

Ace F. Rebrant novellái

Tartalom

A halál angyala
Kegyetlen búcsú
Gólyák
Cápaváros
A halál csatornája
A halál útja
Hétfői történet
Invaders
A lazacidény
A Lir-kristályok
Gyilkosság a mágnesvasúton
A Mars-arc
A halottasház őre
Naplopók
Otthon, papucsban
A samponok hatása az evolúcióra és viszont
Paint it black
Pitypang világa
Revans
Soha nem ér véget
System error
A szénéégető
Szuperszámítógép
Az UFO-kérdés megoldása
Az utolsó metró
Ünnep
Zombi

A halál angyala

Timesohn utálta ilyenkor a munkáját. Különbözik nem szokta bánni, hogy rendőrnek ment, még kevésbé, hogy a gyilkossági csoporthoz került, de voltak olyan helyszínek, amik még az ő edzett gyomrát is megféküdték.

A bűncselekményt este tizenegy és éjjel egy között követhették el, az orvos szerint.

- Pontosabban majd a boncolás után - mondta, de Timesohn tudta, hogy pontosabb információra úgysem számíthatnak. A doki mindig optimista volt és mindig reménykedett, hogy olyan információhoz jut, amivel az átlagnál jobb közelítéssel határozhatja meg a gyilkosság, gyilkosságok időpontját, de sosem jött be neki. Valószínűleg sohasem fogja megírni azt a cikket valamelyik orvosi szaklapba, amelyik híressé teszi, nem csak a rendőrségi berkeken belül, hanem a tudományban is. Hiába kísérletezett mind újabb s újabb módszerekkel, mégsem jutott közelebb céljához, a halál beálltának percre pontos meghatározásához.

- Oké - intett Timesohn a távozó doki után, aztán a helyszínelők vezetőjéhez fordult.

Az őrmester meglehetősen zöld képpel támasztotta a falat.

- Találtak valamit? - kérdezte tőle.

- Hat halottat - vonta meg a vállát az őrmester miközben nagyon igyekezett, hogy kemény fickónak látszódjon. Mint ahogy minden új ember ebben a szakmában, még ő sem tudta, vagy csak nem hitte el, hogy vannak dolgok, amiket nem lehet megszokni.

- Hat halottat - mondta még egyszer. - Négy gyerek és a két szülő. A legkisebb gyerek hét éves, a legidősebb tizenöt... Csak legyenek ott, amikor elkapjuk ezt az állatot - tört ki belőle a düh. - Szétrúgom a fejét!

- Nem - rázta a fejét Timesohn. - Megérdemelné, de nem.

- Láttad őket, nem? Mindegyik valósággal szétszabdalta. Mint egy mocskos mészáros... Csak tudnám a kicsi, hogy úszta meg - intett fejével a tornác felé, ahol egy rendőrnő felügyelete mellett öt évesnek látszó, szőke kékszemű, angyalarcú kisfiú üldögélt csendesen. - Szegény semmit, sem ért az egészségből! És addig jó neki, amíg semmit sem ért...

- Szerencséje volt - mondta Timesohn. - A gyilkos feltehetően nem tudta, hogy öt gyerekük van... Volt. Mert akkor őt sem hagyta volna ki. Csak tudnám, a gyerek hogy úszta meg. A többieket mind elkábította. A kissrácot miért nem?

- Talán nem kapott vacsorát büntetésből, vagy egyszerűen csak nem volt a fogára való a menü - mondta az őrmester.

- Ha ugyan az ételben adta be nekik...

- Miben másban?

A fiatal férfi válasz helyett levette a sapkáját és zsebkendőjével a homlokát törölgette.

- Arra gondoltam - mondta - nem kéne kikérdezni a kisfiút? Hátha látott, vagy hallott valamit...

- Egy ötéves gyerek, mint tanú, - húzta el a száját Timesohn - a személyleírás alapján kereshetjük majd a hétfejű sárkányt, meg a vasorrú bábát...

De azért visszaballagott a kertkapuból a veranda felé.

A rendőrnő szemráhányóan nézett rá, mikor megszólította a gyereket.

- Hogy hívnak?

A kissrác felnézett rá, ártatlan, kerek, kék szemeivel.

- Tommy - mondta komolyan.

Timesohnnak, maga sem tudta, miért, végigfutott a hátán a hideg. A gyerek úgy mondta a nevet, mintha az nem az övé lenne, hanem a kérdezőé, amit épp most olvasott ki annak gondolatiból.

- Engem is Tommynak hívnak - mosolygott rá a kisfiúra.

- Jó név - mondta az. - Én szeretem.

- Kérdezni szeretnék tőled pár dolgot.

- Akkor te is rendőr vagy. - Nem kérdezte, leszögezte a dolgot.

Timesohn meglepődött.

- Miből gondolod?

- Apu azt mondta, hogy a rendőrök mindig kérdezősködnek. Te is rendőr vagy, még ha nincs is ilyen ruhád, mint neki - intett az egyenruhás rendőrnő felé.

- Okos vagy, hogy kitaláltad - dicsérte meg Timesohn.

- Anya is mindig azt mondta, hogy okos vagyok. Hogy túl okos vagyok a koromhoz képest - mosolygott fel a gyerek a férfira.

- Tényleg nem úgy beszél, ahogy a kiskölykök szoktak - állapította meg magában Timesohn. - Persze a fene tudja, hogy szoktak azok beszélni...

Nem volt családja, gyereke. Tapasztalata sem, hogyan kellene kihallgatnia egy ekkora gyereket.

Segítségkérőn nézett a rendőrnőre. Az tünetőleg elfordította a fejét. Láthatóan nem tetszett neki a dolog.

- Mit szólnál hozzá, ha máshol beszélgetnénk? A nénit biztosan zavarjuk a pihenésben - Timesohn nem tudta megállni, hogy ne szúrjon egyet oda, a harminc körüli, kövérkés, ellenszenves arcú nőnek.

- Azt lehet. Úgyis el akartam már menni a bunkeromba, de nem engedett - mondta a gyerek a nőt nézve.

- Tudod mit? Menjünk el együtt oda. Legalább nekem is megmutatod - próbált a gyerekre hangolódni a férfi. Amennyire emlékezett, kölyökkorában neki is volt titkos búvóhelye. Amit persze megosztott a haverjaival. De ez a kis krampusz még túl kicsi ahhoz, hogy haverjai legyenek...

- Jó. Gyere - nyúlt fel a gyerek, és mintha a világ legtermészetesebb dolga volna, kezét Timesohn kezébe öltötte. - Mutatom az utat.

A ház mögé, a pincelejáróhoz vezette a férfit.

- Erre kell menni - mutatott az ajtóra.

- Ki tudod nyitni? - kérdezte a férfi.

- Persze - nyomta le a gyereket a kilincset - sosincs zárva.

- Tessék - mutatta az utat az idősebbnek, udvariasan.

Timesohn csodálkozott, hogy milyen jólnevelt kiskölyök és bár nem szokott hozzá, elsőnek lépett be a pinceajtón. Tett néhány lépést lefelé a lépcsőn, amit azonnal meg is bánt.

A félhomályban nem láthatta, hogy a deszkából készült fokok közül csak az első négyet tartja a biztos vasbetongerenda, a többi nem.

Zuhanása rövid volt és fájdalmas.

A leérkezés különösen.

A pince padozatába rögzített kihegyezett karok közül tán tíz is átdöfte a testét. Sikoltani szeretett volna a fájdalomtól, de nem tudott. A nyakába fúródott acélnyárs elmetszette a gégejét, a hangszálait. Érezte, amint a feltépett verőérből lüktetve freccsent ki a vére, az arcára, a betonpadlóra. És a beleit szaggató iszonyatos fájdalom...

Puha huppanással érkezett mellé a kisfiú. Ő ugrott. Leugrott a legalább három méter magasan lévő küszöbről.

- Ezt szeretem nézni - mondta - szeretem nézni, mikor meghaltok.

Timesohn arcára függesztette szemét.

- Tudod - mondta súgva - hazudtam neked, Tommy. Engem nem Tommynak hívnak, hanem Angelnek.

Kegyetlen búcsú

A szavak mágiája... Az írás...

Racionális korban születtem, a mikroelektronika világában, távol a varázsigéktől, a ráolvasásoktól, az átkoktól, a szellemidéző bűvmondókéktől, tele kételkedéssel, hitetlenséggel.

De miért írom le mindezt? Te is tudod, milyen voltam. Te tudod a legjobban.

Hozzád, neked írom ezt a levelet, kedvesem. Ez az utolsó levelem, ezek az utolsó szavak, sorok melyeket leírok ezen a földön. Lassan kipereg az idő az ujjaim közül s elmúlik ez a nap, a ma, akár az életem. Még tart jelenidejűségem, még jelen vagyok, de néhány óra múlva már csupán múlt idő leszek, csendbe fulladt akkord, megfakult szín, amit elfelejtenek.

Nem önszántamból teszem, nem leszek önmagam gyilkosa.

Emlékszel arra a napra, amikor megismerkedtünk? Tél volt, odakint hó esett a sötét utcákra, de a könyvtárban meleg volt, fény, csend. Könyvek lapjai zizegtek az olvasóteremben s jegyzettömbökön percegett a toll, néha valaki az orrát fújta, vagy a pulthoz ment, hogy az ügyeletes könyvtárostól újabb köteteket kérjen ki. Amikor kimentem a folyosóra, hogy elszívjak egy cigarettát, Te már ott üldögéltél a dohányzóasztalnál, a virágos huzatú fotelben. Rám mosolyogtál. Megszólítottál. Emlékszel?

Elakadt a lélegzetem. Ilyen gyönyörű nő és éppen engem...

Görbe a hátam, kis, kerek pocakom van és tizenkét dioptriás szemüvegem. Erősen kopaszodom, pedig még harminc sem vagyok. Még Te is magasabbra nőttél nálam.

Szóba elegyedtünk. Össze-vissza beszéltem, annyira izgultam, pedig alig mertem rád nézni. Egy ragyogó nő, aki érdeklődik irántam... A hajaddal játszadoztál, csavargattad a copfodat, miközben kifaggattál engem, ki, mi vagyok, hogyan élek, mivel foglalkozom. Azt hittem, azért teszed, mert érdekellek. Akadoztak a szavaim, dadogtam az izgalomtól. Mennyire nevetéses lehettem, ahogy megpróbáltam hízeltető képet festeni magamról! Igyekeztem vagánykodni, kemény fickónak mutatni magam.

„Arra bukna a csajok” - mondogatták a fiúk az egyetemen.

Nevettél. Úgy véltem, a vicceimen. Most már tudom, hogy tévedtem. Tudom, hogy kinevettél.

Pedig valóban érdekeltelek. De nem úgy, ahogy én hittem, reméltem. Szükséged volt rám. Nem, mint férfira, hanem, mint balekra. Kísérleti nyúl kellett neked. És ki felelne meg jobban erre a szerepre, mint egy csendes, zárkózott agglegény, akinek se kutyája, se macskája, egy huszadrangú hivatalnok, aki nem hiányzik sehol sem, ha eltűnik.

Ügyesen dolgoztál. Lépésről-lépésre, napról-napra, hétről-hétre csigáztad érdeklődésemet magad és választott szakterületed iránt. Észre sem vettem s az okkult tudományok lelkes kutatójává váltam, szorgalmas famulusa lettem a Nagy Magisztrának, neked.

Morzsákat hullatál nekem az időből, a szépségedből s cserébe megkaptad testem, lelkem, minden erőm, tudásom. Érted dolgoztam, érted tanultam, érted olvastam el azokat a könyveket, amiket a kezembe adtál. Érted olvastam el AZT a könyvet is.

Ezt a könyvet, mely most itt fekszik a könyököm mellett, az asztalomon, míg ezeket a mondatokat papírra vetem. A búcsúlevelemet írom. Tudod miért. Te ne tudnád? Te adtad a kezembe ezt az átkozott könyvet, hogy olvassam végig, jegyzeteljem ki számodra, mert neked nincs időd bajlódni vele, pedig szükséged van bizonyos részleteire. Különösen egyre. Nem árultad el, melyikre s én nem kérdeztem, mert bíztam benned, vakon bíztam, úgy néztem rád, mint egy, a földön járó istennőre, akit a bűnös halandónak, nekem, feltétlenül szolgálnia kell. Nem gyanakodtam. Mire is gyanakodhattam volna? Nem ez volt az első könyv, amit ezekkel a szavakkal nyújtottál át.

Kicsit másképp csengett a ugyan a hangod, mint máskor, de ezt csak utólag - mikor már késő volt - fedeztem fel, visszapergetve az eseményeket. Mikor az ártatlanságról akartam meggyőződni. Nem sikerült. Bűnös vagy. Félttem ettől, küzdöttem ellene, de a tényeket nem másíthatom meg. Be kellett látnom ostobaságomat.

Megidéztem Őt, megjelent, ahogy elolvastam a könyvben azt a bizonyos két sort, a varázsigét, melyet nem kell kimondani, elég ha az olvasó agyában visszhangoznak az ígék:

.....
.....

s megjelenik Ő.

Te tudtad, hogy így van, hogy így lesz, de még te, az okkult tanok ismerője is kételkedtél a kimondatlanul is ható varázslatban s mivel nem akartad a bőrödöt - azt a csodálatosan sima, bársonyos bőrt - kockáztatni, hát kerestél egy ostoba balekot, aki helyetted a saját fejére idézte a pusztulást és a borzalmat. Megtaláltad. Megtaláltál. Engem találtál meg. Felkészítetlenül löktél a karmai közé, csak, hogy megtudhasd, az IGE, a LEGERŐSEBB létezik. Pedig, ha elmondod, mi történhet velem, talán akkor is megteszem. A kedvedért. És akkor minden egészen másképp történik...

Az életemmel fizettél ezért a tudásért. Keveset adtál érte, hisz a Te szemedben az életem semmit sem ér.

Elragadja a lelkem. Olyanná válok, mint ő. Eónok várnak rám, tehetetlen lebegés a vaksötét űrben, bezárva önmagamba, míg szét nem robbanok, míg el nem emészttem egyéniségem utolsó szikráit is, míg meg nem örülök.

Egy dolog vigasztal csupán. Mégis a társam leszel. A feleségem. Ezért írom neked ezt a levelet. Megértetted, ugye? Mire idáig elérsz az olvasásban, már túl vagy azon a két soron, már te is elolvastad azokat.

Mire ez a levél a kezedbe kerül, ebben a világban én már halott leszek, de OTT létezem, s HELYETTE én jelenek meg Neked, hogy megtegyem VELED, amit Ő tett velem.

Most kivert a víz, és félsz. Furcsán megreccsent az egyik bútordarab a szobádban. Egyedül vagy.

Vagy mégsem?

Lehet, hogy már ott állok a hátad mögött, ugrásra készen? Ne fordulj meg!

Jobb, ha nem fordulsz meg.

És ne nézz a tükörbe! Úgysem láthatsz meg benne.

Még van néhány perced. Vagy talán annyi sem?

Várom.

Várom Rád, ahogy mindig is vártam. Fejezd csak be az olvasást. Olvasd végig a leveletem. Döbbenj meg, ahogy én megdöbbszem, értsd meg, ahogy én is megértettem.

Nincs menekvés.

Ne kapkodj, az ellenigét úgysem találod meg sehol. MERT NEM LÉTEZIK. Félsz? Félsz a magánytól, a kietlenségtől, a vigasztalanságtól? Látod, én már nem félek. Már túl vagyok mindenem, Hamarosan te is túl leszel. Túl leszel mindenem. Velem leszel.

Velem leszel a sírban.

Itt vagyok.

És ennek vége van...

Gólyák

Amikor beléptem az előadóba, már ott ültek. Nem lehettek sokan, talán tizennyolc-húszan. A kurzus résztvevői, egyetemi polgárok, nálam alig néhány évvel fiatalabbak, diákok. Végigmentem az egyenletesen süllyedő padosorok között, le, egyenesen a terem legalacsonyabb pontjára, a katedrához. Letettem holmimat az asztalra - nem volt sok, csak egy notesz és egy dosszié, benne a rektor által látatlanban jóváhagyott tantervvvel - és megfordultam. A rektor járt az eszemben, az első két évben sokat kötözködött a tanterveim miatt - többnyire egyetlen papírlapból álltak, rajtuk pár soros emlékeztetővel -, de az eredményeim meggyőzték. Talán kicsit félt is tőlem, tudva, akkor léphetek a helyére amikor csak akarok. Azt nem sejtette, hogy semmire sem vágyok kevésbé, mint valaminek, legyen az kocsis vagy egyetem, a vezetésére. Nem árultam el neki, hogy nem kell tartania tőlem, meghagytam kényelmetlen helyzetében, a bizonytalanságban, élvezve az ebből származó összes előnyt. Ártani nem árthatott nekem - mert nem tudott - tehát teljes méltósággal támogattam, amire viszont nekem volt nagy szükségem. Ha csak lehetett, igyekeztem nem kihasználni előnyös adottságaimat.

Végignéztam a diákokon. Egy évig fogjuk nyúni egymás idegeit. Némelyikükkel tovább, ha az én tanszékemen kívánja folytatni a tanulmányait. És ez gyakran elő szokott fordulni. Az enyém a leglátogatottabb tanszék az egyetemen, még akkor is, ha nem erről híres az iskola. De ezt ők nem tudhatták. Gólyák voltak, a jövő fizikusai, a tudományba vetett rendíthetetlen hittel, mélységes önbizalommal, mert aki bejut az ország legjobb egyetemére, az legalábbis nem akar ki. Vagy nagyon sok a pénze, vagy nagyon magas az IQ-ja. Vagy nagyon jó sportoló...

Némelyiküknek bizonyára előszerződése is van különféle cégekkel, olyan kezdő fizetéssel, amilyenről egy átlag ember legfeljebb ábrándozhat...

Az első sorokat szokás szerint üresen hagyták. A java a negyedik-ötödik sorba húzódott, kis csoportokra oszolva. Hátrébb csak egy-két izompacsirta ült - bizonyára az egyetemi csapat díszei - álmosan pislogva, és a persze azok, akik különösen nagy ostobaságnak tartották a kurzust. Ide senki sem jött önként. Minden évben szinte kötéllal kellett összefogdosni az első évfolyamos hallgatókat, hogy meg legyen az induláshoz szükséges létszám. Később persze ez megváltozott. Akkor már alig lehetett elhajtani a jelentkezőket.

Bemutatkoztam és elárultam nekik, amit már úgyis tudtak: ezen a szakon én leszek az előadójuk.

- Ez nem szak, ez marhaság - hallatszott valahonnan hátulról.

- Ilyesmiben ma már az óvodások sem hisznek - mondta egy szemüveges, nagyon szeplős és nagyon alternatív lány. Csak úgy sütött belőle a szuperintelligencia és a felsőbbrendűségébe vetett hit. - Minek kell idejárnunk?

Többen helyeselték neki.

Megvontam a vállam, mint akit nem érdekel a dolog, pedig érdekelt. De ez így megy mindig, az első alkalommal. Leszoktam már arról, hogy győzködjem őket, hogy vitatkozzak. Az efféle próbálkozásaim többnyire hangzavarba fulladtak és csak annyit értem el, hogy kicsengetéskor diadalittasan hagyták el az előadót, letorkolhatták a tanárukat.

- Akár akarják, akár nem, akárminek is tartják, de részt kell venniük ezen az egy éves kurzuson - mondtam - és az év végén vizsgát kell tenniük a tanultakból. Ha valaki sikertelenül vizsgázik, nem folytathatja a tanulmányait, legalábbis ezen az egyetemen nem.

Ez persze nem volt egészen igaz, de miért ne ijesszek rájuk egy kicsit?

- Én csak azt csodálom - állt fel egy zakós nyakkendőös fiú - hogy a húszadik század végén ilyesmi előfordulhat! Egy országos, sőt világhírű egyetemen!

Válasz helyett széttártam a karom. Egyetértettem vele, bár nem egészen úgy, ahogy ő gondolta. Én a diákokon csodálkoztam. Csakugyan furcsa, hogy még ma is, az ennyire fiatal emberekben is milyen mélyen élnek a régi előítéletek. Az elődeim jutottak eszembe. Bizony nem volt könnyű életük és némelyiküknek egészen ronda halála volt, mégis kissé irigyeltem őket. Sok bajuk volt, de nem kellett egy sereg zseniális, rakoncátlan diákkal vesződniük.

Eluntam a dolgot. Elegem lett a közbeszólásokból, megjegyzésekből, becsmérlésekből, provokációkból. Még a sportolók voltak a legrendesebbek. Nekik mindegy volt, hol unatkoznak.

Döntöttem: rajtam a sor.

- Mielőtt folytatnánk ezt a kis vitát - mondtam - engedjék meg, hogy bemutassam a tanársegédemet...

Értetlenül néztek rám, ahogy kinyújtottam a kezem, tenyérrel egymás felé, karomként begömbített ujjakkal, mintha egy különösen vastag nyakú egyént próbálnék megfojtani. Koncentráltam és lassan elkezdtem széthúzni a kezeimet. Bár le volt hunyva a szemem, mégis, tudtam miért halkul, majd szűnik meg teljesen a zivajgás.

A két tenyerem között cikázó kisülések látványa hallgatatta el őket.

Nem az első alkalommal csináltam ezt az apró kis trükköt. Még erőlködnöm sem kellett s máris éreztem az agyamban azt a jól ismert bizsergést, a kiáradó, majd materializálódó energiát. Nyúlt, nyúlt a mágikus köldökzsinór, aztán elpattant. Bevégeztetett.

- Jehuda Lów ben Becáel úr. Lów rabbi szelleme elvállalta, hogy a tanársegédem lesz, segít okítani önöket. Talán tudják, hogy korának leghíresebb varázslója volt, ő alkotta meg a Gölemet... Sokat tanulhatnak tőle.

A terem dermedt csendjét Lów rabbi törte meg.

- OK, boss. Ezekkel a madarakkal is menni fog - mutatott mosolyogva a tátott szájú, bamba társaságra.

Hiába, a jó öreg az évszázadok során hozzászokott a pongyola fogalmazáshoz és a szlenghez.

- Tehát - kezdtem - az ez évi kurzus tárgya: a mágia alapjai...

Cápváros

Az ötlet Békapofától származott. Ezt nem azért mondom, mert mentetegetni akarom magam, csak a tényekre szeretnék rávilágítani, nekem nincs annyi okosság a fejemben, hogy ilyesmit ki tudjak találni.

Akkor már egy ideje igen rosszul ment mindkettőnk sora. Én már a munkanélküli segélyezésből is kiestem, csak az kormányzati támogatásból tengődtem valahogy, Békapofának legalább állása volt. Takarítógép-kezelőként dolgozott egy bevásárlóközpontban. Mindenki ismeri ezeket a masinákat, ahhoz túl ostobák, hogy maguktól elvégezzék a feladatukat, ahhoz viszont elég intelligensek, hogy a kezelőjüknek bőven legyen ideje unatkozni. Ül a fickó a nyeregben, rója a folyosókat és időnként megnyom egy-egy gombot. Nem a karrier csúcsa, nem is fizetik meg valami jól. És a Békapofának abból a pénzből kellett eltartania két gyereket, meg az asszonyt. Épp, hogy nem kellett hó végén az ingyenkonyhára járniuk.

Így mennek a dolgok a huszonegyedik század közepén, az Egyesült Európa fővárosában, Hai Cityben. Nem valami fényesen, mondhatom.

Már régóta törtük a fejünket, hogy lehetne egy kis pénzmaghoz jutnunk - ezt hívják, azt hiszem, megélhetési bűnözésnek -, de mivel egyikünknek sem volt se gyakorlata, se tehetsége a genszterpályához, az ötleteink megmaradtak a tervezgetés szintjén.

Míg nem egy napon...

Míg nem egy napon Ladislau betévedt abba a bevásárlóközpontba, ahol a Békapofa söprögetett.

Most el kell mondanom, ki az a Ladislau. Valaha együtt jártunk vele egyetemre. Mert jártunk egyetemre, mint szépreményű rendszerprogramozók. Aztán Ladislaunak diplomája lett, pedig amolyan tizenkettő egy tucat fazonként haladt előre, én meg repültem a diplomaosztás előtt nem sokkal, a Békapofával együtt. A vád vírusgyártás volt és ezt már akkor is nagyon komolyan vették. Legalábbis, ha hétköznapi felhasználóról volt szó, a hadsereget persze senki sem perelte a katonai vírusokért. A legszebb az egészben az volt, hogy nem is vírust írtunk. Egy önszaporító, mutáló, sejtautomata-modellt akartunk csinálni, amivel szimulálni lehet az emberi testben burjánzó rákos sejtek működését.

Volt már ilyen szimuláció, de a mienk jobbnak ígérkezett. Nem dicsekvésként mondom, de a legjobbak között tartottak számon minket az egyetemen, de egyéb körökben is. Nem állítom, hogy híresek voltunk, de ismerték a logónkat a Hálózaton.

Egész szépen haladtunk, egyre trükkösebben törte át a legjobb védelmet is a programunk, amikor valaki - akkor csak görénynek hívtuk, mert fogalmunk sem volt, kit takar a „Közérdeket Szem Előtt Tartó Bejelentő” álnév - egyenest dékáni hivatalhoz fordult, hogy mi az egyetem felszerelésével illegális programot fejlesztünk.

Nem tudtunk kimosakodni. Nem sokkal azelőtt hozták a legújabb adatvédelmi törvényt, amely értelmében a vírusgyártás akkor is büntetendő cselekmény, ha az adott vírus sosem engedik szabadjára. Örülhettünk, hogy megússzuk annyival, hogy páros lábbal távolítanak el az intézmény dicső falai közül és nem jelentenek fel. Mert hiába esküdtünk, hogy ez csak egy rákvírus szimuláció. Fertőzött, mint a rossznyavalya és ez elég bizonyítéknak bizonyult, azzal

együtt, hogy a Bejelentő egy elektronikus levelet mellékel a mőszerolásához, amelyben valaki vírusírással bíz meg minket. A megbízónak természetesen sosem akadtak a nyomára, azon egyszerű oknál fogva, hogy nem létezett. Nem is kaptunk soha ilyen levelet. Mégis megtalálták a Békapofa gépén, az enyémen meg a dekódolásához szükséges kulcsot.

Itt sem használt a védekezés, hogy az egyetemi város szabályzata szerint tilos a diákoknak zárniuk a gépüket, ezért bárki hozzáférhetett mind az anyagainkhoz, mind az adattárolóinkhoz.

Lehet, hogy mégis csak példát akartak statuálni, iskolai szinten.

Tehát repültünk.

Diploma nélkül elég nehéz munkát találni Hai Cityben. Az ember örülhet, ha adódik valami olyasmi, amit Japánban már régen gépekkel végeztenek. De itt olcsó a munkaerő, átkozottul olcsó, olcsóbb, mint a korszerű gépek.

Ladislauk viszont sikerült diplomát szereznie. A diplomamunkája egy, a rákos sejtek működését emuláló, újszerű program volt. Nem állítom, hogy egy az egyben ellopta a munkánkat, mert néhány, lényegtelen helyen megváltoztatta a kódot, hogy mégse bitről-bitre ugyanazt a programot adja be diplomamunkaként, amiért kirúgtak két embert az egyetemről. Egy ismerős mesélte el nekünk a dolgot. Talán tiltakozhattunk volna, de meg sem próbáltuk. Az adatlapjainkon akkor már szerepelt, hogy miért távolítottak el az egyetemről, tehát már eleve gyanúsak lettünk volna. Ráadásul semmi bizonyítékunk sem volt, az anyagainkat az egyetem rendszere megsemmisítette.

Legfeljebb káromkodhattunk.

Ezt meg is tettük, akkor is, meg az elkövetkező évek során is, jó néhányszor.

És akkor, tíz évvel később, Békapofa összeakad Ladislauval. Ennek meglehetősen kicsi a valószínűsége egy huszonhét milliós városban, különösen, ha az illetők erősen különböző körökben mozognak.

Békapofa, saját bevallása szerint is, mint minden normális férfiember tette volna a helyében, arra gondolt, hogy neki megy a takarítógéppel, felökleli, aztán leszáll a gépről és addig üti, amíg mozog.

Hogy ezt megcselekedje, csupán két aprócska akadályba ütközött. Az egyik az volt, hogy a roham után valószínűleg a rendőrök viszik el és elveszti az állását, ha meg is ússza börtön nélkül. A másik meg, hogy a Békapofa bár elég nagy darab fickó, nem igazán edzett. Az utóbbi években meg különösen nem ért rá a fizikumával törődni, mert etetnie kellett a gyerekeit. Ladislau pedig majd kicsattant az erőtől és az egészségtől, süttött róla, hogy tele van pénzzel, megengedheti magának, hogy a legjobb szalonokban, dojkokban vegyen leckéket a legjobbaktól. Azaz, felettébb két esélyesnek ígérkezett a mérkőzés.

A Békapofa inkább nem próbálkozott. Félreállította inkább a takarítógépet és rosszul létre hivatkozva mobil telefonon elkéredzkedett a főnökétől. Mivel ezt még sosem tette az alatt a három év alatt, mióta a cégnél dolgozik, elengedték.

Ő meg szépen Ladislau nyomába szegődött. Eleinte nem volt semmiféle határozott terve, csak úgy ment utána. A fickó hátra sem nézett, eszébe sem jutott, hogy követhetik, de ha hátra néz

is, kétséges, hogy felismerte volna a Békapofát. A haverom vagy harminc kilót felszedett az egyetem óta.

Követte tehát a delikvenst, türelmesen. Sejtette, hogy nem kell sokáig utána ballagnia, mert éppen ebédidő volt, Ladislau pedig úgy festett, mint aki csak az ebédidő alatt ugrott ki valamiért, a környéken lévő munkahelyéről. Elég elegáns része volt az a városnak, hogy egy olyan szemmel láthatóan vastag pasas arra dolgozzon.

És nem is tévedett a Békapofa.

Ladislau egy jó nevű brókerház épületébe ment be. Kicsit várt az épület előtt, de mikor a kiszemelt gazember még két óra múlva sem került elő, megkeresett engem.

Tudta, hogy otthon ülök a gépem előtt és az álláshirdetéseket böngészem. Nem egy csúcs-kategóriájú darab volt a computerem, de jobb, mint a nagy átlagnak van. Nem csoda, hiszen majd minden pénzem ebbe öltem. Az igaz, hogy nem volt - és ma sincs - jogosítványom, hogy hivatalos munkát végezhessenek a hálózaton, de ahhoz, hogy otthon, hobbiból mivel foglalkozik egy szürke kis felhasználó, ahhoz senkinek semmi köze, míg az illető betartja a törvényeket.

És nem felejtettem el semmit, abból, amit valaha megtanultam. Sőt, tovább is képeztem magam, csakúgy, mint a Békapofa, mert az ember akár akarja, akár nem folyamatosan tanul, ha folyton a Hálózaton lóg. Nekünk pedig majdnem minden szabadidőnk erre ment el.

Az ötlet akkor alakult ki a Békapofa fejében, amikor kiderítettem, hogy nem tévedett. Ladislau csakugyan abban a brókerházban működik, mint rendszergazda. Nem volt nehéz megtudnunk ezt az információt és nem is követtünk el érte semmi illegálist, egyszerűen megnéztük a cég nyilvános névjegyzékében.

Elmondta nekem, hogy mire gondol. Nem kellett kapacitálnia, elsőre egyetértettem. Ettől a pillanattól kezdve, egymás szájából kapkodva szőttük a tervet, míg el nem készültünk vele. Talán egy óra sem kellett, mikor már csak egyetlen kérdés volt hátra:

Mikor vágjunk bele?

Mindketten érthetően türelmetlenek voltunk, nem akartuk halogatni, mert még meggondolnánk magukat. A toronyugró sem a kockázaton elmélkedik, mikor leugrik a toronyból, csak arra gondol, hogy azt csinálja, amit kell.

A Békapofa hazaszólt, hogy később ér haza, lehet, hogy az egész éjszakát nálam tölti. Ez nem először fordult elő, így a felesége morgolódott kicsit, de nem csodálkozott különösebben és nem is fogott gyanút, hogy valami olyasmit akarunk csinálni, amit még sosem tettünk.

És elkezdtek.

Némi tőke is szükségeltetett a vállalkozásunkhoz, mert egymás között így neveztük. Egy jogász valószínűleg egész más kifejezést alkalmazott volna, de mi nem voltunk jogászok és egyébként sem éreztük bűnnek, amit csináltunk.

A tranzakciókhoz használt programok jó része már készen a rendelkezésünkre állt, mert ha csak mulatságból is, az értékesítés minden lehetősége nélkül, elég szép számú dolgot hoztunk mi össze párosban, nyomorúságunk éveiben. Sosem gondoltuk, hogy ezek a programok pont erre lesznek jók...

Pénzt kellett szereznünk, ha nem is keveset, de semmiképpen sem akkora összeget, ami akár egy jobb pozícióban lévő ember számára is jelentősnek számítana. Más ilyen esetben megpróbál megcsapolni egy bankot, vagy megfejni egy céget. Ez a legnagyobb ostobaság, amit tehet, mert ezeket a helyeket védik a legjobban. Mert minden kezdő cracker álma, hogy igazíthasson a bankszámláján. Ugyan mi is igencsak kezdőknek számítottunk ezen a területen, de ekkora ostobaságot meg sem kíséreltünk. Inkább bejegyeztettünk egy alapítványt - ez ingyenes -, mely a csótányok Holdon való meghonosítására alakult. Az egész lezajlott öt perc alatt. Hivatalos személyek lettünk, nem holmi magánemberek, akiket jobban szemmel tartanak a hálózati ellenőrök, legyenek azok védőprogramok, vagy élő emberek.

A következő lépésben béreltünk egy hongkongi elektronikus postafiókot - természetesen az alapítvány nevében. Erre ráment az utolsó vasam is, úgyhogy igyekeznünk kellett.

Az ilyen postafiók általában valamelyik helyi gigaszerveren kapnak helyet, szigorúan elkülönítve egymástól és a szerver többi részétől, nehogy valaki illetéktelenül hozzáférjen más bérlők információihoz, vagy a szerveren lévő adatokhoz.

Erre alapoztunk.

Meg arra, hogy senki sem akar zúrt magának, legkevésbé egy elektronikus postahivatalt működtető cég. Ha híre megy valamelyikről, hogy adatok vesztek el a szerveréhez, vagy valakinek sikerült betörnie hozzájuk, az igen nagy presztízs és profitvesztést okoz, különösen a Távol-Keleten, ahol sokkal többet adnak a régi hagyományokra.

Ezután már csak várnunk kellett egy keveset.

Talán fél óra múlva, Békapofa feladott húszezer ecreditet a postafiók címére. A pénzre természetesen nem volt semmilyen fedezet és az igazoló kód is egy egyszerű, véletlenszerű bájtsorozat volt. Aztán jöttem én, és bejelentkeztem az alapítványi postafiókra, hogy jött-e postánk?

Jött.

Békapofa hamis átutalásán kívül még egy sereg reklámanyagot is találtam, meg pár jó szándékú érdeklődő levelét. Manapság nem tud akkora marhaságot feltenni valaki a Hálózatra, hogy néhány érdeklődő bele ne botoljon.

Megnéztem az átutalást és természetesen hibásnak találtam. Azonnal reklamáltam a postahivatal ügyeletesénél.

Innentől semmi köze nem volt a számítástechnikához az ügynek, tiszta pszichológia volt az egész.

Az ügyeletes nagyon kedves és türelmes volt, végighallgatta nagy hangú dörgedelmeimet, közben villámgyorsan ellenőrizte, hogy az adott fájl tényleg olvashatatlan-e. Az volt, mert ha mást nem is, hibás fájlokat remekül tudunk előállítani. Természetesen fenyegetőztem is egy kicsit, hogy az esetet közzéteszem a Hálózat valamelyik interaktív hírlevelén, de erre valójában nem is volt szükség.

A postahivatal ügyeletes személy szerint is el akarta kerülni a botrányt, más sem hiányzott neki, mint, hogy a cégénél elveszítse az arcát, hogy az ügyelete idején ilyesmi előfordulhatott. A cége érdekében is el akarta kerülni, hogy a dolognak híre menjen, mert egy ilyen rossz

reklám könnyen végveszélybe sodorhat egy elektronikus postahivatalt. Ki az az örült, aki ott bérel fiókot, ahol elveszhetnek, megsérülhetnek a levelei?

Nem kellett hosszú ideig jártatnom a számat, kisvártatva felajánlotta, hogy a cége megtéríti az alapítvány kárát. Kicsit ódzkodtam, de aztán hagytam magam meggyőzni.

A pénzt azonnal átutalta.

Elnézést kértem tőle az esetleges sértő viselkedésemért, aztán nagy udvariaskodások közepette elbúcsúztam tőle.

Volt már tőkénk!

Belevághattunk a terv következő pontjának végrehajtásába. Ehhez először is meg kellett tudnunk Ladislau személyi azonosító számát. Valójában ez volt első illegális lépése vállalkozásunknak, mert a hongkongi tréfát nem nevezném törvénytelen cselekedetnek.

Bejelentkeztünk a Központi Nyilvántartó szerverére, továbbra is a Csótányhonosítók nevében, azzal, hogy címlistát kívánunk vásárolni, reklámanyagok terjesztése céljából. Készségesen álltak rendelkezésünkre, végül is, ebből élnek. Biztos, ami biztos, mi csak egy ezer fős címlistát kértünk, ami elég jelentéktelen mennyiség ahhoz, hogy az emberi ügyeletes fel se figyeljen ránk, hagyja az egészet a kereskedő programjukra. Ezeknek a kereskedő programoknak van egy iszonyúan nagy hibájuk. El akarnak - már ha egy program esetében beszélhetünk akaratról - adni. Minél többet, annál jobb. Így írták meg őket.

Ezért aztán a program készségesen állt rendelkezésünkre, mikor kiszolgálásunk közben megváltoztattuk az igényeinket és egy tízmillió fős listát rendeltünk. Egy ember ebben az esetben gyanút fogott volna, hogy itt valami nincs rendben, de ebben a programba ilyen típusú védelmet nem építettek bele. Mivel extra szolgáltatás vásároltunk, engedélyezte, hogy hozzáférjünk az adatbázisukhoz, hogy magunk válogathassuk le a neveket. Egy ember itt már a Hálózatfelügyeletet hívta volna, mert az még a leg-hozzá-nem-értőbb idiótának is fel kellett volna, hogy tűnjön, hogy manuálisan akarunk tízmillió nevet kiválogatni, egy több terabájtos adatbázisból. A program rábólintott a dologra és már bent is volt az adatbázisukban.

Természetesen csak a nyilvános információkat láthattuk és a személyi azonosító szám nem tartozott ezek közé. Ráadásul a rekordok keményen védve vannak feltörés ellen, hiszen ha valaki hozzájut más ember azonosítójához, gyakorlatilag azt tesz a nevében, amit akar.

És jött kalandunk legkritikusabb pontja, Ladislau SzASz-ának megszerzése. Ne mondom el a trükköt, hogy sikerült, ez maradjon az én titkom. Nem szeretném, ha más is felhasználná, esetleg pont ellenem. Nem tartott rövid ideig a művelet kivitelezése, ezért is adtuk be a kereskedő programnak, hogy tíz millió névre van szükségünk. Majd egy óráig veszködtünk, mire sikerült.

Közöltük a programmal, hogy ismét meggondoltuk magunkat és mégiscsak egy ezer fős, véletlenszerű listára van szükségünk. Gyanakvásról persze ezúttal sem volt szó, megkaptuk a listát, amit tisztességesen ki is fizettünk. Az extra válogatásért egy vasat sem kellett átutalnunk, mert időtartama alatt egyetlen nevet sem hívtunk le az adatbázisból. Ami igaz is volt. Csak egy azonosító számot, de ezt a program nem tudhatta.

Mikor kijelentkeztünk a Nyilvántartó szerveréről, megszorítottuk egymás kezét. Sínen voltunk. És Ladislau a kezünkben. Ettől a pillanattól kezdve azt tehettünk a nevében, amit csak úri kedvünk diktált.

De a java még hátra volt, ha az már gyorsabban is ment. Ladislau SzASz-ának felhasználásával leelőlegeztünk egy kétszintes tengerparti villát a Kajmán-szigeteken. Helyi ingatlanközvetítő számítógépe készséggel rendelkezésünkre állt a tranzakció végrehajtásában, főként, mivel nem ült mellette ember. A program simán engedélyezte, a jókora, sürgősségi felárral megnövelt haszon reményében, hogy rajta keresztül, az ottani gépet használva bázisként, hajtsunk végre egy aprócska tranzakciót.

Onnan jelentkeztünk be Ladislauként annak a brókerháznak a szerverére, ahol Ladislau működött, mint rendszerfelügyelő. Teljes körű supervisor jogokkal igazán nem volt nehéz piacra dobunk néhány combosabb részvényt, a legkeresettebbek közül. Vették mint a cukrot.

Talán két perc sem kellett és máris harminchét milliós bevételt csináltunk, amit az ingatlanközvetítő gépén keresztül szépen átutaltunk egy kajmán-szigeteki bankba.

Az ebül szerzett pénzből kifizethettük volna a lefoglalt villát, de jobbnak láttuk, ha inkább egy igen ronda és kártékony vírus segítségével tönkretesszük az ingatlanközvetítő rendszerét. Persze azért a nem dolgoztunk teljesen tökéletesen, arra gondosan vigyáztunk, hogy a bejelentkezők névsorában ott maradjon Ladislau neve a legutolsóként. Az viszont, hogy melyik bankban tűnt el a pénz, helyreállíthatatlanul törlődött. Ha valaki nagyon elszántan keresgélne a későbbiekben, persze megtalálhatja, de egy ottani bankból pénzt, vagy pénzről szóló információt kihúzni majd nem lehetetlen. Legalábbis törvényes úton. Ezért aztán az ottani bankból egészen nyugodtan a hongkongi számlánkra utaltuk a pénz nagyobbik részét, a kisebbiket pedig az enyémmre.

Kellett az eltűnéshez, mert már egyikünk sem élvezte igazán Hai City egészségtelen légkört.

Elugrottunk Békapofa családjáért. Az asszonyka igencsak csodálkozott, hogy ilyen hamar látja a férjét, azon meg még inkább, mikor férje közölte vele, hogy utaznak, még hozzá messzire.

Akkor nem árulta el, honnan lettek hirtelen gazdagok, nem magyarázott el semmit, de nem is volt rá idő. Siettünk, bár talán nem is kellett volna...

- Ennyi az én történetem - mondta Kreutzer és hátradőlt a foteljében.

Az újságíró eltette a hangrögzítő kristályt.

- És ha megírom? - kérdezte.

- Írja meg nyugodtan - vont a vállát a kérdező.

- Nem zavarná, hogy lerántanám magáról a leplet, hogy bűnös úton alapozta meg a hihetetlen vagyonát?

- Nem - koppant a válasz. - És önt nem zavarná, hogy ha a kolumbiai kábítószerkartell néhány hirtelen haragú beosztottja látogatást tenne önnél?

- Hogy-hogy? - sápadt el a lány.

- Az általam csak Békapofaként emlegetett személy elég magas pozíciót tölt be abban a szervezetben. És nem igazán szereti, ha a múltjában vájkálnak. És kettőnknek közös a múltunk...

- Akkor, miért mondta el nekem? - kérdezte a lány.

- Harminc éve történt a dolog. Azóta már Ladislau is kiszabadult. Elévült a cselekmény. Nincs az a bíróság, amelyik elítélne. Maga viszont halálos veszélybe sodorná magát, a semmiért. Azért, hogy rossz sajtóm legyen, ami nem árthat nekem és még csak nem is érdekel.

- Még mindig nem értem - mondta az újságíró. - Azt sem, hogy miért fogadott egyáltalán? Köztudott, hogy utálja az újságírókat, hogy sosem ad interjút.

- Hogy-hogy miért? Hogy személyen jelenthessem be a nagy nyilvánosságnak, harminc éves munka és kísérletezés után sikerült olyan csótányfajt kitenyésztünk, amely bármilyen védőfelszerelés nélkül megél a Hold felszínének zord körülményei között!

A halál csatornája

Puoltam rendesen.

Puoltam, ahogy már nagyon régen nem. Talán sohasem ennyire. Futás közben a hasüregemben rejtett memórialapkán járt az eszem. Azt hiszem, azért, hogy ne gondoljak a mögöttem lihegő fickókra.

Mögöttem lihegő? Lemaradtak már jócskán, az éjszakai pusztulat dzsungelében, de zajuk még mindig hajszott előre.

- Ezek nem játszanak - szúrtak belém újra s újra kiáltásaik. - Ezek nem viccből nyomták az arcomba a nyolcharminckettesüket.

A 8.32 kaliberű zsebkarabély igen alkalmas arra, hogy szétkenje valaki agyát a mögöttem sötétlő, piszkos téglafalon. És ez az agy, két perce tán, nagyon úgy nézett ki, hogy az enyém lesz...

- Mit viszel, koszhadt? - kérdezte a magasabbik - Beszélj, mert, ha kell kivágjuk belőled a fuvarod...

Tudták, hogy futár vagyok. Tudták, hogy árú van nálam, árú, amit én sokkal biztonságosabban, mások által hozzáférhetetlenül juttatok el a címzetthez, mintha, tünékeny fájlkat a mindent átszövő hálóra bíznák. Csak a megbízóim oldaláról köphette el valaki, hogy úton vagyok s velem a fájl, amikben fogalmam sincs, mi lehet. Az ügynököm, aki közvetítette az üzletet, csak közvetített, nem tudhatta, mikor lesz az akció. Csak a két megbízó közül lehetett az egyik, csak közülük... Mert kigondolná, hogy a lepusztult vén piás külsejű fickó, aki melleleg valóban lepusztult vén piás, egy értékes adathordozót visz a hasüregében. Értékes? Annak kell lennie, ha húszezret ér csupán az, hogy a város egyik végéből a másikba tántorogjak vele.

Ennyit kínáltak és én elfogadtam. Ha már így születtem, miért ne használjam ki? Így születtem, zsebbel a hasamon, nem véletlenül hív igen kevés barátom Kengurunak. A rendellenesség, amivel élnem kell, talán a múlt századi atomrobbantások, atombalesetek okozta biccenés a génállományomban, talán az őseim által szedett kemikáliák öröke, végül is, mindegy. Zseb van a hasamon, apró, tán tenyérnyi zseb, melyet, ha zárva tartok, felületes szemlélőnek nem is tűnik fel. Arra viszont felettébb alkalmas, hogy csempésszek segítségével, kicsiny tárgyakat rejtsek el benne, amikre sokan lennének kíváncsiak. Mondjuk egy memórialapkát. Mert ki keresne ilyet egy büzlő koldusnál? Egyáltalán, ki nyúlna hozzá szívesen egy bőven „illatozó”, hajléktalan piáshoz?

Ez az álca még mindig bejött. Most nem. Tudniuk kellett rólam!

Rohantam.

Rohantam végig a sikátorok labirintusán, már jókora előnnyel, de korántsem biztonságban. Atléta múltam gyorsasága - mint futó gyorsan leszerepeltem, mert genetikailag rendellenes nem versenyezhet - megsegített, de az előny csak ideig-óráig maradhatott előny. Akik mögöttem jöttek, mit jöttek, száguldottak, felturbózott érzékeikkel még akkor is követhették volna nyomom, ha nem pislákol néhány töretlenül feledett lámpa, ha nem virít az égen a fogyó hold. Valószínűleg a szagom követték.

Nem lehetett nehéz. Az akciókra külön készülök. A gondosan mocskolt, mosatlanul hordott ruhák, a magamra lötybölt liternyi brandy elég szagnyomot hagyhatott még egy ostoba rendőr-kutyának is. És ők nem azok voltak. A krém jött mögöttem, a tongok két harcosa. Csak ijeszgtetésből mutattak fegyvert nekem, élve kellett nekik. Mert közülük bármelyik képes lett volna néhány másodperc alatt hörgő hústömeget csinálni belőlem. De nem ölni akartak, legalábbis nem azonnal.

De nem vártam meg, míg kinyilvánítják szándékaikat.

Elfutottam.

A kínaiak élvezték a hajszát, harsány rikoltozással biztatták egymást. Gondolom, ennek nagy része nekem szólt. Hogy mögöttem vannak, hogy elkapnak. Ezt ugyanolyan biztosra vették, mint én. Lehet, hogy az elpukasztott magnézium-bomba elvakította őket, lehet, hogy én gyorsabban lövök ki, mint egy békebeli Forma 1-es Ferrari, de a kitartás az övék.

A csatornanyílás kéretlenül ötlött a szemembe. Ha feltudom emelni, alámerülhetek s odalent, a rothadásban, hiába kiváló szaglásuk, nem jöhetnek utánam.

Legalábbis ezt reméltem, míg térdelve, töredező körömmel feszítettem fel a kerek vasfedelelet.

Engedett.

Szerencsém volt.

Leléptem létrára, aztán a fedelet a fejem fölé tartva leereszkedtem. Mikor éreztem, hogy illeszkedik, elengedtem és ugrottam. Mert már nagyon közelről hallatszott a két, halált ígérő hang.

Zuhanásom nem volt hosszú. És puhára estem.

Puhára, mint egy emberi test.

Mert az volt. Egy kicsiny test. Hangot nem adott, nem élhetett már. Borzasztóan érdekelt, hol, min fekszem, de mozdulni sem mertem. A lábak éppen a fejem felett dobogtak. Feküdtem a hideg, nyirkos valamin, amit embernek gondoltam és vártam. Vártam, hogy a két fickó eltűnjön innen, kimászhasak és kérdőre vonhassam a megbízóimat. És persze arra, hogy mielőbb eltűnhessek a városból. Mert a tongok sosem adják fel, sosem elég nekik. Lehet, hogy megrendelőjük rég halott, de ők mennek a célpont után.

- Becsületbeli ügy - mondják, - hogy a tisztességünkön folt ne eshessen.

- Essen - kívántam és nagyon szerettem volna a Déli-sarkon lenni. Esetleg az Északin. Vagy máshol, lényeg, hogy nagyon, nagyon messze.

A két arctalan - mert nem láttam az arcukat, mert nem volt időm megjegyezni róluk semmit - killer felettem talán elunta a dolgát, talán szimatot kapott más irányból. Nem tudom, de eldobogtak.

Hasra fordultam. Valami nedveshez ért az arcom.

Nyögtem. Nem a bűzlő nedvesség miatt, hanem mert megúsztam. Talán megúsztam.

- Ezen túl vagyok - tápázkodtam térdre és mertem először felvillantani a zseblámpámat.

Bár ne tettem volna!

Sok mindent láttam már életemben. Gondolom, az eddigiekből már kiderült, hogy nem valamelyik villanegyedben láttam meg a napvilágot, hogy nem papneveldeben nevelkedtem. Sok mocskot láttam már, de ehhez foghatót nem.

Talán tíz, talán tizenöt kis test hevert körülöttem. Gyerekek, úgy hattól tíz évesig, vagy inkább az, ami maradt belőlük. Két-három napos hullák lehettek, amennyire meg tudtam állapítani, de nem vagyok egy oszlás-szakértő. Mindnek hiányzott a szeme, mindnek felmetszették a hasát, a mellkasát. De hiányoztak az ilyenkor kötelezően előbuggyanó belek, belső szervek. Minden hiányzott belőlük. Csak a hús és a csont maradt ott, meggyalázva. Térdeltem a kicsi hullák felett, valami idegen nedvesség ragadt az arcomon, nem az enyém, valami, ami belőlük jött. Akkor kenhettem magamra, mikor rájuk estem.

Ocsmány egy érzés volt, éreztem okádnom kell. A hideg téglafalnak támasztva homlokom, fojtottam vissza öklendezésemet.

- Nem hagyhatok nyomot. Itt aztán igazán nem!

Nem attól tartottam, hogy meggyanúsítanak, részt vettem a gyerekek lemészárlásában. Aki ide vetette a holttesteket tudhatta mit csinál. A tenger következő dagálya átmossa majd a csatornának ezt a részét is, magával sodorva mindent, amit itt talál. Reflex volt ez, belém nevelődött, és már sokszor, sokat köszönhettem az ilyen belém ivódott reflexeknek. Tán valamiféle tiszteletadás is, tisztelet a halottaknak. Nem akartam összerondítani végső - tényleg végső? - nyughelyüket.

Néztem a holttesteket. A világ nem túl szép és nem is igazán barátságos hely, ahol senki nem azt kapja amit szeretne, amit megérdemel. De nem hiszem, hogy ezek a szerencsétlen kölykök ezt érdemelték volna. Bár ez úgy nagyjából és egészében senkit sem érdekel. Legkevésbé azokat a „szolid” kereskedőket, akik ezekből a nyomorultakból és persze mások nyomorúságából csináltak pénzt. Aminek igenis van szaga, édeskés, émelyítő szaga van, a halál szaga.

Aztán a saját nyomorúságom jutott eszembe.

- Innen el kell tűnnöm...

És mentem. Mentem, ahogy csak tudtam, mentettem tovább az irhámát.

A leggyávább vakond sem fúrja ki magát olyan óvatosan a földből, mint ahogy én előmásztam a Halál Csatornájából. A sikátorok azonban már rég elnyelték a két fickót, elnyeltek azok mindent és mindenkit, mint hamarosan a kölyköket fogja a tenger, csendesen és nyomtalanul.

Ahogy én tűntem el abból a városból.

Halálra ítélték, mert olyasmit bíztak rám, amihez sosem lett volna szabad hozzáérnem. Ma sem tudom mi volt az. Nem tudom, mi lehetett azon a memórialapkán. Eltűnt egy szeméttető, ahogy én dél felé. Mint a dalban. Mentem le dél felé, a szabadság felé. Ahova talán még nem jutott el az északi civilizáció, ahol, talán még nem lopják el gyerekek szívét, máját, hogy egy haldokló, ám dúsgazdag semmirekellő tovább lophassa a napot.

Más talán megtette volna amire vágytam, számon kért, ítékezett, büntethetett volna, de én nem vagyok hős. Élek, a hősökkel pedig tele vannak a temetők.

Ez van.

A halál útja

Az őszi erdő szép volt, színei már sok festőt ihlettek meg. De ez pillanatnyilag senkit sem érdekelt. A négy férfi egyikét sem. Sem a kis zsidót, a koszlott ruhásat, aki egy csaknem akkora ásót cipelt a vállán, mint önmaga, sem a két halálfejes sapkát viselő katonát, sem a hosszút, aki a kezein bilincsekkel, egykedvűn lépdelt a két katona között.

A katonák egymás között röhögcséltek valamin, amit a kis ember nem értett. Lengyel volt, Lengyelországban született, kicsit sem vallásos családban. De azért hordania kellett a sárga csillagot. Nem értette a két nácit, akik időnként oldalba bökték a hosszút a Schmeisser-géppisztolyukkal, amit az fel sem vett.

Nem botlott meg, nem gyorsított, nem lassított, de a legkevésbé mutatott alázatot az uralkodó faj e két képviselője előtt. Mellesleg azok sem voltak a kimondott germán óriások, mindketten vagy fél fejjel lehettek alacsonyabbak a megbilincseltnél, ráadásul az egyik kifejezetten fekete, a másik pedig inkább barna, mint szőke.

Zbyszek tudta, hová tartanak és csak abban reménykedett, hogy a visszautat legalább hárman fogják megtenni. Mert, hogy négyen nem, az bizonyos. Ez a Halál Útja és igen nagy szerencse kell ahhoz, hogy visszafelé is végig mehessen valaki rajta. Neki pedig egyszer már sikerült...

A hely, ami felé ballagtak, elegye volt a kínpadnak, ahol a hóhérok végeznek áldozataikkal és a temetőnek, ahol elföldelik azokat.

Csak abban bízott, hogy ez esetben ő, csak mint sírásó lesz szereplője az eseményeknek. Tizenkilenc éves volt, négy éve rab és átkozottul szeretett volna még élni egy kicsit. Legalább addig, hogy egy nővel...

De erre egyelőre még esélye sem volt. A táborban szigorúan elkülönítették a férfi és a női barakkokat, a „tenyésztési kísérletekbe” meg valahogy senki sem akart bekerülni. Tudták mi vár rövid, körülményeikhez képest, paradicsomi élet után a kísérletben résztvevőkre. Lehet, pár hétig ehetnek, amennyit akarnak és ölelkezhetnek, amennyit csak tudnak, de aztán a füst elfed mindent...

Ő pedig óvatos fickó volt.

- Meghúzódni, kibekkelni - szajkózta az apja, akivel együtt volt, még az első néhány hétben. De neki nem sikerült.

Zbyszeknek eddig igen. Túlélte mindent és mindenkit. A csak éhenhaláshoz elég ételt, a veréseket, a robotot. Neki volt a barakkban a legalacsonyabb száma. De a környező barakkokban, az ismerősei sem tudtak olyanról akinek kisebb száma lett volna, mint az övé.

Néha elnézegette karján a kék számot és valami furcsa büszkeséget érzett.

De most félt.

A németek egy kulacsot adogattak egymásnak, a szaga után ítélve vodka lehetett benne.

- Csak ne rúgjanak be, csak annyira ne rúgjanak be, - imádkozott magában - hogy engem is...

Ezúttal óvatlan volt. Pont ott sertepertélt, amikor kerestek valakit, aki elbír egy ásót. Óvatlan volt, pedig tudta, milyen kicsin múlik a táborban egy élet. Mindig meghúzta magát, kicsiny természetével eltűnt a tömegben, szürkén, hogy ne akadjon meg senki szeme rajta. Mert akit észrevesznek, az halott. Halott, csak azért, mert észrevették, hogy él.

- Meglapulni, túrni - ebben reménykedett.

A hosszú nem. Az valahogy semmibe vette a két katonát, a gyilkosait. Láthatólag nem félt tőlük, annyit sem törődött velük, mint egy-egy falevéllal, ami a szeme láttára hullt le az ágról.

Zbyszek az ő nyelvét sem beszélte. Azt tudta nem angol, az tanulta még gyerekkorában és nem német, mert azzal már negyedik éve küszködött. Kérdezte tőle honnan való, de az idegen rőfögésszerű hangokat hallatva válaszolt. A csattogásokból, rőffenésekből csak annyit tudott leszűrni, hogy Hitler valami igen távoli országgal is összeakaszthatta azt a csökött bajszát. Valószínűleg nem is európai, mert az európai nyelveket már hangzás után felismerte, volt alkalma itt a táborban, hogy megtanulja. De ilyen nyelvről még csak nem is hallott.

Egyre nehezebb lett az ásó, ahogy közeledtek ahhoz a helyhez. Egyszer már járt itt. Akkor ugyanígy rettegett, pedig akkor sokan voltak és a teherautókon meszet hoztak utánuk. Egy tömegsirt kellett betemetniük. Sok halott a sír mellett, szétszóródva hevert, némelyik dorongot, követ szorongatott a kezében.

Szögletes sapkájukon a lengyel sas.

Zbyszek sírt a temetés után. Maga sem tudta, miért. Talán, mert megpróbálták, megpróbálták, ha eleve kudarcra ítéltettek is. És elestek...

Kiértek az erdőből.

A mezőn, mert túl nagy volt ahhoz, hogy tisztásnak nevezhessék, egyet jelentettek az alacsony, alig észrevehető domborulatok. Zbyszek tudta mi van alattuk. És ha nem vigyáz...

A két német megint röhögött valamin.

Ezúttal nem is hallotta min. Ha nem is mindent szót, de már sokat megértett a vartyogásukból. Muszáj volt megtanulnia, az élete múlhatott rajta...

A hosszú viszont - láthatóan - ezúttal először mutatott érdeklődést. Végigmérte a két katonát és elvigyorodott. Nem mosoly volt, könyörgő, barátságos, hanem meglehetősen kegyetlen vigyor.

Zbyszek csak lopva mert ránézni.

- Ez kihívja maga ellen a sorsot... Pedig élhetne még... Néhány percig - józanodott ki.

Az idegen rárőfögött a két katonára. Másnak a legjobb indulattal sem lehetett beszédét nevezni.

Azok összenéztek.

- Rűf-rűf schwein - mókázott a fekete, orrát disznó módjára összehúzva.

Ezen megint röhögtek.

Az idegen pedig velük nevetett. Aztán, mintha elvágták volna elkomorodott. Felemelte megbilincselte kezét a melle magasságáig. Furcsa, zöld fény izzott fel a csukló körül, a nációk

legalább olyan elképedve bámulták, mint Zbyszek. Egyszerűen nem hittek a szemüknek, nem hihettek, mert a bilincs, mint zsír a tűz felett, egyszerűen leolvadt a két nem túl vastag csuklóról s furcsán fénylő, zöld cseppek hullott a föld felé.

Az SS-ek pillanatnyi meglepetésén úrrá lett a beléjük vert reflex. Egyszerre emelték Schmeisserüket, de akármilyen gyorsan is tudtak cselekedni, lassított felvételként hatottak az idegen mellett. Kinyújtott karral pattant feléjük és karommá görbült ujjak záródtak össze védtelen gégeken. Két, csaknem egy időben történő rántás, két szétszakított torok és egy, az ég felé elporzó sorozat. Aztán csönd lett.

És már csak két élőlény állt a mező szélén.

Az idegen Zbyszekre nézett. Ő idegesen lépett hátra egyet.

Senki sem fogja elhinni, hogy nem vett részt a két náci legyilkolásában.... Ezért pedig halál jár... Hacsak... Hacsak, nem ez a fickó öli meg...

De az nem is lépett közel hozzá. Csak intett, intett a mező végén némán aláereszkedő zöldes színű, csészealj formájú repülő szerkezet felé.

Aztán meg sem várva, Zbyszek hogy dönt, elindult arra.

Hétfői történet

Puha Szilárd békésen üldögélt a selymes, zöld fűben. A csendet hallgatta egykedvűen. Időnként egy-egy pillantást vetett a körülötte legelő három birkára. Várta a civilizációt.

És a civilizáció jött.

Először egy nyilvános vécé materializálódott az erdőszélen, a hozzávaló öreg vécés nénivel együtt, aztán néhány gyorsbüfé, szétszórva réten, majd pár éjszakai bár és egy nyilvánosház. És nem volt még vége a sornak. Jött egy rendőrőrszoba, egy közkórház, egy zálogház és több bankfiók, biztosítási intézetek irodái és ügyvédi irodák, gyárak - szigorúan ellenőrzött környezetszennyezési mutatókkal - egy brojlercsirke telep és hidropónikus élelmiszergyárak, szupermarketek, iskolák és börtönök és még ez, meg az, meg amaz. Közben - természetesen - folyamatosan épült ki az úthálózat és a számítógépes világhálózat.

A bolygóra rácsukódott a civilizáció marka.

Szilárd felállt az aszfaltról. Valahogy eltüntették a fűvet alóla és egy sztrádát tettek a helyére. Felcsatolta birkáira a pórázokat - harapós állatot csak pórázon lehet sétáltatni! - és elindult. Az úrkikötőbe tartott. Talán ma még - minthogy nem kezdődött meg a turisták, kirándulni vágyók rohama - sikerül feljutnia egy kirándulóhajóra, mely egy vad és garantáltan civilizálatlan bolygóra szállít gyógyíthatatlan romantikában szenvedő széplelkeket.

- A holnapi program: legeltetem a birkákat - mormogta maga elé. - De szerdán... Szerdán rohangálhatok birkatápiért, hogy legyen mit enniük ezeknek a szerencsétleneknek. Hiába, kicsi a világmindenség! Kénytelenek lesznek átszokni a fűről a tápra. Vagy tán még szerdán is lesz egy civilizálatlan bolygó? Akkor majd csütörtökön szoknak át...

Invaders

Az új állásom nem volt valami fényes. Egy Coconuts névre hallgató gazfickó alkalmazott, mint hálózat-felügyelőt. Cége nem volt valami nagy, talán, ha tíz kollégával, ha összefutottam az irdatlan nagy, külvárosi raktártárban, ahol a székhelye volt. A lerobbant, hangárszerű épület belseje éppen úgy festett, ahogy az egész kívülről kinézett. Coconuts nem sokat adott a látszatra, de az alkalmazottai kényelmére sem. A raktárban ládahalmok választották el az „irodákat”, amelyek berendezését szerintem egy ócskatelep végkiárusításáról szerezte be.

De a számítógépekre egy szót sem szólhattam. A legújabb, leggyorsabb típusú gépeket dobálta össze valaki, csekély hozzáértéssel, de igen nagy lelkesedéssel és rengeteg kábellel, lokális hálózattá. Ráment vagy két napom, míg úgy, ahogy rendet sikerült tennem a nekivadult óriás-kígyóként tekergőző kábelkötegek között, míg rájöttem, milyen srófra járt elődöm esze.

Leginkább azon igyekezett, hogy Coconuts ne tudja követni, mit csinál valójában. Ehhez a szép hagyományhoz én is tartottam magam, mert nem volt túl bizalomgerjesztő sem a hely, sem a főnök.

Szemmel láthatóan éjjel-nappal zajlott a munka, hozták és vitték a ládákat, amiknek a tartalmáról a gépeken semmilyen információ nem szerepelt, csak a darabszámuk és értelmetlen betűsorozatokból álló kódok.

Akkora volt a forgalom, mint egy jól menő export-import cégnél, de nem hiszem, hogy létezne olyan tisztességes, profitot termelő cég, amelyik egy hasonló helyen rendezkedne be. Coconuts is inkább nézett ki gengszternek, semmint ügyvezető igazgatónak, ahogy szólítottatta magát.

Meg aztán, törvényes helyen a legritkább esetben veszik igénybe a magamfajta szolgáltatásait, inkább vizsgázott, diplomás behatolás-detektálókhoz fordulnak, vagy a Globális Háló rendszerfelügyeletétől bérelnek fel egy hálózat-felügyelőt.

A másik fura dolog az volt, hogy Coconuts nem gondoskodott számomra váltótársról, márpedig a huszonnégy órás készenlétem már csak biológiai okokból sem bírja túl sokáig az ember. Amikor ezt felvettem neki, megnyugtatót, kapcsolódjak csak ki akármikor, ha fáradtnak érzem magam, pihenjek, aludjak, a cég kontójára hozathatok akármit, de ne mozduljak ki a raktárból, és ne igyam le magam túlságosan.

A feltételek nem voltak elfogadhatatlanok. Néhány összetolt ládából, egy szivacslepedőből, meg egy hálósákból egész kellemes helyet alakítottam ki magamnak. Különben sem vagyok az a mászkálós típus, ráadásul, ha ilyen prima cuccokkal dolgozhatok kedvemre - Coconuts nem kérte, hogy valóban figyeljem a Hálót, csak azt, hogy legyenek minél többet becsatlakozva - akkor különösen nincs kedvem kimozdulni.

Egy igen csinos és igen hallgató leányzó bármikor elugrott nekem a közeli kínai étkezdébe egy kis falnivalóért meg sörért. Nem igazán szeretem a sanghaji konyhát, de a lány nem volt hajlandó messzebb menni a két saroknyira lévő étkezdénél.

Ezt néhány tömondattal közölte velem és azt is, hogy a főnök arra utasította, hogy ne hozzon nekem whiskyt. Kedves volt, mosolygott, de csendes volt és határozott. Ahogy elnéztem, az ő ereiben is csordogált némi keleti vér, mint manapság a legtöbbünkében. Rajtam, a szőke

hajammal, kék szememmel nem látszik, elmennék tősgyökeres svédnek, de az egyik nagyanyám még a Felkelő Nap Országában látta meg először a felkelő napot.

Tehát nincs valami előnyös külsőm. Részint ennek tudtam be a lány feltűnő tartózkodását, részint annak, hogy amennyire én figyeltem és láttam, ő volt Coconuts jobb keze. A többiek mind hallgattak rájuk. A nagydarab, felturbózott szállító munkások épp úgy ugrottak egy szemvillanására, mint az két üzletkötő-féle, akik folyton a titkosított kommunikációs vonalakon csüngtek.

Megpróbáltam, csak úgy, kutyafuttában, belelesni, hogy kivel és miről cserélnek eszmét, mert nem árt, ha egy alkalmazott jól tájékozott a főnöke ügyeit illetően, de nem sikerült. Elég spéci kóddal dolgoztak, amit nem lehetett szőrmentén, feltűnés nélkül feltörni, én meg nem akartam felhívni magamra a figyelmet, azzal, hogy olyasmibe piszkálok bele, amihez semmi közöm.

Ettem a sanghaji kosztot, ittam a söröm, szundikáltam a ládákon, a nap többi részében meg a Hálózaton szörföztem, csak úgy, mulatságból. Egészen úgy éreztem magam, mintha egy nem túl elegáns helyen nyaralnék, ingyen, nem is ingyen, fizetésért. Már kezdtem megszokni a szolid jólétet - csak egy csinos és készséges hölgy hiányzott, aki megosztotta volna velem magányos éjszakáimat a ládáimon - amikor beütött a krach.

Először nem tűnt fel semmi. Egy idő után kezdtem csak arra felfigyelni, hogy nem hoznak újabb csomagokat, csak a régieket szállítják el, rohamtempóban. Néhány óra alatt kiürítették az egész raktárt, nem maradt benne más, mint a berendezés, az alkalmazottak, Coconuts, a lány, meg egy csicsásra festett mikrokopter, olyasféle, amilyennel a gazdagabb családok csemetéi szoktak röpködni szombat esténként, jobb környékeken, a klubok körül.

Sosem voltam valami jó megfigyelő, ha becsatlakoztam, ezért nem tudom mikor és mivel kezdődött a dolog. A figyelmemet valójában csak az keltette fel, amikor az ágyként használt ládáimat is elvitték.

Nem kérdeztem a szállítóktól, hova, mert ők is abba hallgatag fajtába tartoztak, mint a lány.

Biztos, ami biztos, kicsatlakoztam, mert ha zűr készül, nem szerettem volna, ha nem reagálhatok elég gyorsan. Na ne gondoljon itt senki holmi gyorstüzelős vagánykodásra, az olyasmit jobb szeretem meghagyni azoknak, akiknek az a szakmájuk. Részemről inkább pucolok, ha forró a talaj a lábam alatt. Őszintén szólva, már akkor is, ha melegedni érzem.

És ezúttal igen csak éreztem azt a bizonyos langyosságot, ami mindig felettébb gyors mozgásra serkent. De nem mertem mozdulni. Túlságosan szem előtt voltam és a badis gyerekek, akiknek implantjai láttán eddig is nehéz volt elhinni, hogy kikötői munkások igen komoly szerszámokat szedtek elő. Amennyire én értek a haditechnikához, ezek legalább olyan csúcsmínőségű termékek voltak, mint a kütyük, amikkel én dolgoztam.

Kezdtam azon töprengeni, hogy léphetnék mégis csak, feltűnés nélkül olajra, amikor odajött hozzám Coconuts. Tényleg olyan gömbölyded és szőrös volt, mint a gyümölcs, aminek a nevét viselte. Azzal a különbséggel, hogy a kókuszt szeretem, őt viszont kezdtem egyre kevésbé kedvelni, mert nagyon úgy látszott, hogy belerángatott valami nemszeretem dologba.

- És most jössz te - mondta nekem. Egy csillogó kockát húzott elő a műbőr dzsekije zsebéből.
- Ezen címek vannak. Nem kevés. Nem csinálsz mást, mint amilyen gyorsan csak tudod, egyszerre postázod, érted egyszerre - hangsúlyozta ki erőteljesen -, az üzenetet, ami szintén rajta van a memocube-on. Csak azt és semmi mást.

- Oké - bólogattam. - Világos.

Mertem volna mást mondani? Úgy nézett rám, ahogy az ember egy különösen visszataszító rovarra, vagy ilyesmire szokott.

- Köszönd a jószerecsédnek, hogy itt lehetsz és te meg úszod. Legalábbis egyenlőre. Mert ha megjönnek a mieink, nem garantálok semmit...

- Kösz, ezzel feldobtál - gondoltam magamban, de hangosan nem mondtam semmit. Talán már említettem, nem születtem hősnek.

Alighanem ezért is rázott ki annyira a hideg attól, amit a következő percben láttam.

Coconuts az övéhez nyúlt és a rajta függő kis fekete dobozon megnyomott egy gombot. Azt láttam már, amikor felfogadott, hogy álcázókészüléket visel, de nem gondoltam volna, hogy állandóan használja is. Azt hittem, hogy csak azért van rajta, hogy ha a raktáron ütnek a zsaruk, könnyebben megléphessen.

De tévedtem.

Rögtön megértettem, miért. Coconuts nem volt ember. Ronda, gyíkpofájú szerzet állt előttem egyenruhának látszó holmiban, mikor megszűnt az álcázás. Abból gondoltam, hogy egyenruha, mert a többiek, a szállítók és a lány is, mind kikapcsolták az álcázójukat. Egyformán voltak öltözve, még a nőstény is egyenruhát viselt. Most már értettem, miért szerelte le olyan gyorsan a közeledési kísérletemet. Ha ő is olyan rondának látott engem, mint én most őt, alighanem igencsak foroghatott a gyomra, mikor kedveskedni próbáltam.

Kicsit kapkodtam a levegő után, de igyekeztem továbbra is magabiztosnak látszani.

- Mi ez? - csúszott ki a számon.

- A fajtád vége, az Armageddon - villantotta elő villásnyelvét Coconuts, aki ha lehet, rusnyaságban felülmúlta a többieket. - Már mindenhol ott vannak a partraszálló egységeink... Te fogod megadni a jelet, hogy mikor kezdhetik az akcióikat, a zűrzavar keltését, a kommunikációs csatornák megsemmisítését, a Globális Hálótok szétszaggatását. És aztán, ha teljes a fejtelenség, ha menet közben már nem fedezhetik fel őket, vagy ha felfedezik, akkor sem tehetnek ellenük semmit, megindulnak a hajóink. Két nap múlva itt lesznek a Naprendszeren kívülről és megtisztítjuk a Földet tőletek. Élettérre van szükségünk!

- Élettérre van szükségünk - visszhangozták mögötte a többiek.

Az egész valami gyenge, hollywoodi fércműre emlékeztetett. De sajnos komoly volt.

Villámgyorsan zakatolt az agyam, ahogy a leültem a billentyűzethez. Nem vagyok különösebben filantróp, de mégsem hagyhatom... De mit lehet itt tenni?

Belöktem a memocube-ot a tárolóba. A csatlakozót a halántékomon lévő aljzatba dugtam és elmerültem a Hálózatban, ahol már nem láthattam a mellettem álló, minden mozdulatomat figyelő szörnyet. És ahol ő sem láthatta, mit csinálok.

Kiadtam az utasításokat, a parancsainak megfelelően. Egyetlen apró módosítást eszközöltem csak: az üzenetek postázási dátumát nem azonnalra állítottam, ahogy kérte, hanem egy két évvel későbbi, véletlen dátumot adtam meg. Aztán az egész adatbázist átpumpáltam a város

rendőr-főkapitányságának szerverére, sürgős bejelentés jelzéssel, akkora prioritással, hogy, szerintem, egy másodpercen belül meg kellett jelennie a kapitányság valamennyi monitorán.

Nem vagyok téglá, de mindennek van határa. Az rendben van, hogy többnyire törvénytelen üzletekben veszek részt - nem véletlenül ismerem olyan jól a kapitányság szerverét - de nem szeretném, ha a Földet holmi gyíkpo-fájú idegen szállná meg. Az emberiségért talán nem lenne kár, ha kiirtaná, de a gyerekeket sajnálnám. És persze a saját bőrömet is féltém. Mert nem hiszem, hogy ezek után még sokáig szükségük lenne rám, hogy életben hagynának...

Egy kattanás. Kihúzták a csatlakozót a halántékomból.

A feleségem állt előttem.

- Kész a vacsora. Egész nap azokat a nyomorult komputereket búvölöd és még itthon is a virtuális valóságban kóborolsz... Ha nem lennék, szerintem éhen halnál, annyit játszol.

Mentem vacsorázni. Már megint a legjobb résznél szakította félbe...

A lazacidény

Hogy mi a helyes és mi a helytelen, csupán a mindenki - vagy a többség - által elfogadott megállapodáson alapul. Az efféle megállapodásokat, feltéve, ha sok ember vallja kötelező érvényűnek magára nézve, törvényeknek hívják.

Azon lehet vitatkozni, hogy a törvények jók-e, vagy rosszak, de az biztos, hogy léteznek.

Világéletemben törvénytisztelő polgár voltam. Az ember tartsa be a játékszabályokat, mert csalással győzni egy játszmában lehet, hogy hasznos, de semmi esetre sem szórakoztató...

Ezért is vezetett Crash-hez az első utam, a múlt héten, miután szétvertem a számítógépemet.

Apró darabokra törtem, egészen apró darabokra.

Még sosem csináltam ilyesmit.

Hosszú évek óta dolgozom egy fővárosi cégnek, egy mamutvállalatnak. A cég neve most nem érdekes. Nem akarok reklámot csinálni nekik.

Egyik kis részlegének anyagkönyvelését végzem. Szürke hivatalnok vagyok, a szürke hivatalnokok között, apró csavar egy óriási gépezetben.

Muris, hogy még mindig jelen időben beszélek a munkámról, pedig már a múlté.

Szóval, anyagkönyvelő voltam.

Eleinte felettébb kényelmes munkának tűnt, hiszen nem kellett bejárnom dolgozni, otthon végezhettem el a kijelölt feladatokat.

Kijött a lakásomra két szakember, felszerelt és üzembe helyezett egy komputert, mely összeköttetésben állt a részleg központi számítógépével. Azóta már tudom, hogy azt az izét szervernek hívják... Arról viszont, hogy hogyan kapcsolták össze őket fogalmam sincs. Talán valamiféle drótokon, vagy rádiójelek útján zajlott az adatforgalom, nem tudom. Nem rám tartozott ez a része a dolognak, meg nem is nagyon érdekelt.

A munkám abból állt, hogy a hozzám, az én gépemre beérkező adatokat feldolgozzam s visszaküldjem a cég központjába. Vagyis a részleg központjába. Vagy lehet, hogy mégis a cégébe?

Nem tudom.

Eleinte élveztem a dolgot. Örültem, hogy sikerült ilyen állást találnom, itt maradhattam a világvégén, ebben a kisvárosban. Vagy nevezzem inkább falunak?

Maradjunk annyiban, hogy itt, ahol, életem első néhány hónapját leszámítva, mindig is éltem, ahol mindig is szeretnék élni.

Még a lakásomból sem kellett kilépnem, hogy pénzt keressek. Nem egy utolsó dolog!

Eleinte rendben ment minden, reggelente felkeltem, megmosakodtam, megreggeliztem, megittam a kávémat és leültem a géphez, dolgozni. Délben ebédszünetet tartottam, aztán folytattam a munkámat. Ahogy kell, ahogy egy törvénytisztelő, megállapodott polgárhoz illik.

A délután nagy része és az este pedig az enyém volt. Jutott időm, amire csak kellett.

Valószínűleg az idők végezetéig, vagy legalábbis az én időm lejártáig, elégedélttem volna e rendszer szerint. Mert rendszerességre szüksége van az embernek, anélkül csak kaotikus hanyódás csupán az élet, kényelmetlen zűrzavar.

Tehát elégedett voltam. A magánéletemmel, a munkámmal, a státusommal, egyaránt.

Így is maradt volna, ha nincs a lazacidény.

De az van, volt és lesz.

A városunkat két részre osztó folyón minden ősszel felúsznak a lazacok, fel a forrásvidék felé, hogy hagyományaikhoz hűen, ott intézzék el rendes, évi ívnyalójukat.

Fogalmam sincs, hogy ehhez, miért kell visszatérniük arra a vidékre, ahol születtek, vagyis kikeltek ikráikból, ahol lazagyerekesedtek. Talán a nosztalgia miatt. Vagy esetleg honvágyuk van, mint az emigránsoknak általában.

Nem igazán értem őket, mert én, például, bárhol tudok óvni. Még jó, mert ha olyan lennék, mint a lazacok, itt állnék megfürödvé. A falut, ahol születtem, sok-sok évvel ezelőtt, alig pár hónappal a születésem után, beledózerolták a földbe. Megszaladt a szomszédságában épült atomerőmű.

De ez most nem érdekes.

Maradjunk a lazacoknál.

Mint már említettem, minden ősszel szorgalmasan dolgozzák felfelé magukat a folyón, elfeledkezve az önfenntartási ösztönükről, hogy eleget tehessenek egy másik, nem kevésbé fontos ösztönnek, a fajfenntartás ösztönének.

Az ember viszont, általában gazember.

Jól kitol a lazacokkal.

Legalábbis a mi városunkban így van.

Ősszel, a lazacidény beköszöntekor városunk apraja-nagyja kint nyüzsög a folyónál. Az üzemekben, hivatalokban leáll a munka, az iskolákban szünetel a tanítás. Lazacidény van. Mindenki halászik.

A halászat remek kiegészítő kereseti forrás. Ezenkívül sport, alkalom a férfiasság bizonyítására, népünnepély, fiesta, hagyomány és még sok minden más. Az év legjelentősebb eseménye.

Csak annyit még, hogy városunk családos lakóinak több, mint kilencven százaléka a lazachalászat idején ismerkedett össze férjével-feleségével.

Házasságok kötnek ilyenkor és üzleti kapcsolatok, ebben az időszakban isszák meg az évi pálinkatermés jelentős hányadát és nemzik az eljövendő polgárok döntő többségét.

A törvény, a rend, a hagyományok tiszteletének szellemében.

Ceevát a nyáron ismertem meg.

Rokonszenves lánynak találtam és tudtam, ő is rokonszenvesnek tart engem. Mégsem sikerült igazán összelelegednünk. Bár én megtettem minden tőlem telhetőt.

Azért, nem izgattam magam, hogy döcögve fejlődik kapcsolatunk, mert tudtam, jön a lazacidény és akkor majd elrendeződik viszonyunk, mindkettőnk meglegedésére.

És jött a lazacidény.

Első napján az ilyenkor megszokott időben keltem fel. Nem vesztegettem az időt a reggeli szertartással, magamra kapkodtam este előkészített halászhúmat, fogtam a vetőhálómát, a szigonyomat és a dinamitrudakat, amikkel ilyenkor horgászni szoktam, és indultam.

Indultam volna.

Az ajtó nem nyílt ki.

Értetlenül rángattam a kilincset. Még életemben nem zártam be ezt az ajtót. Nem is tudom hol lehet a kulcsa. Miért, mivel zártam volna be?

Városunkban csupa tisztességes polgár lakik, a törvények feltétlen tisztelői. Emberemlékezet óta nem fordult elő lopás, rablás, betörés.

Először úgy véltem, beszorult az ajtó.

Tévedtem.

Be volt zárva.

Törtem a fejem, ki zárhatta be?

Én bizonyosan nem, arra emlékeznék. Különben is, mint már mondtam, fogalmam sincs hová tehettem a bejárati ajtó kulcsát. Elhányódott valamerre, az évek során.

A hátsó ajtóval próbálkoztam. Szintúgy zárva találtam.

Komolyan kezdtem kétségbeesni.

Mi lesz velem, ha nem vehetek részt a lazachalászon, egy ilyen ostobaság miatt? Hogy nézek majd barátaim, ismerőseim és üzletfeleim szemébe? És Ceeváéba?

Kedvesem számít rám. Vár. Az utat kémleli álmodozó barna szemeivel, jövök-e már.

Ha az ajtó nem nyílik és veszni akar, hát vesszen!

A konyhába mentem és előkerestem a húsvágó bárdot.

Mérlegeltem a kezemben a szerszám súlyát. Egy, inkább jelképszerű, mintsem a valós védelmet szolgáló holmi, mint az ajtó, nem sokáig állhat ellent a bárdnak. Különösen akkor nem, ha felindultságomban csak úgy feszül bennem az erő.

Elvégre a szerelmem, a jövőm forog kockán!

Elszántan indultam megostromolni a bejárati ajtót.

Kitöröm, ha addig élek is!

Ekkor hallottam meg a számítógép pityegését, a nappaliból.

Beléptem, hogy egy pillantást vessek a monitorra, csak egyetlen pillantást, mert többre nincs időm. Mi az isten csodáját akarhat ilyenkor ez a vacak?

A képernyőn felirat villogott:

„Munkaideje elkezdődött!
Azonnal vegye fel a munkát!
Míg nem végezte el mára esedékes feladatait,
nem hagyhatja el a lakását!”

Agyamat elöntötte a vér.

Már értettem mindent. Azt is, mit machináltak a szerelők az ajtóimmal. Még kérdeztem is, annak idején, hogy miért kell a számítógép üzembe helyezéséhez, rendszerbe állításához az ajtóim környékén manipulálni. De ők nem feleltek...

Csak vigyorogtak és egymásra pislogtak.

Felüvöltöttem.

Rab vagyok. A saját lakásomban. Egy rohadt számítógép foglya.

Lendült a kezemben a húsvágó bárd. Aztán még egyszer.

Szikrák szálltak szerte és üvegcserépek és olyan kis izék, amik a számítógép belsejében találhatóak, rendszerint. Feltéve, ha az ember nem veri szét az egész vacakot egy, különösen e célra alkalmas, szerszámmal.

Én szétvertem.

Miszlikbe.

Pont, mint az ajtómat.

Tudtam, hogy helytelenül cselekszem, de nem voltam képes uralkodni magamon.

Mit tehet ilyenkor egy törvénytisztelő polgár?

A tett elkövetése után megkerestem Crash-t, városunk békebíróját.

Természetesen kint volt a folyónál. Lazacot halászni.

Előadtam neki a történeteket.

Első reakciója az volt, hogy javaslatot tett. Miszerint, menjek a fenébe. Nem látom, hogy dolga van?

Kötöttem az ebet a karóhoz.

Bűnt követtem el. Törvénytisztelő polgár vagyok. Követeltem, hogy tartóztasson le és járjon el ellenem.

Erre kilábalta a sekélyesből, ahol addig, combtőig érő halászcizmájában álldogált, szigonnyal a kezében.

Legidősebb fia kezébe nyomta szigonyát és bezavarta a gyereket a vízbe. Egy jó szigony egy pillanatot sem pihenhet, míg tart a lazacidény!

Crash megállt előttem.

Vállamra tette kezét és atyaian nézett a szemembe.

- Biztos, hogy nem akarsz inkább, tisztességes polgárhoz méltón, lazacot halászni?

- Tudom a törvényt - feleltem. - Tönkretettem más tulajdonát, valamint szerződésszegést követtem el. Nem tartottam be a munkaidőről szóló előírásokat. Az viszont igaz, hogy nem is ismertem azokat....

- Szerepelt a szerződésben, hogy a cég korlátozhatja a személyes szabadságodat? - kérdezte Crash.

- Nem - ráztam meg a fejem rövid gondolkodás után. - Azt hiszem, nem szerepelt ilyen kitétel a szerződésben. Ha lett volna, alá sem írom.

- Úgy - mondta halkán. Bólogatott és bölcs gondolataiba merült. - Tehát, nem szerepelt benne ilyesmi.

Vártam.

Elég sokáig vártam.

Crash sosem gyors észjárásával volt híres, az viszont kétségtelen, hogy városunk törvényisz-telő polgárai közül is messze kiemelkedett a rend iránti elkötelezettségével. Ezért is választottuk egyhangú szavazással békebírónak.

- Nos - kezdett bele, hosszas gondolkodás után. - Először is, nem követtél el törvénytörtést, mert jogellenesen akadályoztad személyes szabadságjogaid érvényesítésében, tehát neked jogod volt olyan eszközzel küzdened ez ellen, amilyen csak a rendelkezésedre állt. Jelen eset-ben egy hűsvágó bárdal... Másodszor, jogos önvédelmet gyakoroltál csupán, mert elhárítottál egy, a tisztességed ellen irányuló, aljas merényletet. Városunk minden polgárának joga s kutyakötelessége rész venni a rendes, évi lazachalászatban. Így kívánják a hagyományok. Aki nem él ezen jogával s nem tesz eleget kötelességének, az utolsó gazfickó. Természetesen, a hagyományok szellemében. Ez rólad nem mondható el, mert testi épséged, mi több, életed kockáztatásával semmisítettél meg egy sátáni természetű elektromos szerkezetet, mely gonosz programozójának engedelmességre, vissza akart tartani attól, hogy teljesítsd városoddal szembeni, első számú kötelességedet. Harmadszor, dicséretre és csodálatra méltó tettet hajtottál végre, mert megsemmisítettél egy ocsmány gépezetet, mely városunk rendje ellen tört azzal, hogy megkísérelte sárba tiporni a lazacidényhez fűződő nemes hagyományainkat.

- Azt hiszem - tette hozzá - a városi tanács elé kell vinnem a dolgot. Feltétlenül elismerést, kitüntetést érdemelsz. De most tűnj innen a fenébe! Halászni akarok. Különben is, Ceeva már kérdezősködött felőled...

Tisztességgel elköszöntem tőle, megadva a köteles tiszteletet korának s hivatalának.

Megértettem, hogy zaklatott, hogy ideges, mert feltartottam. Lazacidény csak egyszer van egy évben!

Bizsergetett engem is a halászszenvedély.

Megnyugodva indultam megkeresni Ceevát.

Kisvártatva rá is találtam. Pár száz méterrel lejjebb halászott, a szüleivel.

Már messziről integetett.

A nyakamba ugrott, mikor odaértem hozzájuk.

Ebből tudtam, hogy rendben, sínen van a dolog. A férjének érezhetem magam.

A zord atya férfias kézszorítással üdvözölt.

Fellélegeztem. Tartottam tőle, féltem, hogy rossz véleménnyel lesz rólam, késésem miatt, de egy bántó szót sem szólt. Azonnal maga mellé invitált.

Ebből tudtam, máris a vejének tekint, nincs semmilyen kifogása a Ceevával kötendő házasságom ellen. Mert lazacidénykor nincs barátság, udvariasság, csak a rokonok halásznak együtt, más nem. Ilyenkor még a legjobb cimborák zsebéből is gyorsan előkerül a bicska, a bokszer, a revolver, ha összeszólalkoznak egy halászhelyen.

Ez persze nem bűn.

Nem is igazi lazacidény az, mikor nem kerül kórházba néhány forrófejű fickó, akiket rendszeresen látogat az, aki odajuttatta őket.

Harag nincs.

A törvény értelmében jártak el mindkettőn, a sebesült és a sebesülés okozója is, mert városunk törvénykönyvében szerepel olyan paragrafus, miszerint: halászhelyét mindenkinek jogában áll bármilyen eszközzel megvédeni, kivéve a gyorstüzelő és nehézfegyvereket. Halászhellyel nem rendelkező egyénnek pedig jogában áll bármilyen eszközzel halászhelyet szerezni, kivéve persze a fent említetteket.

Nálunk minden a törvény betűje szerint történik. Mindnyájan tisztességes polgárok vagyunk.

És ha néha, egy-egy tisztességes polgár elhalálozik a halászhelyek kapcsán kialakult szóváltásban?

Emberek vagyunk. Halandóak.

Az elhunytat a város saját halottjának tekinti, s a hagyományokhoz híven, közköltésen temeteti el. A szóváltás másik, túlélő résztvevőjének semmilyen hátránya nem származhat az ügyből. Elvégre törvényesen járt el.

A lazacidény befejeztével rendszerint megszorodnak a temetések. Így van ez rendjén, természetes, hogy senki sem akarja félbeszakítani a halászatot egy olyan mindennapi dologért, mint egy temetés. De még, ha valami különösen elszánt gyászoló erre is vetemedne, akkor sem jutna sokra. Mert ki ásná meg a sírt, ha a sírásók is kint vannak a folyón? És kiszentelné be a sírt, mikor a plébános szigonnyal a kezében gázolja a lazacoktól pezsgő vizet és felettébb gyorsan előkapja a pisztolyát, ha valaki eme tevékenységében zavarni akarja.

Ezt a lazacidényt Ceevák társaságában töltöttem.

Jó volt a fogás.

És Ceeva is igent mondott.

Az apja megölelt és a fiának nevezett.

Az anyja összecsókolta.

És mindhárman csillogó szemekkel hallgatták elbeszélésemet, hogyan bántam el a gaz és alávaló számítógéppel.

Híres, közismert és közmegbecsülésnek örvendő ember lettem, akire felnézhet az ifjúság. A hagyományok őre, ki testi épségét nem kímélve harcolt azért, hogy jelen lehessen a lazachalászaton, hogy ugyanazt tehesse, mit apja, nagyapja, dédapja tett a maga idejében.

Az senkinek nem jutott eszébe, hogy én nem vagyok őshonos a városban s a felmenőim sosem hallottak a lazacidényről. Vagy lehet, hogy az eszükbe jutott, de akkor summázták annyival a gondolatot, hogy, ha én derék fickó vagyok a felmenőim is azok lehettek és hasonlóan jártak volna el, mint én.

Kellemes dolog a népszerűség. Köszönnek az utcán, még az ismeretlenek is, meg-meghívnak egy pohár italra, partikra invitálnak, ebédekre és vacsorákra látnak vendégül.

Beszélgettem erről Crash-sel.

Azt mondta, jó eséllyel indulhatnék az idej polgármester-választáson. Elvégre mindenki tudja rólam, hogy a törvény, a rend és a hagyományok embere vagyok. Ez pedig a legjobb ajánlólevél városunkban, bármely pozíció betöltésére.

Ceevának is tetszik az ötlet. Szeretne polgármesterné lenni.

Azért még fontolgatom a dolgot. Nem szeretek semmit elkapkodni.

Új ismerőseim, barátaim is erősen kapacitálnak. Szerintük rám, csakis rám van szüksége a városnak, a polgármesteri székben. Legalább lenne valaki, aki nyíltan a szemébe merné mondani a fővárosi nagyfejűeknek, hogy mit, merre, hova és miért. Lenne valaki, aki ki merne állni városunk hagyományaiért.

Ez a véleményük.

Mert a fővárosiak folyton beleavatkoznak városunk belügyeibe. Valamiért azt hiszik, joguk van ehhez. Pedig önálló, független városnak vagyunk nyilvánítva.

Bárki meggyőződhet róla, ha utána néz a törvénykönyvekben.

De ezek a fővárosiak nem ismerik a törvényt.

Velem is mi történt!

Világosan le van fektetve, hogy városunk polgárainak a városi bíróság előtt kell számot adniuk tetteikről. Senki más nem illetékes egy helyi polgárral szemben eljárni, még kihallgatást sem foganatosíthat.

Ez egyértelmű.

Erre föl, a cég, melynek valaha alkalmazottja voltam, kiküldött hozzám két embert, hogy arról a bűnös lelkületű számítógépről faggassanak.

Nem voltam hajlandó szóba állni velük.

Erőszakoskodtak.

Olyannyira erőszakoskodtak, hogy kénytelen voltam a békebíróhoz fordulni védelemért, mely városunk minden tisztességes polgárát megilleti.

Crash kérdőre vonta őket.

Válaszul zavaros magyarázatba kezdtek, hogy én tönkretettem az ő nyavalyás cégük tulajdonát képező, értékesnek mondott berendezést. És ezért holmi kártérítést követeltek.

Crash megpróbálta velük megértetni, hogy jogszerűen, önvédelemből cselekedtem.

Nem akarták felfogni. Vagy nem tudták...

Békebírónk felszólította őket, hogy hagyják el a várost, mert nem tűrheti, hogy köztisztviselőben álló polgárokat, a polgármester-választás esélyeseit, vadidegen jöttmentek zaklassák.

Ők arra hivatkoztak, hogy felesleges a többes szám, mert csak velem van bajuk és nem érdekli őket, ki és mi vagyok. Amit tettem, azért fizetnem kell!

Crash-t - mint később elmesélte - mélységesen felháborította a dolog.

Semmibe vették a hatóság felszólítását!

Közölte velük, hogy amennyiben nem hagyják el önszántukból a várost, úgy ki fogja toloncolni őket.

Kinevették.

Hogy azok az idők már elmúltak. Nem élünk már nagyapáink korában, mikor egy békebírónak szinte korlátlan hatalma volt egy város felett. Hogy jogállamban élünk. Hogy információs szupersztrádák épülnek és egy őskori kövületnek semmi létjogosultsága nincs. Hogy törvények irányítják az életet.

Crash-nek is ez volt a véleménye. Ez utóbbiban egyet értett velük. Ezért is szólította fel őket, hogy kövessék a vasútállomásra, ahol ő, a város költségén, megváltja számukra a jegyeket és felteszi őket a vonatra.

Nem hallgattak a jó szóra.

Ezzel kimerítették a hatósági intézkedésnek való ellenszegülés fogalmát.

Crash kényszert alkalmazott.

Előkapta a gyorstüzelőjét, és beléjük ürítette a tárat.

Mindketten elhunytak.

Ezután már semmi kifogásuk nem volt a városunkból való távozás ellen.

Az ügy megoldódott.

Izgatottan várom a polgármester-választást.

Crash a maga részéről nyugodt a békebíró-választás felől. Biztos, hogy meghosszabbítják mandátumát. Nála jobb békebíró-t keresve sem találunk, még a mi városunkban sem, pedig annak minden lakosa modellt állhatna a tisztességes polgár szobrához.

A Lir-kristályok

Azt nem tudtam, van-e értelme délnek indulni a sivatagban, de meg kellett próbálni. A városban senki nem tudta megmondani, hogy vannak-e arra lir-kristályok, sőt szánakozva néztek rám, ha kérdezősködtem. Mintha elment volna az eszem, úgy bántak velem. Némi sajnálattal kevert lenézéssel bámultak rám és a fejüket rázták. Errefelé ember emlékezet óta nem keresett senki lir-kristályt, legfeljebb talált. De akkor sem örült neki különösebben, mert a lir-kristály szerencsétlenséget hoz arra, aki csak rápillant és talán még ennél is rosszabbat arra, aki megérinti. Ezt minden felvilágosult, babonás helybéli tudja s talán csak azért nem vándorolnak ki a bolygóról, mert a lir-kristály igen ritka szerzet, nehéz ráakadni, főleg, ha nem is keresi az ember.

Úgy éreztem magam, mint egy aranyásó, a tizenkilencedik századi Alaszkában érezhette magát, mikor nekivágott, hogy a hómezőkön megcsinálja a szerencsáját. Némiképp zavarta ugyan az illúziót a negyven fok feletti hőség és tűző nap, de a végtelennek tetsző homokhullámok színe emlékeztetett a hóéra. És én nem a szerencsém után indultam.

A kocsmában, jobb szívű helybeliek megkíséreltek lebeszélni a szerintük esztelen vállalkozásról. Nem bocsátkoztam vitába velük. Végül is, tényleg meglehetősen nagy ostobaságnak tűnik, hogy valaki a bajt keresse magának, de nekem ez a munkám. Ezért fizetnek, még pedig elég rendszeren és rólam ne mondja senki, hogy nem dolgozom meg a pénzemért! Akkor se, ha tényleg nem dolgozom meg érte.

Szerencsejátékos vagyok. És nyerek, amióta csak az eszemet tudom. No nem mindig, de összesítésben folyton pozitív a mérlegem. Játszottam én már talán a galaxis összes kaszinójában, a leghetetlenebb automatákkal és kártyával és kockával és rulettel, de mindig valamicskével gazdagabban állhattam odébb, ha valakinek szemet szúrt, hogy milyen jól megy a játék. Pedig nem szoktam csalni. Legfeljebb néha, ha valaki különösen esküdözik, hogy őt nem lehet becsapni, tőle nem lehet kicsalni egy árva petákot sem. Ilyenkor különös késztetést érzek, hogy csak azért is átejtsem az illetőt. Szerénytelenség nélkül állíthatom, még sosem kaptak rajta.

Ez minden, amihez értek. De elég jól megélek belőle és nem hinném, hogy öregkoromra gondom lesz a napi betevővel. Nem is a pénzért vállaltam ezt az utat.

Megbízom, tudta mit tesz, mikor megkeresett, hogy hozzak neki némi anyagi javadalmazásért egy, vagy ha tudok, több lir-kristályt. Fogalmam sincs, hogy akadt rám, mert nem szoktam a tömegkommunikációs csatornákon reklámozni magamat, mint szerencsejátékost, ellenkezőleg, mindig arra törekedtem, hogy ne tűnjek fel senkinek. Az ismert játékosokat jobban szemmel tartják, mint a szürke kiségeret, akinek biztos csak véletlenül van olyan átkozott szerencséje.

Vagy háromszáz fényévnnyire a Lirtől, az Ivrozán történt.

Nem játszani mentem oda, bár akadtak játéktermek és kaszinók szép számmal, mint minden turistaparadicsomban, csak kipihenni a több hónapos utazgatást, a sorozatos partikat.

Kopogtattak a szállodai szobám ajtaján. Azt hittem a szobapincér az - elegáns hely volt, nem robotok szolgáltak fel -, hozza a négyórai koktélot. De nem a szobapincér volt és aznap nem ittam négykor egy kortyot sem. Kicsi, ódivatúan öltözött ember lépett be a szobámba a

felszólításom után, nyomában egy akkora gorillával, hogy az alig fért be az ajtón. A fickó, míg a gazdájával beszélgettem folyton a szobában vizslatott, körbe-körbe, hogy rá is kérdeztem:

- Talán attól tart, hogy a virágváza ráveti magát a főnökére, vagy hogy az asztal fojtogatni kezdi?

Nem felelt, csak nézett rám, szúrós, enyhén világító szemeivel.

Én megértem ezeket a badis srácokat, mindent megtesznek, hogy még jobbak legyenek, de bennem nincs semmi, ami mesterséges. Olyan tisztán húsból és vérből állok, mint amikor megszülettem. Nem mintha nem futná ilyen-olyan implantokra, de sosem éreztem szükségét, hogy bármilyen irányba is felpörgessem magam.

A kis ember sem volt turbósítva, vagy ha mégis, akkor nagyon profik csinálhatták, mert semmilyen külső jel nem látszott rajta. Bár valószínűbb, egyszerűen csak annyi pénze volt, hogy másokat fizessen meg, ha különleges dolgok kellettek neki. Mint például engem.

Elég szép összeget ajánlott, bár csak a pénz nem hatott volna meg. Valahonnan ismerhetett, vagy engem, vagy a fajtámat, mert nagyon jól tudta, mivel foghat meg. A játékszenvedélyemre alapozott, arra, hogy szeretek kockáztatni. Külön kihangsúlyozta, hogy a lir-kristályok szerencsétlenséget hoznak mindenkire, de neki ennek ellenére szüksége van egyre. Vagy akár mennyire, amennyit csak tudok szerezni, darabonként fizet értük és minden költségemet állja. Már ha merem vállalni a küldetést és nem félek attól, hogy olyan leszek, mint az örök pechszeriás megszállottak a játéktérmegekben, akik már a legvacakabb gépekbe dobálnak be összekoldult érméket és inkább nem esznek, de hajszolják tovább a főnyereményt.

Nem szeretnék idáig süllyedni, de vállaltam a megbízatást, bízva a szerencsémben és abban, hogy ha ezek a kristályok tényleg pechessé teszik az embert, akkor nálam a legrosszabb esetben is csak kiegyenlítődik a dolog. Elhagy a bazi nagy szerencsém, olyan leszek, mint mindenki más. Mehetnék női alsóneműt árulni valami szolid céghez. Erről már úgylis sokat álmodoztam...

Rövid úton megegyeztem az emberkével, izmos kis előleget utalt át az egyik bankszámlámra. Én meg idejöttem a Lirre. És most itt vagyok a sivatagban.

Az egyetlen hasznos információ, amit a kristályokról ki tudtam csikarni a helybeliektől, hogy a várostól körülbelül ötven mérföldnyire, déli irányban van egy bányatelep. Régebben ott bányászták a lir-kristályokat. Hogy miért és kinek kellettek arról nem beszéltek, azt sem említették, mikor maradt abba a kristályok utáni kutatás. Csak azt hajtogatták, amit már úgylis tudtam, szerencsétlenséget hoznak, átkot arra, aki hozzájuk ér és jobb, ha szépen visszamegyek oda, ahonnan jöttem.

Ehelyett nekivágtam a sivatagnak.

Az út nem volt valami eseménydús, a sivatag nem szolgált semmiféle látnivalóval. Legfeljebb az egyhangúsága mehetett volna szenzációszámba. Egy dologban biztos lehettem, minden dűne mögött lesz még egy másik is...

A városban vásárolt homokfutó - senki sem akart bérbe adni nekem járművet, miután elterjedt, hová és miért indulok, egy kisvárosban így megy ez - rozzant külseje ellenére, szerencsére jól bírta a terepet, elég gyorsan haladhattam.

Az elhagyott telepre viszont nem könnyen találtam rá. Ugyan elmagyarázták merre van és viszonylag pontos tájékoztató pontokat is megadtak, de én nem a Liren születtem, nekem egyik homokdomb pont olyan volt, mint a másik. Így, bár azt állították, alig két óra az út, s én kora reggel indultam, hogy elkerüljem a déli hőséget, nem kerültem el. Sőt. Késő este lett, vagy inkább már éjszaka, mikor rátaláltam a bányákra.

Bevallom, még csak trividen láttam bányatelepet, valami olyasmire számítottam itt is, csak lepusztultabbra, de természetesen tévedtem. Sehol tornyok, meg mindenféle gépezetek, csak pár rozszant bádogbarakk és nem messze tőlük, egy talán pár száz lábnyi kerületű területen, ahol a sivatagi fehéres homok nem kevésbé fehér, simára csiszolt szikláknak adta át a helyét, a kőbe vájt nyílások, a bányák. A homokfutó reflektorainak fényében nem számoltam meg azokat, de nem lehetett több tíz lyuknál. Mikor még egy valamirevaló hologolf pálya is tizenhét lyukú! Persze nem golfozni jöttem...

Az igazi meglepetést nem is telep kicsinysége nyújtotta, hanem az, hogy ezen az állítólag elhagyatott, mindenki által széles ívben elkerült helyen az egyik barakkból fényt láttam kiszűrődni.

Odahajtottam, hogy üdvözöljem jövődöbéli kollégámat, mert nyilvánvalónak tartottam, hogy aki itt van, az csak azért jöhetett, amiért én. És ha már egy darabig a földet fogom túrni itt - ami nem igazán lelkesített, ellenkezőleg, ez volt a feladat leginkább nem szeretem része -, legalább a szomszédsággal legyek jóban.

A barakk mellett az enyémhez hasonlóan ócska homokfutó állt. Melléparkoltam az enyémet, kiszálltam és a sivatagi szelek hordta homoktól fényesre csiszolódott ajtóhoz mentem.

Bekopogtattam.

Nem felelt senki. Kopogtattam még egyszer, vártam kicsit, aztán benyitottam.

A berendezés egyébként sem lett volna valami fényes - néhány láda, két tábori szék, egy billegő tábori asztal és két összecsatolható ág, egy csendben zümmögő generátor, ami már jó ideje megszakítás nélkül járhatott - de nagyban rontotta az összképet az egyik ágyon heverő múmia. Sajnálattal kellett megállapítanom, hogy ezzel a szomszéddal sem fogok nagyokat beszélgetni, miközben a száraz levegőn mumifikálódott tetemet néztem. Elődöm csontjaira ráaszott a hús, elnyűtt, megfakult kezeslábasba lötyögött a ruha méreteiből ítélve, valamikor izmos testén. Nem igazán volt szép látvány.

Annál érdekesebbnek tűnt azonban, ami az asztalon hevert. Pár, megfagyott tejre emlékeztető kődarab. Nem különösebben szépek és a legkevésbé sem veszedelmes külsejűek. A lir-kristályok. Pontosan így néztek ki azon a hologramon is, amit megbízóm mutatott róluk. Még kevésbé értettem, hogy retteghet tőlük egy sereg ember. Azt se nagyon, mire kellhetnek valakinek, hacsak nem megszállott ásványgyűjtő az illető, aki minden pénzt megad a ritkaságokért.

Úgy látszik engem sosem hagy el a szerencse! Megúsztam a földmunkát.

Mellettük papírlap feküdt az asztal lapján.

Felemeltem. Ez állt rajta:

„Lir-kristályok. Ezt a tizenegy darabot hét hetes munkával kapartam ki a B2-es bányából. De elvinni már nem tudom őket. Hirtelen jött ez a betegség és tudom, hamarosan végez velem.

Akárki vagy is, aki megtalálod ezt a levelet, hagyd itt a kristályokat, hagyj itt mindent, úgy ahogy van és tűnj innét mielőbb, ha jót akarsz!”

Visszatettem a levelet az asztalra. A tetemre néztem és reméltem, nem fertőző kórban hunyt el a néhai, mert akkor magamra se fogadnék szívesen. Engedelmeskedtem a halott felszólításának és sürgősen távoztam. Persze azért nem mindenben engedelmeskedtem, mert a kristályokat magammal vittem. Nem azért tettem meg olyan hosszú utat értük, hogy aztán csak úgy otthagyjam őket feküdni egy düledező kalyibában.

Nem volt kedvem a sivatagban éjszakázni, ahhoz meg még kevésbé, hogy valamelyik szomszédos barakkban töltssem az éjszakát ezért inkább visszaindultam a városba.

Visszafelé könnyebb utam volt, mert a város messzire világító fényei útbaigazítottak.

A motelben, ahol aznap reggel mondtam le a szobát, a tulajdonos még ébren volt. Természetesen nem árultam el neki, hogy mi van nálam, és honnan jöttem, mert akkor nem kaphattam volna vissza a szobámat. Úgy hiszem, máshol sem, az egész városban, sem a másik motelben, sem magánházaknál, mert ha túl sokat nem is tudtam az itt lakókról, egyet igen, roppant gyorsan terjednek közöttük a hírek.

Nem tévedtem, tényleg gyorsan terjednek közöttük a hírek. Másnap reggel, mikor lement a motel szinte egész földszintjét elfoglaló ivóba - vagy az ivó felett volt négy szoba, amiket a tulajdonos kiadogatott a nagy ritkán erre vetődő idegeneknek? - a helység már tele volt. Ennyi helybelit még nem láttam együtt. Nem túl sűrűn lakott hely a Lir és ez a várost sem lakhatták ötezer lakosnál többen.

Mikor beléptem, minden szem felém fordult. Kicsit feszélyezett ez a túlzott figyelem, nem szoktam hozzá. És minden tekintetben egyetlen kérdés bujkált.

- Nem találtam meg a bányákat - legyintettem lemondóan. - Eltévedtem a sivatagban.

Aztán a pulthoz mentem, leültem, kértem két szendvicset és egy üdítőt. Nem szeretek reggelire sört inni, elbágyaszt, meg nem is akartam kockáztatni a kristályokkal kapcsolatban.

- Ma újra megpróbálja? - kérdezte a motelos.

- Nem - ráztam a fejem. - Sajnos már lassan lejár a szabadságom.

Itt úgy tudták, hogy amatőr ásványgyűjtő vagyok, aki a rendes évi szabadsága alatt vadászik a nagy fogásra.

- Nehezen jutottam el idáig - magyaráztam. - Azt persze tudtam, hogy ilyen kristályokat csak a Liren lehet találni, de hogy hol pontosan, azt nem. Ezen a bolygón sehol, senki nem akart velem a kristályokról beszélni - ez igaz is volt - így hosszú időbe tellett, amíg eljutottam magukhoz, ennek a bányának a közelébe. A tegnapi kísérletem volt az utolsó, ma már indulnom kell haza, sajnos.

Az első szótól az utolsóig elhitték, amit mondtam. Talán, mert nagyon becsületes képem van, talán mert nagyon őszintén tudom előadni a legnagyobb képtelenségeket is.

Fel sem merült bennük, hogy nem mondok igazat, hogy a kristályok fent lapulnak a szobában. Talán, ha sejtik, meglincselnek. Így viszont azonnal akadt vevő a homokfutóra és jelentkező is, aki vállalta, hogy még a délután folyamán elfuvaroz az közeli úrkikötőbe. Oda már rendes út vezetett, alig hosszabb hatvan mérföldnél, s bár a Liren nem ismerték a tömegközlekedést

és taxik sem voltak, mindig akadt egy vállalkozó szellemű ráérő, aki a haszon reményében vállalta a fuvar.

Pár percig, talán negyedóráig még beszélgettem a helybeliekkel, aztán kezdtek lassan elszállingózni. Megszüntem szenzáció lenni, végre megreggelizhettem.

A délelőtt további része eseménytelenül telt el. Üldögéltem az ivóban, néztem a helyi adón sugárzott reménytelenül régi filmeket és vártam, hogy eljőjön a megbeszélte időpont, mikor jön értem a felfogadott sofőr.

Egyre biztosabb voltam benne, hogy csak ostoba babona, legenda a lir-kristályok átka. Mióta rájuk akadtam, nem történt velem semmi rendkívüli, minden ment a maga útján, a megszokott rendben. Szerencse istenasszonynak esze ágában sem volt faképnél hagyni engem, pedig tudtam, hogy mint minden nő, szeszélyes. De engem, ki tudja miért, a szívébe zárt.

A sofőr időben érkezett és gond nélkül juttatott el az úrkikötőbe. A hajómmal sem történt semmi, amíg távol voltam és a vámosok sem foglalkoztak túl sokáig velem. Simán bevették őket is a mesémet, pórul járt ásványkutató enyhén nevetséges sztoriját.

Elhagytam a Lirt.

Az utolsó bolygót, aminek valaha is a talajára tehettem a lábam. Mert azóta valahányszor csak megpróbálok belépni egy csillagrendszerbe, annak napja szupernóvaként robban szét, pedig már régen megszabadultam a lir-kristályoktól, az űrbe szórtam őket. Az átok továbbra azonban is sújt. Nem szabadulhatok meg tőle. Bár okos emberek azt állítják, hogy szó sincs átokról, egyszerűen egy eddig nem ismert természeti jelenséget testesítek meg, tudom, hogy tévednek.

Más talán keseregne, hogy örök vándorlásra ítéltetett, hogy a csillagok Bolygó Hollandija lett belőle. De engem nem hagyott el mégsem Szerencse istenasszony, hiába tettek meg cél érdekében mindent azok a fagyott tejre emlékeztető kristályok. Pillanatnyilag az Azrehoni Szövetség űrflottájának dísz- és leghatékonyabb fegyvere vagyok, akivel sakkban tarthatják az egész galaxist, mert nincs az a páncél, az az erőtér, ami ellenem védene.

A Szövetségtől mindent megkapok, amit csak akarok, enyém a az univerzum leggyorsabb és legnagyobb hajója. Ha valamire vágnék, csak kérnem kell és, a fénysebességnél gyorsabban, már hozzák is nekem, ki a csillagközi űrbe, ahol élek, ahol élnem kell. Igyekeznek mindenben a kedvemben járni, mert pontosan tudják, hogy nem hazafiúi önértékből szolgálom a flottájukban - az nem teng túl bennem - és sok a jelentkező, aki busásan hálálná meg a szolgálataimat.

Még azt is elnézték, hogy egyszer, egyetlen egyszer a saját céljaimra használtam ki az adottságomat. Ellátogattam a Lir rendszerbe.

Talán nem volt túl erkölcsös szétrobbantani ezért egy csillagot, de én utálok a konkurenciának még a lehetőségét is...

Gyilkosság a mágnesvasúton

A férfi a mágnesvasút második kocsijának padlóján hevert és teljesen halott volt. Kérdés persze, hogy lehetett volna félig halott? Az ember vagy befejezi rövid vendégszereplését ebben az árnyékvilágban, vagy nem. Ő befejezte.

A doki csipesszel emelte ki a férfi halántékán lévő chipcsatlakozóból a benne lévő szilícium-morzsát.

- Ahogy nézem, egyszer használatos, hivatalos kereskedelmi forgalomban nem kapható modell - mondta.

Stancz őrmester megvonta a vállát. Neki tényleg mindegy volt. A laborban az okosok majd eldöntik, hogy milyen chip és milyen információkat tartalmazhatott. Az elhunyt külleméből, ruházatából ítélve nem lehetett azok közül való, akik valamelyik virtuális valóságba belebonyolódva már azt sem tudják mikor járnak ezen a Földön, mikor egy másikon. De éppen ez volt a halottban a furcsa. Láthatóan, legalábbis a ruhái minőségéből ítélve, felelős beosztásban dolgozott valahol, az ilyenek pedig nem szoktak a mágnesvasúton utazni. Jobb körökben ez nem divat. A tömegnek ezt a közlekedési formáját csak az használja, akinek nem telik másra. Ennek a pasasnak pedig tellett.

Az őrmester a kezében tartott tárcára nézett. A doki az imént vette ki a halott zsebéből. A szokásos holmi volt benne. Igazolványok, belépőkártyák, memórialapkák. Semmi érdekes. Legfeljebb annyiban, hogy nem kell vesződniük a halott azonosításával.

És egy arany hitelkártya.

Stancz még sohasem látott arany hitelkártyát, legfeljebb a reklámokban, és még kevésbé tartott a kezében egyet. Egy arany hitelkártya birtoklása azt jelentette, hogy a tulajdonos gyakorlatilag korlátlan hitellel rendelkezik valamelyik megabanknál, hogy olyan anyagi források állnak a rendelkezésére, amikről egy magafajta rendőr csak a magazinokban olvashat.

Talán ezért is találta annyira ellenszenvesnek a halottat. Az évek hosszú során át végzett szolgálat alatt persze megtanult közömbösnek maradni, ha egy bűncselekmény színhelyén kellett kiszállnia, nem jelent meg az áldozatok, néha igencsak összeroncsolt teste álmaiban. Leszokott már arról, hogy bármiféle érzelmet vigyen a munkájába. Ezt az ember vagy sterilen, érzelemmentesen csinálja, vagy belebolondul. De ezt a fickót kifejezetten antipatikusnak találta. Hatvanegy éves volt, héttel több, mint az őrmester. Egyáltalán nem öreg, még élhetett volna negyven-ötven évet, vagy akár többet is, meg voltak a forrásai ahhoz, hogy fiatalító műtéteket hajtasson végre magán, műszerveket építesse a testébe.

Feleannyi idősnek látszott, mint az őrmester. Hiába, a plasztikai sebészek és a kozmetikumok csodákra képesek, ha valaki meg tudja fizetni őket. Meg aztán, egy szoftveres cég elnökének nem kell éjszakáit a város legrosszabb hírű negyedeiben narkó-dealerek, prostik, illegális chipkereskedők, fegyvercsempészek és egyéb nehézfiúk társaságában töltenie. Stancznak még tíz éve volt hátra a korhatáros nyugdíjig, de csak három az egyhez arányban fogadott volna, hogy meg is éri azt. A rendőrök ritkán élvezhették nyugdíjas éveiket ebben a városban. De nem értett máshoz. És ez legalább egy biztos állás volt.

- Miben halt meg? - kérdezte a dokitól.

- Pacemakere volt. A szívritmus-szabályozók pedig meghülyülnek akkora mágneses térben, amekkora idelent van - intett körbe a kérdezett a mágnesvasút alagútjára célozva. - Szerintem öngyilkos akart lenni, másképp nem jött volna le ide. Nincs az a szívbeteg, aki megkockáztatna egy utazást a mágnesvasúton.

Az őrmester megvonta a vállát. Talán gondjai voltak a cégénél, a cégével. Az Ilyen nagy-menők általában ilyesmiért végeznek magukkal. Becsődölnek, aztán kilépnek a negyvenedik emelet egyik ablakán, vagy nekihajtanak kétszázal egy szép, vastag betonfalnak. Nap, mint nap hallani ehhez hasonló eseteket a hírekben.

Az állomás-felügyelőt kísérte oda hozzá egy közrendőr.

- Meddig kell még lezárva tartanunk a forgalmat? - kérdezte a szokásos halványlila egyenruhát viselő, a közlekedési főiskolát frissen végezhett leányzó.

- Amíg be nem fejeztük a helyszínelést - felelte mogorván Stancz. A lány csinos volt, de láthatóan, fontossága teljes tudatában, kanál minden lében.

- És az mikor lesz? - ütötte tovább a vasat a lány. - Az utasaink már türelmetlenkedhetnek...

- Teszek rá - fordult el tőle Stancz.

A lány megütődve nézett rá. Nem szokhatta meg, hogy így beszéljenek vele. El kell még néhány évet töltenie állomás-felügyelőként, hogy belekopjon a gépezetbe. Amikor majd annyira érdeklő az utazóközönség, mint Stanczot a piás anyák, meg nem értett narkós gyerekei, akiket a detoxikálóba, vagy a fogdába fuvaroz egy-egy razzia után, akkor lesz majd tapasztalt és talán jó állomás-felügyelő.

Az őrmester kicsit bánta, hogy durva volt a lánnyal. Elvégre nem tehet arról, hogy fiatal és még fogalma sincs róla, hogy milyen valójában ez a város.

- Meg kell várnunk, míg be méltóztatik futni valaki az okosok közül és megnézi a hullát - fordult vissza a lányhoz. - Aztán elvihetik a fiúk - intett a két hullaszállító felé, akik egy közeli padon ülve, révült arccal chipeztek. - Maga meg az útjára engedheti a kedvenc szerelvényeit.

A lány észrevette a változást az őrmesteren, ezért aztán viszonylag kedvesen köszönte meg a felvilágosítást és elhagyta a kocsit.

A doki felállt a hulla mellől és letelepedett az egyik ülésre.

- Kire várunk? - kérdezte. - Ki van ma szolgálatban?

- Chuck, a flúgos - felelte Stancz.

- Ajaj - nyögött fel a doki. - Akkor elleszünk még itt egy darabig.

Chucknak híre volt a testületnél. Senki nem szólította a vezetéknevén, sokan nem is tudták, sem a rangján, mint az előírások megkívánták volna.

Hadnagyi rangban szolgált már vagy tíz éve, pedig minden szükséges papírja, végzettsége együtt volt az előléptetéshez és a megkérdezettek döntő többségének az volt a véleménye, hogy ő az egyik legjobb gyilkossági szakértő a kapitányságon. Egyetlen probléma volt csak vele, annyi érzéke volt a fegyelemhez, mint az ateistának az imádsághoz. Egyszer már, valamikor az ősidőkben előléptették századosi rangba, de két hét múlva le is fokozták. Egy nyilvános rendezvényen fekete chipek terítésével vádolta meg a városi tanács egy tagját és amikor

az fenyegetni kezdte, egyszerűen szájon vágta. A rangját akkor sem kapta vissza, amikor kiderült, hogy igaza volt, a fickó tényleg könyékig benne volt az illegális tartalmú információkat hordozó chipek terjesztésében. Egy gyerekpornókat forgalmazó hálózat kulcsembere volt. Le is ültették. De Chuckot nem rehabilitálták, ő meg nem is nagyon küzdött érte. Talán azért, mert bizalmasan megsúgták neki, jobb ha meghúzza magát, mert a polgármester is benne volt a tanácsosa bulijában, sőt ő vezette és vezeti továbbra is, mert hozzá nem lehet nyúlni. Ahhoz már túl nagy kutya és igencsak morog Chuckra. Aki megértette a burkolt fenyegetést és sürgősen átkérte magát az informatikai osztályról a gyilkossági csoportba. Azóta ott szolgál közmegelegedésre, mert a főnökének van annyi esze és kedveli annyira, hogy távol tartsa a rázósabb ügyektől.

A doki ezúttal tévedett. Chuck aránylag hamar, riasztása után mintegy félórával, befutott.

Stancz jelentett neki, nem mintha érkező felettese ezt elvárta volna tőle, hanem, mert ő maga szerette betartani a szabályzatot pontról-pontra. Meg aztán, tudta, hogy kissé bürokratikus viselkedésével fel tudja bosszantani Chuckot, akit ugyan ő is nagyra tartott, de egyáltalán nem kedvelt.

A hadnagy, szokásához híven, most is úgy festett, mint egy a züllés kezdetén álló piás. Már hosszú ideje tartotta ezt a szintet, borotva élen egyensúlyozva a még elfogadható és a kirúgandó rendőr megjelenésének határán.

Meghallgatta a dokit is.

Aztán leroskadt az egyik ülésre, mint akit a végletekig kimerített a kapitányságtól idáig tartó, mintegy öt perces autózás. Egy laposüveget húzott elő a ballonja belső zsebéből, körbekínálta. Se a doki, se Stancz nem ivott vele. Szolgálatban tilos és feltehetően nekik nem néznék el, ha a nyakukba kapnának egy ellenőrzést.

- Azért késtem, mert kicsit utána néztem az áldozatnak - mondta. Azt is tudta mindenki a kapitányságon, hogy Chuck, talán az előéletének köszönhetően, remekül bánik a számítógépekkel. Az a mondás járta, hogy amit Chuck nem tud előbányászni a Hálózatról, az nincs is rajta.

- A cége körül semmi hiba, remekül prosperálnak. Ő a többségi tulajdonos és az elnök is egyben. Tavaly majdnem tizenöt százalékos volt a növekedési rátájuk, ez pedig nem semmi a mostani gazdasági helyzetben. A családjá is rendben van. Két gyereke van, a kisebbik lány, egyetemre jár. Mintadiák. A fia a cégénél alelnök, most nősült. Remekül kijön az apjával. A felesége hűséges és neki sincs, azaz nem volt szeretője. Ami érthető is, mert mélyen, bigottan vallásos volt a fickó. Az öngyilkosságot halálos bűnnek tartotta...

- Akkor, szerinted, gyilkosság volna? - kérdezte a doki. - De hogyan? Erőszaknak semmi nyoma, márpedig, ha nekem szívritmus-szabályozóm lenne, foggal-körömmel védekeznék, ha valaki le akarna hurcolni a mágnesvasút alagútjába.

- Ha tudnál róla, igen - felelte Chuck.

- Semmi jele annak, hogy az áldozat alkoholos vagy kábítószeres befolyásoltság alatt állt - replikázott a doki. - Persze nem lehetek benne biztos, de szerintem a laborban is azt fogják megállapítani, hogy teljesen tiszta volt.

- Ez feltehetően így igaz - bólogatott Chuck. - A pasi nem ivott, nem narkózott és elítélően nyilatkozott azokról, akik ilyesmikkel rongálják az istentől ajándékba kapott testüket. Mint

egy szent... Egyetlen szenvedélye volt csupán, de ezzel is csak mértékkel élt. Fárasztó napok után szeretett olyan virtuális valóság chipet benyomni magának, aminek segítségével erdőn, mezőn meg ilyen helyeken mászkálhatott. Mindig azt mondta, hogy ez pihenteti, megnyugtató. De csak szigorúan legális chipet használt, jogtiszt forrásból...

- Ez fura - mondta a doki - most egy olyat találtam a csatlakozójában, amit nem lehet törvényes úton beszerezni. Persze a tartalma már törlődött, egyszer használatos darab volt...

- És a gyilkos eszköz - fejezte be a mondatot Chuck.

- Hogy-hogy? - kérdezte Stancz. Nem egészen tudta követni a dolgot.

- Ki nézi meg a chipet, amit kivesz a fiókjából és bedug magának, hogy tíz percre kikapcsolódjon, ha mindig ugyanolyan használ? Valószínűleg senki. Kis hatáskorú, hétköznapi darab, aminek hatása alatt nem veszíti el teljesen a kapcsolatot a külvilággal. Akár egy üzleti tárgyalást is lefolytathat, már ha nem zavarja, hogy a tárgyaló partnerei arca helyett rigókat, meg nyuszikákat lát és háttérzenének kabócák csiripelnek. De cseréljük ki a chipet egy rugósabb darabra, olyanra, amelyet a kemény chipezők használnak, aminek a hatása alatt ténylegesen egy másik Földön érezheted magad... Az áldozat nincs hozzá szokva ilyen erős behatásokhoz. Teljesen elmerül a virtualitásban. A gyilkosnak pedig nincs más dolga, mint belékarolni és lehozni ide a mágnesvasút alagútjába. Ennyi.

- Ez csak egy elmélet - legyintett Stancz.

- Az, persze, hogy az. És nem is lehet bizonyítani, ha a gyilkos nem volt köztisztviselő bolond és ügyelt arra, hogy meg ne lássa senki, távozni az áldozat társaságban távozni annak irodájából és útban ide. Az viszont tény, hogy tőlem elveszik ezt az ügyet - mondta Chuck egy cseppet sem szomorúan -, mert ugye rám ilyesmit nem lehet bízni. Egy szoftver cég elnöke! Még a fiát gyanúsítanom meg...

Stancz két héttel később a kapitányság büféjében mesélte el az esetet az egyik kollégának, kávézgatás közben.

- Igaza volt. Tényleg elvették tőle az ügyet. És abban is igaza volt, hogy az áldozat fiát gyanúsította. Aki mellel jókora pancser, mert több tanú is látta, amint lekíséri apját a mágnesvasútba, aztán egyedül jön fel...

És a Chyck-legendárium egy újabb darabbal lett gazdagabb.

A Mars-arc

Az emberiség hőse - aki elsőként szelte át a két bolygót elválasztó mérhetetlen ürességet, aki elsőként lépett a vörös bolygó talajára, egy másik bolygóéra, olyan helyre, ahová mindig vágyott az ember, de ő juthatott el először, valóra váltva az évezredekre álmokat - a rozsdaszínű homokban ült. És a térdét csapkodva röhögött. Társa, Flavio, aki szintén számíthatott néhány tucat érdemrendre a visszatérésük után, mögötte térdelt és a hasát fogta. A könnyek csorogtak az arcán, a sisakja alatt, valósággal fuldoklott a kacagástól.

Mindketten az előttük magasodó hatalmas faragványt nézték, a Mars-arcot, mely az első, róla készült felvételek óta lázba hozta az űrkutatókat és az álmodozókat. Mennyi elmélet született róla, hány hipotézist szedtek ízekre, hogy aztán azokat is megdöntsék! Akadt, aki természetes, akadt aki mesterséges volta mellett tört lándzsát, akadt, aki a már múlt homályába tűnt, emberhez hasonló marslakók emlékét látta benne, akadt, aki egy valaha volt, elsüllyedt, elpusztult földi civilizációját, akadt aki más bolygórendszerekből érkezett látogatók üzenetét látta benne, és akadt, aki Isten arcát. De mind tévedtek.

- Hogy fogjuk ezt jelenteni? - fordult hátra Nicklaas. Flavio a vállát vonogatta.

- Mindegy. Úgysem hiszik el. Ezt nem lehet elhinni! Ez nem lehet komoly...

- Pedig az - mondta Nicklaas. Automatikus mozdulattal nyúlt a sisakjához, a szemüvegét akarta feljebb tolni. Már hét hónapja nem viselte, az indulás előtt lézerezéssel igazították ki a rövidlátását, de az évek hosszú sora alatt beléivódott reflexek még működtek. És ezeket a sisak törhetetlen qrastilin arcvédője sem változtathatott.

Kamaszkorában, mikor a Marsbéli Krónikákat olvasta - majdnem betéve tudta Bradbury remekét - ő is álmodott a Marsról. Erről a Marsról, amely azért mégiscsak egy kicsit más volt. Nem olyan, mint a regényben, egyáltalán nem. Más. Egy másik hely, ahová el kell mennie az embernek. Ahol olyasmi várja, amit még sosem láthatott más. És ehhez képest...

- Gyerünk vissza a Mars-kompba - mondta Flavavionak.

- És ezzel mi lesz? - kérdezte a másik.

- Elfelejtjük. Egy természetes sziklaalakulat, ami csak bizonyos szögben látszik emberi arcnak, közlőre csak egy kőhalmaz...

- Oké - bólintott rá Flavio. Azért elmentükben visszapillantott az Arcra.

- Használjon Soseránc arckrémét! - hirdette alatta a felirat.

A halottasház őre

Sadden nem vitte valami sokra. Igazán nem nevezhető nagy karriernek, ha valaki éjjeliőr egy halottasházban. Egy eldugott városszéli halottasházban, ahová alig érkeznek „páciensek”. Sadden így hívta klienseit, akiket a mentők, vagy a hullaszállítók hoztak be, éjszakánként talán kettőt-hármat. De előfordult, hogy egyet sem. Nem is lett volna értelme külön ügyeletest tartania a városnak itt, ahol a forgalom ilyen kicsi. Ezért adódott aztán úgy, hogy az éjjeli-őrnek kettős feladata volt, egyrészt a szokásos biztonsági tevékenységek ellátása, másrészt pedig a holttestek átvétele a beszállítóktól, felcímkézése és elhelyezése a hűtőrekeszek valamelyikében.

Kevesen vállalnak ilyen munkát és még kevesebben úgy, hogy egész éjszakájukat magányosan kell tölteniük egy rakás hulla társaságában. Sadden nem zavarta a dolog. Egyáltalán nem is érdekelte. Teljesen hiányzott belőle az a misztikus kényelmetlenség, amit általában az emberek éreznek, ha halottakkal kerülnek kapcsolatba. Nem mintha szerette volna a hullákat, de hozzávetőleg annyit törődött velük, mint azzal, hogy milyen kocsija van a szomszédjának. Azt sem tudta, ki a szomszédja.

Kora reggel, mikor hazaindult a munkából, bevásárolta a szükséges dolgokat, és általában olyankor ért haza, mikor a ház többi lakója még aludt. Többnyire otthon töltötte az egész napot, aludt, olvasott vagy a videót nézte és csak este hagyta el a lakását, későn, mikor dolgozni indult. Néha a liftben összeakadt egy-egy emberrel, de mivel nem tudta, ott laknak-e, ahol ő, senkinek sem köszönt. Elfordult tőlük a rövid, közös utazás alatt, vagy a válluk fölött a semmibe meredt.

Nem izgatta, mit gondolnak róla. Sem a szomszédai, sem a váltótársai a munkahelyén, sem a főnöke véleménye nem érdekelte különösebben. A szomszédaihoz semmi köze sem volt, a váltótársaival naponta csak néhány percet töltött együtt, míg átadta nekik az éjszaka érkezettek papírjait - már ha voltak egyáltalán papírjaik - és tömondatokban tájékoztatta őket az éjszakai eseményekről, egy szóval sem mondva többet, mint amennyi az előírásokban szerepelt. A főnökével pedig azért nem foglalkozott, mert tudta, az ő állását nem fenyegeti veszély, nehezen találhnának hozzá hasonlót, aki vállalná a szolgálatot egy elhagyatott halottasházban.

Az első időkben kollégái még meg-megpróbálták ugratni, hogy nem félt-e éjszaka egyedül, de aztán ez a tréfákozás is elmaradt, mikor látták mennyire nem veszi a lapot. Kicsit furcsán néztek rá, de békén hagyták. Mindenki így tett, akit Sadden csak megismert élete harminchét éve alatt.

Az gyermekotthonban, ahol felnőtt, sorstársai kerülték a zárkózott kisgyermeket épp úgy, mint a hosszúra nőtt, csontos, mindig halálosan sápadt kamaszt, aki a könyvtárban érezte magát a legjobban. Sokat olvasott, de a tanulmányaiban nem jeleskedett. Talán, mert az iskolában olyasmit tanítottak, ami a legcsekélyebb mértékben sem érdekelte. Nem tartozott azok közé, akikkel az árvaház büszkélkedhetett volna. És soha nem próbálták örökbe fogadni, pedig az intézetben gyakorta megfordultak fiatal és idősebb párok, akik - maguknak nem lévén - innen szerettek volna gyereket. Pedig Júlia nővér, aki a maga szótlan módján kedvelte az örökös komorságba burkolódzott kisfiút, sokszor külön felhívta rá a lehetséges nevelőszülők figyelmét. De Sadden senkinek sem kellett, mint ahogy neki sem kellett senki.

Kortársait ostobának, éretlennek találta, a felnőtteket eleinte csodálta, de aztán, úgy tíz éves kora táján ráébredt, ők is esendőek s ráadásul a legtöbbszörnél jóval intelligensebb. Ezután már könnyebb dolga volt az iskolában is, felmérte, mi kell ahhoz, hogy észrevétlen maradjon, hogy se kiemelkedő teljesítményeiért - egy-kettő azért akadt, míg kisdíákként nagyon meg akart felelni a tanító néninek - se feltűnő lustaságáért, érdektelenségéért ne zaklassák.

Júlia nővér egyszer azt mondta róla, mikor azt hitte a gyerekek nem hallja:

- Ebből a gyerekből vagy szent lesz, vagy elkárhozott lélek.

Megjegyezte ezt a mondatot. Júlia nővér volt az egyetlen, akit megvilágosodása - ő így nevezte azt a napot, azt a pillanatot mikor elvesztette a felnőttekbe vetett hitét - után is sokra tartott. Érezte, az idős apáca valamiképp olyan, mint ő. Mintha lényének ellenpontja lenne, mint feketének a fehér.

Mikor tizennyolc évesen elhagyta az árvaházat, egyedül tőle búcsúzott el.

A nővér mélyen a szemébe nézett és csak ennyit mondott:

- Te már választottál. Az Úr legyen hozzád irgalmas.

Sadden azonban csak egyet kívánt az Úrtól: hagyja őt békén.

Az első időkben ide-oda vetődött, míg végül kikötött a halottasházban. Már tizenöt éve ennek. Azóta olvassa éjszakánként a halottak között magányosan a horror regényeket, a mágiáról szóló könyveket, nézi borzongató filmeket a videóján. Ezért is csodabogárnak tartották, egyszer egy tréfás kedvű kollégája kicserélte kedvenc kazettáit pornófilmekre. Úgymond, hogy ne unatkozzon éjszaka egyedül. Másnap reggel kiverte a fickó két fogát, pedig az vagy harminc kilóval lehetett nehezebb nála és gyakran nagy hangon mesélt a győztes kocsmái verekedéseiről. Ezután nem akadt vállalkozó szellem, aki hozzá mert volna nyúlni a könyveihez, vagy a filmjeihez. És Sadden szerint így volt jól.

Azon az éjszakán is az asztalánál ült, kényelmesen, hátradőlve, az asztallapra feltett lábbal. Ölében könyvvel, olvasott. Éppen lapozni készült, mikor megszólalt a csengő. Morogva tápázkodott fel, nem szerette ha zavarták. És egyértelműen zavarásnak minősített mindent, ami miatt félbe kellett szakítania olvasmányait, még akkor is, ha ez a munkaköréhez tartozott.

A kulcsra zárt üvegajtóhoz ment, ami kivezetett a hátsóudvarra, ahová az érkező gépkocsik szoktak beállni. Nem látott odakint sem vöröskeresztes mentőt, sem sűrű hullaszállítót. Egy sötét alak álldogált mindössze odakint. A kinti lámpa ráeső gyér fényében csak annyit lehetett róla megállapítani, hogy derekánál szorosan összeszűjázott esőkabátot és mélyen a szemébe húzott kalapot visel. Nem volt valami bizalomgerjesztő jelenség, különösen éjszaka, egy olyan környéken, amerre senki sem jár. A régen leállított gyárak, az évek óta elhagyatottan omladozó raktárak területében csak ez a halottasház képviselte morbid módon az életet.

Más talán óvakodott volna ajtót nyitni, de Sadden nem abból a fából faragták, nem abból a fajtából való volt, amelyik elgondolkodik, mit keres egy ilyen helyen éjszaka egy idegen. Habozás nélkül tárta szélesre az ajtót. Az ismeretlen sikerült az, ami már nagyon régen senkinek sem, felkeltette Sadden érdeklődését.

- Mit akar? - kérdezte mogorván az odakint állótól. Nem volt nehéz kitalálnia, hogy ezúttal nem új „ügyfele” érkezett.

A másik a kalapjához nyúlt és megbillentette egy olyan mozdulattal, amelyet kis fantáziával akár köszönésnek is vehetett volna a vele szemben álló.

- Egy üzletet kínálok - tért a lényegre azonnal. Úgy látszott, Saddenhez hasonlóan, ő sem híve a felesleges szócséplésnek, tiszteletköröknek.

- Nem veszek semmit - legyintett elutasítóan a hullaház őre. Nem szívelhette az ügynököket. Bár ez a férfi nem látszott ügynöknek, nem lehetett más. Neki nem volt eladnivalója, tehát a másíknak kellett rendelkeznie ilyesmivel.

- Én akarok vásárolni valamit magától - mondta az idegen. - De bemehetnék?

Saddennek nem volt szüksége pénzre, de kíváncsi volt, hogy mit akar venni tőle a férfi. Félreállt és beengedte az idegent. Aztán gondosan bezárta mögötte az ajtót. Nem szeretete volna, ha valaki véletlenül rájuk nyit. Sem az új „pácienseket” hozók, sem a férfi esetleges társai. Mert félős ugyan nem volt, de óvatos igen. És nem kívánt egy pengét, vagy golyót a bordái közé. Ezen a környéken pedig bármi megtörténhetett.

Az idegen megállt a folyosón és ott visszafordulva nézte, hogyan zárja be mögötte Sadden a törhetetlen üvegből készült ajtót. Az még a biztonsági láncot is beakasztotta, szokásától eltérően.

Miután végzett az idegenhez fordult.

- Hallgatom - mondta hangsúlytalanul, ahogy a robotok beszélnek a sci-fi filmekben. Érzelemmentesen, hidegen.

A férfi a zsebébe nyúlt és Sadden izmai megfeszültek. Tudta, még akkor is van esélye, ha az egy pisztolyt húz elő. A szinte emberfeletti gyorsaság, amivel megáldotta a sors, elég bárkivel szemben. De nem kellett kihasználnia képességeit. A másik egy köteg pénzt vett elő és Sadden felé nyújtotta.

- Ez a magáé.

- Mit kér cserébe? - kérdezte az őre.

- Egy órát, magányosan a boncteremben, a legfrissebb halottal, ami csak akad.

Sadden lassan rábólintott. Nem a pénz miatt, pedig igazán szép összegnek látszott a vastag köteg bankó.

- Miért akarhat valaki egy őszi hajnalon eltölteni egy órát egy halottal? - gondolta, de nem tette fel hangosan a kérdést. Inkább a pénzért nyúlt. Higgyc az idegen, hogy az győzte meg. Az hagyta, hogy kivegye a kezéből a bankjegy köteget. Sadden elsüllyesztette a zsebében a pénzt, aztán a halottasház egyetlen boncterme felé intett.

- Kettő van odabent. Még válogathat is... Egy koszos öregasszony. Valamelyik pincében találta rá, a közelben. Lehet már, vagy két napos. De csak ma akadt rá valami másik csavargó, aki ismerte. A másik egy fiatal fickó. Lőtt seb. Ma délután még élt.

- Ez kell - mondta az idegen. - A friss. A másikat vigye ki.

- Zavarja? - kérdezte enyhe gúnnyal a hangjában Sadden.

A másik metszőn nézett rá, de nem felelt. Csak meredt rá kifejezéstelen, hideg szemeivel. Sadden nem szégyellte el magát és nem jött zavarba. De a másik fizetett. Ment és kitolta a boncteremből a guruló asztalt, melyen a vénasszony hullája hevert. Eredetileg is a hűtőkamrák valamelyikében lett volna a helye, az előírás úgy szólt, hogy a már nem friss halottakat hűtve kell tárolni, de ő kellemetlenséget akart okozni a kollégájának, aki reggel jött váltani őt.

Betolta az asztalt a hűtőkamrák előterébe, aztán visszatért a folyosón várakozó férfihez.

- Már csak a pasi van odabent. Ott fekszik, letakarva a középső asztalon.

Az idegen bólintott.

- Gondolom van dolga - mondta Saddennek - foglalkozhat például a halott nővel, vagy azzal, amivel akkor foglalkozott, amikor érkeztem. Nem szeretem ha zavarnak.

- Ha reggel hatig végez, nem fogja senki sem zavarni - felelte Sadden.

Háromra járhatott az idő.

Az idegen ismét helyeslően intett.

- Annyi idő bőven elég lesz. Nem hiszem, hogy egy óránál tovább kellene maradnom... - mondta.

Sadden megrántotta vállát és ment, hogy betegye a nőt valamelyik rekeszbe. De esze ágában sem volt visszatérnie a könyvéhez. Azt remélte, ma éjjel olyasmit láthat, amiről eddig csak olvasott, amit eddig csak filmekben láthatott.

Mint később kiderült, nem is tévedett.

Az öregasszonyt belökni valamelyik rekeszbe néhány pillanat műve volt. Aztán azzal a nesztelen, lopakodó járással, amelyet még az árvaházban tanult, mikor éjszakánként leszökött a könyvtárba, hogy hozzájuthasson a nem a korosztályának szánt olvasmányokhoz, a boncterem ajtajához osont. A falhoz tapadva lesett be az ajtó keskeny üvegablakán.

Odabent, az idegen lekapcsolta a világítást. A fiatal férfi holttestét leemelte a boncasztról és lefektette a földre, arccal a mennyezet felé. A varázsló ráfeküdt a halottra, szorosán átkarolta és érthetetlen, idegen nyelven folyton ugyanazt a néhány mondatot ismételtette, ajkát szorosan a halott összezárt ajkára szorítva.

Sadden, ahogy meglátta, azonnal tudta mi történik, mire készül a másik. Hullatáncoltatásra, a tibeti varázslók rítusa szerint. Az idegen nem látszott keleti fajtának, de attól még ismerhette a Himalája csúcsai között élők mágiját, amiről Sadden csak olvasott. Mint ahogy minden másról is csak olvasott.

Mindig jó memóriája volt. Könnyedén még jegyezte a szöveget, amit a másik ismételtetett s bár a pontos jelentése homályban maradt előtte, de tudta ennek nincs jelentősége. A bűvigék akkor is hatásosak, ha kiejtőjük nem tudja, mit jelentenek. Csak hinni kell bennük, hinni mélyen és őszintén.

Ami pedig ezután történt, a leghitlenebb, leg-földhöz-ragadtabb materialistát is meggyőzte volna.

Odabent a hulla összerázkódott. Az örök mozdulatlanságra ítélt izmok egyre nagyobbakat rándultak, a halott egyre hevesebben mozgott, rángatózott, míg végül talpra ugrott. A

varázsló továbbra is szorosan ölelte, arcát, ajkát a halottéhoz tapasztva egy pillanatra sem hagyta abba a varázsmondások ismételtetését. Ha egyetlen másodpercre is abbamaradnának a mantrák, az azonnali halálát okozná az élesztőnek, aki olyan messzire merészkedett, hogy a bardóban - a halál és az élet közötti köztes állapotban - tartózkodó lelket rángatja vissza az elhagyott testbe, hogy energiát merítsen belőle, hogy a magáéba olvassza erejét, tudását.

A hulla egyre nagyobbakat ugrott, különös táncba kezdett, azon igyekezvén, hogy levesse magáról kínzóját. A varázsló láthatóan minden erejét megfeszítve ölelte, mert ha a halottnak sikerülne levetnie magáról, ha sikerülne kitépnie magát az ölelésből, mely az élő a halottal összekötötte, a varázsló azon nyomban szörnyet halna.

A hulla már-már a mennyezetbe verte a fejét, hatalmas ugrásai következtében, mikor eddig szorosan összezárt ajkai lassan szétnyíltak és szájából kezdett előcsúszni a nyelve.

Sadden a szemét kimeresztve figyelt. Tudta, most olyat láthat, amelyet nyugati ember talán még sohasem látott, a halálos csókot.

A hulla nyelve lassan végigsimította a varázsló ajkait, aztán lassan becsusszant a szájába. Egyre mélyebbre és mélyebbre.

Eljött a döntő pillanat. A varázsló egyetlen határozott állkapocsmozdulattal harapta le a hulla nyelvét. A varázslat sikerült, a mágus túlélte a halálos próbát, s nem csak, hogy megúsza a kísérletet, mely könnyen az életébe kerülhetett volna, de még a halott kincset érő nyelvét is sikerült megszereznie. Segítségével sokszorosára növelheti varázshatalmát, az ajkán kiejtett igék erejének semmi sem állhat ellent.

A hulla, ahogy nyelvét vesztette, abban a pillanatban darab faként zuhant a földre. A varázsló pedig rá. Kimerítette az idők mélységeiből, az, egy sötétebb korból, származó rítus. Néhány másodpercig elnyúlva hevert a holttesten, aztán lassan feltérdelt. A halott nyelvét bal kezével vette ki a szájából.

Sikerült elérnie, amire vágyott, most már semmi sem állhatja útját, hogy a legnagyobbak sorába emelkedhessék. Talán a fáradtság tette, talán az öröm, talán mind a kettő. Vagy az, hogy nem hitte, akad ember a városban, rajta kívül, aki rémület nélkül képes végignézni egy ilyen szertartást, tudva hogy mi történik?

Már sosem derül ki. De gyanútlan volt, nem figyelt maga mögé. Csak akkor értette meg, hogy óriási hibát követett el, mikor a hosszú pengéjű szike a tarkójába merült. Ajkai szóra nyíltak, hogy egy átokkal álljon bosszút gyilkosán, de az kirántotta a szikét a tarkójából és egyetlen határozott mozdulattal, fültől fülig elmetszette a torkát.

Az átok igéi véres bugyborékolásba fulladtak. A gyilkos elengedte áldozatát s az támaszték hiányában, arca borult a földön. Még néhányat rángott, aztán vége volt.

Sadden félredobta a véres pengét. Már nem volt rá szüksége. Lehajolt és a lábainál heverő halott kezéből óvatosan kiemelte a másik hulla nyelvét. Zsebre vágta megfeketedett húsdarabot.

Ezzel megvolna. De a nyelvvel semmire sem megy önmagában. Szüksége van a varázsló tudására is, hogy végre az lehessen, ami mindig szeretett volna, egész életében.

Hanyatt fordította a hullát, ráfeküdt, szorosan átölelte és ismételtetni kezdte az imént hallott igéket...

Naplopók

A kopott, piros kislábasban rotyogott a körömpörkölt. Kanyar Oszkár üvöltött.

- Elegem van abból, hogy folyton rést nyitsz az erőtéren, csak, hogy az ebédedet megmelegíthesd! Muszáj neked protuberanciát csinálnod, hogy falhass? Ha már annyira utálod a robotszakács főztjét, miért nem éred be a hajó atommáglyájával?

Laja a vállát vonogatta és hümmögött, mint akinek semmi köze az egészhez.

- Minden egyes kitöréssel csökken a csillag energiakészlete! Rongálsz az árut? A megrendelő olyan G típusú napot kért, amelyik még legalább öt milliárd évig üzemképes. Alig hiszem, hogy ez kibír még annyit! Minden egyes, nyavalyás ebédeddel millió éveket fecsérelsz el, szívfájdalom nélkül. És ha a vevő a nyakunkra jár majd reklamálni? Talán ingyen akarod majd javíttatni? Olyan állapotban kell leszállítani, ezerszer megmondtam már, hogy a garanciális idő lejártáig kihúzza! Aztán felőlem szét is eshet, de addig... Nem akarok milliárd évenként visszajárni toldozni-foldozni! Főleg nem ingyen!

- Jól van, no...

- Ezt hajtogatod állandóan - huppant le mérgesen a vezérlőpult előtti pilótaülésbe Kanyar Oszkár. Néhány gyors mozdulattal lezárta a csillaguszályuk vontatta napot körülvevő erőteret. A kopott, piros kislábas, benne a körömpörkölttel, elúszott az űr mélységeibe.

- Az ebédem! - jajdult fel Laja.

- Majd eszel a hajó készleteiből - dühögött tovább Kanyar Oszkár. - Abból is elegem van, hogy a kabinodat teletömöd hazaival, te meg a reaktor előterében alszol. Két pofára zabálsz a sugárvédő tablettákat, de ha közelítek hozzád a Geiger-Müller számlálóval, az úgy ketyeg, mint Mari néni vekkere a moziban! Minek kellett nekem egy ilyenekkel összeállnom?!

Laja nem felelt a költői kérdésre. Megszokta már az ehhez hasonló kitöréseket, és különben is: őt soha, semmilyen kitörés nem idegesítette. Az a fő, hogy menjen a hajó, meg az üzlet. Gond pedig egyikkel sincs, ha ő veszi kézbe a dolgokat. Minden olyan simán megy, mint a napszél hajtotta vitorlások.

Nincs a raktáron G típusú csillag, öt milliárd éves garanciával? Semmi vész, Laja elköt egyet, amelyik szemre megteszi. És hogy ez merő véletlenségből az otthoni, a nagybetűs Nap? Az okosok majd kerítenek másikat.

De Oszkár jobb, ha nem tud erről. Mindig idegeskedik. Nem is csoda, nehéz gyerekkora volt. Az iskolában a srácok folyton csúfolták:

Kanyar Oszkár, Kanyar Oszkár,
kanyaróasztár, kanyaróasztár!

És az ilyesmi megfekszi egy zsenge, érzékeny lelkületű gyermek gyomrát. Még akkor is, ha tényleg négyszer volt kanyarós két év alatt, ami a maga nemében világrekord. Benne is van a Rekordok Könyvében, de ezt nem túl okos cselekedet Oszkár előtt emlegetni, mert hamar eljár a keze és ritkán üresen. Kedveli a súlyos fémtárgyakat...

- A békesség még a csokifagylaltnál is jobb - Laja meg az ilyen egyszerű bölcsességeket kedvelte és a felesége főztjét. Minden üzleti út előtt főzetett az asszonnyal pár hétre valót, lefagyasztotta és magával vitte. Kanyar Oszkár, a meggyőződéses agglegény és neurotikus pedig, ettől mindig idegrángást kapott. És ennyiben maradtak.

Sűrű veszekedéseik ellenére jól megvoltak együtt, az üzlet összekötötte őket. Laja remekül, bár kissé törvénysértőn működött, mint beszerző, Kanyar Oszkár pedig akár egy fekete lyukat is képes lett volna rásózni akárkire, A osztályú csillag helyett.

Oszkár ült a vezérlőpult mellett és félhangosan káromkodott, hosszan és élvezettel. Laja hátrament a kabinjába egy újabb adag körömpörköltért. Útközben betért a hajó konyhájába és, már csak megszokásból is, megrugdalta a robotszakácsot. Az, bár nem érezhetett fájdalmat, fennhangon tiltakozott az inzultus ellen.

Úgy tűnt, a hajó élete, a röpke affér után, visszatér a megszokott kerékvágásba.

Ám ekkor...

Ám ekkor a hiperútból előbukkanó hadihajók vették körül őket. Nyolc bolygóromboló, nyolcvan lézérágyúja szegeződött hajójukra, a Bugs Bunnyra.

- Riadó - üvöltötte Kanyar Oszkár mikor észrevette a veszedelmet. Laja és a robotszakács rohanvást érkezték.

- Mi történt? - kérdezte Laja kifulladtan. Elszokott a kocogástól és a három méter, amit a saját lábán, futva kellett megtennie, kimerítette.

- Nézd - bökött Oszkár a környező űrt mutató képernyőkre.

Laja egy pillanatig bámulta a bolygórombolók cseppet sem felemelő látványát, aztán a telekommunikációs berendezéshez lépett.

- Itt Vakvarjúcska, itt Vakvarjúcska, jó volt-e a kisfiúcska...

- Mit zagyvál itt össze-vissza!?! - csattant fel a kommunikációs panelen feltűnő zord külsejű katona.

- Izé... Ez a mi egyezményes jelünk, és... - dadogta Laja. Kár volt a hullámhosszokra kapcsolnia. Jobb ha az ilyesmit Oszkárra hagyja...

- Nem érdekelnek a jeleik! - ordította a katona. - Vesznek virslit, vagy nem?

- Azt hiszem, nem értettem a kérdést... - makogta Laja.

- Amennyiben három percen belül nem döntenek el, hány tonna virslit rakodjunk át a lélekvesztőjűkre, tüzet nyitunk. Óra indul! - közölte velük a katona.

- Ember, magának elment a természetes esze! - dühöngött Laja. - Ez egy csillag-üzembehelyező kft uszálya! Mi nem kereskedünk virslivel...

- Ki mondta, hogy kereskedjenek vele - lepődött meg őszintén a katona. - Vegyék meg, aztán felőlem akár az űrbe is szórhatják. De figyelmeztetnem kell magukat, hogy egy perc már letelt az idejükből.

Laja letekerte a hangerő-szabályozót és Oszkárhoz fordult.

- Ezek komolyan gondolják. Muszáj venni tőlük pár tonna virslit, mert még merő gazdasági lelkesedéből cafatokra lőnek minket.

- És ha megpróbálnánk a csillagunkkal valamit... - merült fel Kanyar Oszkárban a nyerőnek tetsző ötlet.

- Á, nincs annyi időnk. Majd legfeljebb többet számlázunk a megrendelőnek, megnövekedett szállítási költség címén...

Oszkár leverten bólintott.

- Legyen így.

Mindig súlyos lelki traumát okozott neki, ha pénzt kellett kiadnia valamiért. Nem volt zsupori, csak sajnálta.

A negyvenhét tonna virsli átrakodása gyorsan és zökkenőmentesen zajlott. Közben az egyik idegen robotkatonától megtudták, akkora a világukban a virsli túltermelés, hogy kénytelenek ilyen módszerekkel élni a gazdasági egyensúly fenntartása és a túltermelési válság leküzdése érdekében.

Laja ötletére, miszerint gyártsanak kevesebb virslit, az idegenek komolyan meglepődtek. Ez még nem jutott eszükbe. Ígérték, hogy megemlítik a dolgot a kormányuknak.

Kanyar Oszkár a száját húzva fizette ki az idegenek a háromszáz-húszezret, amennyire sikerült lealkudnia a virsli árát. Alkudozás közben többször sírva fakadt és nem létező, ám ennek ellenére éhező gyermekeire hivatkozva mutogatta a nejlon zokniján tátongó lyukakat. De az idegenek vezetőjét sem akármilyen fából faragták, megszagatta a lézerálló páncélját és a Jóistent hívta tanúul, hogy ilyen csapnivaló árat virsliért még nem kapott, és ez okvetlenül a bolygójuk totális gazdasági csődjéhez fog vezetni. Tettek még néhány kitérőt egymás felmenő ági rokonaival kapcsolatban, külön kiemelve a nőneműek ledér életmódját, aztán egymás markába csaptak és az üzlet megkötetett.

A kissé erőszakos kereskedők az adásvétel lebonyolítása után épp olyan gyorsan eltűntek, mint ahogy előbukkantak.

Oszkár úrkalózokat, kozmikus zsarolókat emlegetett és esküdözött, hogy az első útjukba akadó őrszobán feljelentést tesz. Laja igyekezett erről lebeszélni barátját, attól tartva, hogy a vizsgálat során esetleg arról a bizonyos eltűnt Napról is szó eshetne, meg arról, hogy a hiányzó égitest feltűnően hasonlít, a rakományukban lévőre.

Ezen aztán természetesen ismét összevesztek, és még akkor is teli torokból perlekedtek, mikor a bekapcsolva felejtett telekommunikátorból rájuk süvöltött egy hang.

- Azonnal hagyják el a pályát! Azonnal hagyják el a versenyhez lezárt pályát!

- Micsoda!?! - ordított vissza Laja - Miféle verseny? és mi az, hogy lezárt pálya? Demokrácia van! Az úr mindenkié!

Egy dühtől fuldokló versenybíró elmagyarázta nekik, hogy egy aszteroida-cross verseny kellős közepébe navigálták magukat és már fél órája próbálják hívni őket, - mely idő alatt már nyolc versenygépet törtek ripityára - csak eddig nem sikerült eltalálni a frekvenciát, amin a vevőjük működik.

Ezt sem úszták meg fizetés nélkül. Kicsikarták belőlük a közlekedési szabálysértésért kirótt bírságot és nyolc összetört gép árát is. Hiába esküdöztek, hogy hírért sem hallották a környéken aszteroida-cross versenynek és nem is volt kitáblázva, vagy valami takarta a „Behajtani tilos” táblákat.

Felrakodták az immáron a tulajdonukat képező roncs crosshajókat és mentek tovább. Sietve, mert már amúgy is késésben voltak. A megrendelő pedig nem várhat! Legalábbis nem többet egy-két hónapnál, ha már három napos határidővel vállalták a szállítást.

Alighogy elhagyták a lezárt rendszert - Kanyar Oszkár távoztukban buzgón figyelte, de sehol sem látott tiltó táblákat - a kozmosz legveszélyesebb kátyújába keveredtek: egy intergalaktikus reklámadásba. A hiperűrön át, hihetetlen energiával sugárzott reklámfilmek megzavarták új, még tapasztalatlan fedélzeti számítógépük processzorát. A szerencsétlen komputer ezután még hosszú ideig minden egyes kérdésükre különféle mosóporokat és intim betéteket dicsőítő dalocskákkal felelt.

Mindeme sorscsapások közepette, megtörten, megfáradtan, főtt virslit ettek minden nap.

A változatosság kedvéért éppen hot dogot majszoltak méla undorral, mikor a galaktikus Járőrszolgálat egyik hajója feltartoztatta őket, és a szerv egy, a Naprendszerből eltűnt G osztályú csillag felől érdeklődött.

Laja rémisztő csuklások közepette tárgyalta velük, sűrűn hivatkozva az engedélyszámokra, a köz érdekére, az emberi jogokra, a Nőszövetségre és végső érvként a Béke Nobel-díjra.

A járőrparancsnokot mindez nem igazán érdekelte, viszont körül akart nézni a rakterükben. Ehhez mindaddig mereven ragaszkodott, míg pár láda virslit át nem pakoltak a járőrhajóra, súlyos esküvéssel fogadva, hogy ezt, és csakis ezt, mármint virslit, szállítanak jótékonysági céllal, éhező civilizációknak. A rakodás befejeztével a járőrparancsnok megköszönte a virslit és sok szerencsét kívánt a nap értékesítéséhez, figyelmeztetve hőseinket, hogy lehetőleg külföldinek adják el, aki nem tudja szétszerelni és ellenőrizni az alvázsámot.

Laja megnyugtatta, hogy ezzel nem lesz gond, mert már régen átütötte az ominózus számot.

Búcsúzóul megittak két üveg fűtülős barackpálinkát és nagy barátsággal váltak el, még hívószámot is cseréltek, hogy ha közeljövőben akad valamilyen üzlet, amihez szükségük lehet egymásra, fel tudják venni a kapcsolatot.

Már csaknem célhoz értek, mikor a Világegyetem rosszakaratú szelleme ismét megzavarta az útjukat.

Előttük az űrben egy aprócska hajó keringett egy láthatatlan középpont körül és minden létező kommunikációs frekvencián harsány jazzt sugárzott.

Laja dühöngve ült a telekommunikátor mellett - nehezen lehetett kihozni a sodrából, de a jazzt világegyetemben utálta. Igyekezetét, hogy kapcsolatba lépjen az elmebeteggel, nagy sokára koronázta csak siker. És akkor is, milyen feltételekkel!

A zenét sugárzó egyed kizárólag bugi-vugi ritmusban volt hajlandó társalogni, mindaddig, míg Laja, türelmét veszítve meg nem ígérte neki, hogy atomfüstté lövi a hajóját és még fel is pofozza, amennyiben nem hagyja abba a bohóckodást.

- Ez nem cirkusz, hanem zenei - misszió tiltakozott hevesen az idegen, Laja becsmérlő jelzői hallatán.

Az nem firtatta, hogy a másik kit akar jazz-hivővé téríteni, itt, a mélységes-mély, nagy, bűdös semmi közepén, mert minek izgatni egy megszállottat. Inkább a maradék virslit próbálta rásózni, mert azt a háborodottak is szerethetik tormával, mustárral, vagy akár ananászlekvárral is.

Az időközben bemutatkozott idegent - Isten Jánosnak hívták - nem érdekelte virsli. Saját közlése szerint végtelen hatalommal rendelkezett, tehát teremthetett magának amennyit csak akart, de nem akart egy dekát se. Viszont feltűnő érdeklődést mutatott a Napjuk iránt. Azt ugyanis nehéz házilag barkácsolni, meg minek is, ha egyszer beszerezhető a piacon?

Majdnem a kétszeresét kínálta annak az árnak a csillagért, mint amennyit a megrendelőjüktől kaphatnának és ráadásul garanciára sem tartott igényt.

Laja húzta kicsit a száját, mikor Kanyar Oszkár szívfájdalom és skrupulusok nélkül megkötötte az üzletet Istennel, neki egyáltalán nem volt szimpatikus a jazzbolond, de üzlet az üzlet. Különbösen is, ekkora pénzért valószínűleg az édes mamáját is áruba bocsátotta volna - ha érdekelne egyáltalán valakit egy szenilis, iszákos, de legalább rosszindulatú vénasszony.

Meg aztán... Jobb a peremvidéken megszabadulni az ilyen eldughatatlan, lopott holmitól, mintsem a galaxis sűrűjében eladni, ahol jóval nagyobb a lebukás veszélye.

Ittak persze egy pohárával az üzletre, aztán még egyet, aztán még tizenhetet, hogy még a robotszakács is csuklott. De helyén való volt az áldomás címén történő lerészegedés, mert mindenki jól járt. Oszkár és társa egy nagy halom pénzzel, amit Isten maga teremtett, igen csekély fáradtsággal, viszont komoly élethűséggel. A bankókat a legjobb szakértők sem különböztethették volna meg a forgalomban lévő legkeményebb valutától. Isten pedig egy készen kapott csillaggal, legalább nem kellett nekiállnia a teakonyhában összeberhelnie egyet.

Poharazgatás közben kérdezték Istentől, hogy mihez kezd, mi a szándéka a csillaggal.

Az elmondta, hogy csinál hozzá bolygókat - pár planétát lényegesen könnyebb összedobni, mint egy jó minőségű napot - aztán az egyik bolygóra teremt emberek és a következő pár milliárd évben remekül elszórakozik rajtuk, mert nincs nevetségesebb az emberi lényeknél.

Kanyar Oszkár, akibe szorult némi filozófus hajlam, igazat adott neki.

Erre megint inni kellett és aztán még nagyon sok mindenre...

Aztán aludni mentek.

Másnap Laja zúgó, sajtó fejjel, de nevetve támolygott be a vezérlőbe, ahol Kanyar Oszkár már méla, másnapos rosszindulattal bámult a navigációs komputer monitorán a galaktika csillagtérképét.

- Mit vigyorogsz, mint eb a hentesüzletre - dörrent barátjára, üzlet- és tettestársára.

- Azon a népségen mulatok, akiknek egy iszákos jazzmániás lesz az Istenük, és mindennek tetejébe még orgazda is a fickó!

- Hehe - imitálta a nevetést Kanyar Oszkár. - Inkább azt mondd meg, mihez kezdünk ezzel a töméntelen virslivel? Még nem ettünk meg harminc kilónál többet a negyvenhét tonnából. És én már nagyon utálok...

Laja a fejét vakarta. Ez nála körülbelül annyi jelentett, hogy tudja az ombudsman. És foglalkozzon az vele.

Ekkor szólt közbe a robotszakács, aki a sarokban álldogálva éppen bitjeit rendezgette, amiket kissé összekavartak az előző esti energiafröccsök.

- Uraim, ha megengedik...

- Nem engedjük meg! - torkollta le kórusba Laja és Kanyar Oszkár.

- Csak az bátorkodnám a tudomásukra hozni...

Laja bámulatos gyorsasággal termet a gép mellett és nyomta meg a tarkóján lévő áramtalanító gombot.

- Van nekem elég bajom ma reggel, nem hogy még egy beszélő fazékkal is vesződjek - magyarázta Kanyar Oszkárnak, aki helyeslően bólogatott.

Ez is ritkán fordult elő, hogy egyet értettek valamiben. De pár perc és néhány doboz - szigorúan gyógyászati céllal elfogyasztott sör - múlva vége szakadt a békés egyetértésnek.

Laja haza akart térni az ő kis asszonykájához, Kanyar Oszkár viszont folytatni kívánta üzleti körútjukat, elpasszolni a rakomány virslit és megforgatni a most már nem is olyan csekély pénzüket. Ezen valószínűleg órákig békésen elordítóztattak volna, ha Oszkárnak nem jut eszébe a végső érv.

- Csak nem akarsz egy kazal hamis pénzzel hazaállítani? És ha az első trafikban lebukunk vele?

Ez hatott. Laja kora ifjúkora óta vizolygott a rendőrségi fogdáktól, mikor is több látogatást tett az említett műintézményekben, különféle gépjárművek eltulajdonítása kapcsán.

- De hol lehet elsütni kilencmillió-hatszáz ezer hamis kreditet - kérdezte Oszkártól.

- Valami nagyon primitív fajnál kell próbálkozni, olyanoknál, akik nem túl régen léptek be a Galaktikus Szövetségbe és még nem annyira tudják megkülönböztetni a kávéfőzőt a parizertől - találta fején a szöveget - szokása szerint - Oszkár.

Az ötlet nem volt rossz.

Laja megkísérelt rácsatlakozni a fedélzeti komputerrel a hipergalaktikus hálózatra, hogy valami adatbázisból előkaparja a Szövetségbe legújabban belépett bolygók pozícióit, de nem sikerült neki. Letiltották valamennyi hozzáférési jogát, mert már több éves késésben volt a Háló használati díjával. Kanyar Oszkár Nem is kísérletezett, őt már réges rég törölték a hálózat bejegyzett felhasználói közül, pornográf anyagok, víruskódok és trójai programok terjesztéséért.

Ott álltak tehát pár billentyű nyomásnyira a világ valamennyi információjától, de nem tudtak azzal mit kezdeni, nem tudtak hozzáférni.

- A jó franc egye meg ezt az egész információs társadalmat - dühöngött Laja.

De nem estek kétségbe. Maradt a régi módszer. Kikapcsolták a navigációs számítógép monitorát, Kanyar Oszkár rábökött ujjával a sötét képernyőre, aztán visszakapcsolták a monitort. Addig nagyították a képet, míg egyetlen bolygó maradt Oszkár ujja alatt.

- Lássuk csak... - keresték ki a csillag adatait.
- A Tasteharan... - kezdte olvasni Laja.
- Az mindegy! - torkollta le barátja. - Odamegyünk.

Beütötték az új célkoordinátákat és elmentek reggelizni, mert a sörök helyrerázták a gyomrukat.

A reggeli, egészen kivételesen, virsli volt...

Útjuk ezúttal szokatlanul eseménytelenül telt el. Mindössze egy csillagot változtattak szupernóvává, mikor, egy aprócska navigációs hiba folytán, kilencszer egymás után beleütköztek. A kár nem volt igazán jelentős, uszályuknak csak néhány, lényegtelenebb antennája tört le. Ja, és elpusztították az adott csillag egész bolygórendszerét, az egyik bolygón a fejlődés már viszonylag magas fokán álló, értelmes lazacok társadalmával. A lazacok legjobbjai már azon törték a fejüket, hogy találhatnak fel a tüzet és hogy gyújthatnak meg azt a víz alatt, mikor a szétrobbanó napjuk először egy bolygónyi hallevessé változtatta az egész civilizációt, majd megsütötte és végképp odaégette azt.

Kanyar Oszkárékat ez nem igazán zavarta, főként mert nem is tudtak a lazacvilág pusztulásáról semmit. Ők azt hitték, hogy csak egy út menti, egyszerű világító égitestet vágtak tönkre, már megint.

A Tasteharan nem volt túl szép hely. Napja a végső kihunyás határán tántorogva alig világította meg az aprócska bolygót. Kanyar Oszkár esküdözött, hogy tiszta vakrepülés az ilyen helyen való leszállás és, hogy jobban menne kikapcsolt monitorokkal, de Laja nem hagyta, hogy már megint vakon próbálkozzék. Amikor a legutóbb ezt tette, a Szövetségi Tudományos Akadémia ülésére érkeztek, a Tanácsterem plafonján keresztül. Szerencsére ez egy fejlett, liberális világban történt, ahol nem igazán csípték a tudósokat, ezért aztán megúszták egyszerű hatósági megrovással, hogy legyalulták a föld színéről a világegyetem keletkezéséről eszmét cserélő gyülekezetet.

Így tehát - a tasteharani légiirányítást igénybe véve - a bolygó egyetlen űrkikötőjében szálltak le. Az irányítás nem állt a helyzet magaslatán, mert először a bolygónak mintegy egy százalékát borító óceánba navigálták őket, azután pedig a Déli-sarkra, ahol felettből éhesnek és falánknak látszó jegesmedvoidok már kötötték fel a partedlijüket a váratlanul érkező reggeli láttán. Harmadszorra sikerült eltalálniuk az űrkikötőt, az irányítás minden igyekezete ellenére.

Az űrkikötőben mintegy háromezrezer tasteharani fogadta őket, akik a környező településekről ugrottak be, megnézni a bolygólyukra kilenc évszázada először érkező idegeneket. Kilencszáz évvel Lajáék érkezése előtt már jár egy szövetségi felderítő hajó a Tasteharanon és felderítette, sőt megneveztette lakóit azzal, hogy ők ezután a tagjai valamiféle Galaktikus Szövetségnek. A tasteharaniakat nem igazán érdekelte mi történik odakint, az űrben, az még kevésbé, hogy más bolygókon mi a helyzet. A szövetségi kormánytól érkező támogatásnak viszont örültek, felépítették belőle az, amúgy szerintük teljesen felesleges űrkikötőt, ahol jobbára nyaranta rock koncerteket és szabadtéri színelőadásokat rendeztek, hogy kihasználják valamire és számtalan gyorsbűfét, az egyetlen találmányt, amit átvettek a Szövetségtől.

Lajáéknak sikerült a kilenc kilométernyi szuprabeton mezőből landolásra pontosan azt a helyet kiválasztaniuk, ahol színpad állt. A fémvázaz emelvény egyetlen ócskavas halommá változtatta a Bugs Bunny.

Kanyar Oszkár és társa kitámolygott az uszályból, kicsit megviselte őket a földet, azaz a Tasteharant érés. Ugyanis miközben szétrnyomták a színpadon, rajta a helyi Shakespeare egy darabját próbáló társulattal, uszályuk rendesen összerázkódott és a házilag barkácsolt gravitációs kiegyenlítő felmondta a szolgálatot. A Tasteharanon pedig két és félszer akkora volt a nehézkedési erő, mint amit megszoktak.

- Mindig tudtam, hogy nehéz fejem van, na de ennyire! - nyögött Laja, mikor már lent álltak a betonon.

Velük szemben, mintegy négyszázezer térdükig érő tasteharani. Folyamatosan érkeztek az őslakosokból az újabb és újabb csapatok, mert a távolabb lakók sem szándékoztak kihagyni a remeknek ígérkező mókát.

A már befutottak csendesen álldogáltak és öklömnyi, düledt szemükkel meredten bámulták a Külvilágból érkezett óriásokat. Volt rajtuk mit nézni. Ilyen szörnyű szörnyeket a videó-kölcsönzőkből kivett horrorfilmekben sem lehet látni, ez volt az általános vélemény a tömegben.

És Kanyar Oszkárnak is ez volt a meglátása. A kicsi, ám feltűnően ronda helybeliek tömege azonban nem vette el üzletelési kedvét.

- Volna némi eladó virslink... Úgy negyvenhét tonna, de egy kicsi hiányzik belőle - kezdte, de a tasteharaniak egy tasteharaniként hördültek fel. A félmillió torokból - most már a távolabbról indult turistabuszok is befutottak - megremegtette a levegőt és Lajáék uszályát. A Bugs Bunnyról néhány újabb antenna pottyant a földre.

- Mi mind az egészséges táplálkozás hívei vagyunk - lépett elő a legborzasztóbb külsejű tasteharani, a kormányzó.

Itt az volt a szokás, hogy mindig az év szépségkirályát választották meg kormányzónak és szépségideáljuk kicsit eltért a hőseink által megszokottól. Úgy négy-öt fényévnnyire...

- A bolygónkon tilos a hús forgalmazása. A tilalmat megszegők harminc év börtönnel és ötszázezer kredit pénzbírsággal sújthatók...

Laja és Oszkár egymásra néztek. Lehet, hogy ezután alaposabban informálódni kellene az uralkodó szokásokról, mielőtt belevágnának egy üzleti tranzakció kivitelezésébe?

- Ez a virsli fűből készült - találta fel magát Laja.

Most a tasteharaniak néztek egymásra, mind a hatszázezren. Kezdték befutni ugyanis az ideiglenesen megindított repülőjáratok is.

- Ez egy igen nagy marhaság - mondta a kormányzó. - Ki enne fűből készült virslit? Azt mindenki tudja, hogy a virslit nutriából csinálják...

- Várjunk csak! Az nem hús? - csapott le Kanyar Oszkár a logikai ellentmondásra.

- De igen - bólogatott hétszázezer tasteharani.

- Amit tilos forgalmazni...

- Persze. De ki tart be egy ilyen hülye tilalmat? - tette fel a költői kérdést a kormányzó. - Akkor még egy nyomorult hot dogot sem vehetnének...

- Megveszik a virslinket? - ütötte a vasat Kanyar Oszkár.

- Persze - bólogatott a kormányzó és vele nyolcszázezer tasteharani. - Úgy is itt az ideje egy kis népünnepélynek, elvégre nem kell végigszenvednünk a Shakespeare-társulat Kilencvennegyedik, avagy Sanyarú Sorsú Edömér című kétszázhuszonegy felvonásos drámáját.

- Miért? - értetlenkedett szokásához híven Laja.

- Mert volt szerencsénk eltaposni az egész társulatot. Ezért minimum nemzeti hőssé kell kikiáltanunk önöket - mondta a kormányzó és a kilencszázezer tasteharani fergeteges tapsvihárban tört ki.

- Csak van egy aprócska probléma... - folytatta, mikor jó tíz perc után elült a taps és az egy millió tasteharani szomorúan sóhajtott fel, kormányzójuk példáját követve.

A sóhaj támasztotta vihar csaknem elfújta Lajáékat.

- Nem is tudom, hogy magyarázzam meg - tördelte a kézcsápjait a kormányzó. - Mi itt elég elszigetelten élünk és nem vagyunk bekapcsolódva a Galaktikus Bankrendszerbe. Az a pár bankó, amit a szövetségek hagytak itt, már évszázadokkal ezelőtt elhasználódott.

- Akkor mivel tudnának fizetni? - kérdezte gyanakodva Kanyar Oszkár.

- Először is, helyi valutával, ami a vízcisiga. Most nagyon előnyös az árfolyama...

- Ezt inkább hagyjuk - javasolta Kanyar Oszkár. - Mi van még?

- Természetesen vannak saját előállítású szövetségi bankjegyeink is...

Laja és Oszkár egymásra pillantottak. Már megint hamis pénz. De legalább a virslitől megszabadulnak.

- Maradjunk talán az utóbbinál - javasolta Kanyar Oszkár a kormányzónak.

- De ezzel is van egy kis probléma - mondta a kormányzó. - A mi szemünk ugyanis nem érzékeli az önök által színeknek nevezett jellemzőit a tárgyaknak.

- Vagyis színvakok - állapította meg Laja kíméletlenül. - De akkor, hogy tudnak hamis pénzt gyártani?

- Ez itt a probléma. Bankjegyeink rajzolata tökéletesen megegyezik a szövetségek által itt hagyottakéval, de a színükről nem sok fogalmunk van - mondta kormányzó és előhúzott a zsebéből egy teljesen lila zöldhasút.

- Az nem létezik, hogy akkora balekot találjunk, akiknek ezt is el lehet sózni - sóhajtott Kanyar Oszkár a lila bankó láttán.

- Ennek zöldnek kéne lennie... - kezdte magyarázni Laja, de aztán rádöbbsent, ritka nagy butaságot csinál. Színvakoknak előadást tartani a színekről...

- Azt hiszem, nem kötünk üzletet - jelentette be a szomorú tény Kanyar Oszkár.

- Ez esetben sajnálattal kell bejelentenem, hogy letartóztatom önöket, tiltott húsforgalmazás vádjával - mondta elkomorodva a kormányzó. Vele komorodott egymilliószázezer tasteharani is.

- Akkor mégiscsak lesz üzlet - döntött villámgyorsan Kanyar Oszkár. Laja egyetértően bólogatott. - Csak azt kell kitalálni, mit tudnak cserébe adni a virsliért. Hogy állnak például hasadóanyaggal.

- Az Első Tasterharani Székgyár termékei remekül hasadnak - derült fel a kormányzó és az egymilliókétszázézer békésen típródó tasterharani. - Elég egyszer ráülni bármelyikre és az garantáltan széthasad!

- Nem egészen ilyesmire gondoltunk... - nyögte Kanyar Oszkár, aki már sejtette, hogy nehéz órák, ha nem napok várnak rá, ha valami használható, sőt értékesíthető holmit akar kialakítani a virsliért cserébe.

És nem tévedett. Még három nap múlva is ott ült a hideg szuprabetonon, szemközt a kormányzóval, mintegy harmincmillió tasterharani gyűrűjében és apránként sorra vették a bolygó gazdaságának főbb termékeit, kitermelt ásvány kincseit és egyáltalán, mindent, ami eladható lehetett volna máshol. De nem találtak ilyesmit. Kanyar Oszkár megivott már vagy húsz liter kávét és marokszámra zabálta az élénkítő tablettákat, hogy bírja a maratoni alkudozást. A kormányzó nem vett igénybe ilyen segédeszközöket, mert mint megjegyezte, feléjük egy elkapkodott üzleti tárgyalás sem rövidebb két hétnél.

Laja kételkedett benne, hogy Oszkár bírna két hétig. Vagy legalább addig, míg valami használhatót ki tudnak húzni a kormányzóból.

És ekkor...

Ekkor életében talán először, használható ötlete támadt.

Abbahagyta a pókert, amire a kultúra terjesztése nevében okígtatta a tasterharaniakat, és mellesleg, segítségével, szép vízicsiga készletet gyűjtött össze.

- Meg van! - támolygott oda Kanyar Oszkárékhoz. A tasterharani whisky nem is volt annyira ihatatlan, mint amilyennek először tűnt.

- Mi van meg? - nézett rá Oszkár vérekes szemekkel.

- A Nap!

- Igen - bólogatott Oszkár. - Az valóban meg van. Fent az égen.

- Nem! A megoldás van meg! A Nap a megoldás.

Kanyar Oszkár végrekapcsolt.

- És mit szólnának a Napjukhoz? - fordult a kormányzóhoz.

- Nem is tudom... - gondolkozott el az. - Mostanában ritkán beszélgetünk vele. Maguk szoktak a Napjukkal konzultálni?

Laja és Kanyar Oszkár összenéztek. Már kezdték megszokni a tasterharaniak velük született, megfellebbezhetetlen hülyeségét, de ez még nekik is sok volt.

- A Napjukat cserébe a virsliért... Erre gondoltunk - mondta Oszkár.

- Rendben - bólintott rá elsőre a kormányzó.

Lajában megállt az útó. Ennél olcsóbban legfeljebb akkor juthatnának egy jó állapotban lévő, majdnem új csillaghoz, ha ellopnák. De ez most teljesen tisztességes úton kerül a birtokukba. Akár még otthonra is eladhatnák, és ők lennének a világ megmentői!

Oszkárnak hasonló gondolatok jártak a fejében. Még talán valamilyen érdemrendet is kaphatnának, ha hazavinnék ezt a csillagot. Mindig szeretett volna kitüntetett lenni...

- A virsliért cserébe a maguké a Napunk - próbálta ütni a vasat a kormányzó. Azt hitte, a másik kettő azért némult el váratlanul, mert még sem kell nekik a Nap. - Vigyék csak nyugodtan. Ma kibírjuk nélküle, holnap meg úgyis felkel egy másik...

Kanyar Oszkár ekkora csillagászati bakira még egy tasteharanitól sem számított, ezért villámgyorsan belecsapott a kormányzó kinyújtott tenyerébe. Nehogy meggondolja magát, nehogy valamelyik értelmesebb honfitársa felvilágosítsa, hogy a naptól csak egy van...

Az üzletet fénysebességgel kötötték meg és a negyvenmillió tasteharani percek alatt kirakodta a virsli.

Laja sejtette, hogy ekkora tömegnek már kevés lesz ennyi virsli, de majd elosztják valahogy. A fejeseknek nyilván jut bőven.

Aztán már nem volt ideje ilyesmin törni a fejét. Mivel Kanyar Oszkár az alkudozástól kimerülten horkolt a pilótaülésben, a másodpilóta helyéről neki kellett irányítania a felszállást. A bonyolult műveletet tovább nehezítette, hogy az úrkikötőben csak úgy nyüzsögtek a helybeliek és Laja nem akart a feltétlenül szükségesnél többet halálra égetni a hajtóműből kicsapó lángokkal.

Némi kínlódás és néhány kisebb tömegkatasztrófa után sikerült felemelkednie a bolygó felszínéről.

A csillag befogása már sokkal könnyebben ment. Ebben már komoly gyakorlata volt. Az automata pilótára bízta a vezérlést, és pucoltak a tett színhelyéről.

Másnap reggel ismét elkínzottan ébredtek. Kanyar Oszkár az alkudozás hatott sorscsapás-szerűen, Lajára a whisky. Így ő volt, aki, szokásával ellentétben, javasolta, kapcsolják be robotszakácsot és főzessenek vele korhelylevest. De virsli nélkül!

Oszkár habozás nélkül egyezett bele és újraindította a még mindig a pilótakabin sarkában álldogáló készüléket.

A robotszakács ott folytatta, ahol abbahagyta:

- Csak az bátorkodnám a tudomásukra hozni, hogy le vannak tartóztatva!

- Micsoda?! - nézett rá bután Laja. Nem esett túlságosan neheze.

- Önök közveszélyes csillagtolvajok! A Biztonsági Szolgálat csak azért hagyta látszólag futni önöket, hogy kideríthessem, ki a kapcsolatuk. Kinek adják el a Napot. Lebuktak!

- Kapcsold ki. Ez meg van húzva - intett Laja barátjának.

Oszkár a robot felé lépett, de a ki tudja honnan előbukkanó sugárpisztoly, a szakács kezében, megállította.

- A 007-es ügynökkel nem olyan könnyű elbánni - csattant fel a robot.

- Ennek megzavarodtak a bitjei a régi filmekről - nézett Kanyar Oszkár Lajára. - Nem kellett volna hagyni, hogy minden szabadidejét a video előtt töltsse...

De nem volt mit tenniük. A magasba kellett emelni kezüket és hagyniuk, hogy a robotszakács, a szintén rejtélyes rejtekhelyről előkerített, bilincsekkel megbilincselje őket.

Arccal a falnak, hátul rögzített kezekkel álltak, s úgy hallgatták, amint a szakács a Biztonsági Szolgálat legközelebbi hajóját hívja. Ami, mint kiderült, nem véletlenül tartózkodott mindössze fél parszeknyire. Őket követte, a Föld óta.

Fél óra múlva már egy gombostű leejtése is komoly nehézségekbe ütközött volna a Bugs Bunnyn. Minden lehetséges és lehetetlen helyen a Biztonsági Szolgálat ügynökei nyüzsögtek. Eleinte úgy látszott, ügyet sem vetnek a két fogolyra, de amikor Laja elkezdett az egyik mentőkabin felé oldalogni, megrugdosták kicsit.

Kanyar Oszkár nem is próbálkozott szökéssel. Neki sokkal jobb ötlete támadt. Követelni kezdte, hogy beszélhessen az ügynökök parancsnokával. Könyörgött, kért, siránkozott, hogy vallomást akar tenni.

Végül már mindenki unta monoton zsoltosmázását, úgy hogy előkerítették neki a parancsnokot.

- Mit akar? - kérdezte zord szerv.

- Töredelmes beismerő vallomást tenni! - tört ki Oszkárból. - Bűnös vagyok, bűnös!

- Beismeri, hogy ellopták a Napot?

- Nem vagyunk mi tolvajok! - csattant fel Kanyar Oszkár sértődötten. - Csak csaltunk kicsit...

- Mi az, hogy csaltak?! A Naprendszer óta a hajójukon volt az ügynökünk. Tanúskodni fog maguk ellen. Nincs olyan ügyvéd, aki ki tudná mosni a szennyesüket! - mérgelődött az ügynökök parancsnoka. - Bizonyítani tudjuk, hogy maguk lopták el a Napot! Kell annál több bizonyíték, hogy az uszályuk rak-erőterében ott a Nap?

- Felhívnám arra az aprócska tényre a figyelmét, hogy a Föld Napja egy G osztályú csillag. Amit pedig mi szállítunk az F osztályú... - somolygott Kanyar Oszkár.

- Micsoda?! Ellenőrizni! - pattogott a parancsnok és két fickó már ugrott is. Nem telt bele két perc és már érkeztek is vissza Oszkárékhöz.

Az egyik fickó a parancsnokhoz hajolt és a fülébe súgta:

- Igazat mond. A csillag tényleg F típusú.

A parancsnok Oszkára nézett.

- Honnan szerezték ezt a csillagot? És miért mondta, hogy csalók - hangja már sokkal enyhébben csengett. Azt a bizonyos perdöntő bizonyítékot egy pillanat alatt elfújta a szél.

- A Tasteharanon kötöttük egy előnyös barter-üzletet. Szóval cseréltük... És csalónak pedig azért neveztem magunkat, mert ilyen derék, primitív értelmes lényeket így becsapni, mint mi a tasteharaniakat... Mea culpa, mea maxima culpa - verte a mellét Kanyar Oszkár, s közben úgy rezgettette a hangját, hogy bármelyik harmadosztályú ripacs megirigyelhetné volna a produkcióját.

Aztán elmesélte a parancsnoknak, hogyan estek meg a dolgok a Tasteharanon. Külön ecsetelve, hogy míg ők vérrel-verítékkal kínlódtak a Föld külkereskedelme fellendítésén, addig a robotszakácsuk folyamatos energiafröccsökkel töltögette fel magát. A megvádolt ügynök próbált tiltakozni, de parancsnok maga intette csendre.

- Végül is, maguk nem csalók - mondta a parancsnok. - Arról nem tehetnek, hogy a tasteharaniak nem tudták, hogy ez az egyetlen Napjuk van. Bár az üzlet lehet, hogy etikai szempontból hagy némi kívánnivalót maga után, teljesen törvényesnek tűnik. Bár minden a papíroktól függ...

Laja közben előkerítette a csillagról szóló adás-vételi szerződést. A megváltozott helyzetre való tekintettel, az ügynökök viszonylag szabad mozgást engedélyeztek neki. Ezt, a papírok között való keresgélésen kívül, főként arra használta, hogy az ál-robotszakácsot rugdossa.

Az hevesen tiltakozott ugyan, de senki nem állt a pártjára. Az ügynökök diszkréten félrenéztek és Laja nem sajnálta a bakancsát.

Az adás-vételi szerződés végleg meggyőzte az ügynökök parancsnokát. Parancsot adott beosztottjainak a távozásra, ő pedig elnézést kért a zaklatásért.

Kanyar Oszkár pár pillanatig azon törte a fejét, hogy megfenyegeti a parancsnokot, hogy feljelenti zaklatásért, hitelrontásért és becsületsértésért, de aztán letett róla. Nem kell azért túlzásba vinni a pofátlanságot sem.

A távozók magukkal vitték a robotszakácsot is, aki feltűnően csekély népszerűségnek örvendett körükben. Ők is rugdosták. Valamennyien előléptetésre, kitüntetésre számítottak, mert aki benne van a csapatban, amelyik visszaszerzi a Föld Napját, az megcsinálta a szerencséjét. Ehhez képest hetekig követtek feleslegesen két ártatlan kereskedőt. Akik akár be is perelhetnék őket...

Laja és barátja magukra maradtak.

- És most? - kérdezte Laja. - Leszállítjuk a megrendelőnek ezt a csillagot?

- Á, ha eddig tudott várni, várhat még pár hetet. És különben is, neki G osztályú csillag kell - felelte Oszkár.

- Akkor?

- Irány a Föld! Úgy tudom az emberiség krónikus naphiányban szenved. És én mindig szerettem volna az emberiség megmentője lenni... - felelte Kanyar Oszkár.

Otthon, papucsban

- Nos? - noszogatta a nő. - Jössz?

- Nem - rázta a fejét. - Inkább itthon maradnék.

- Meghívtak. A nővéremék, érted?! - a nő hangja élesen metszett, akár a frissen fent borotva.

- Értem - bólogatott a férfi. - Meghívtak. A nővéredék.

- Kettőnket!

- Világos - bólogatott a férfi, mint aki érti a dolgot. - Kettőnket.

- Utoljára kérdezem: jössz? - Ez már gyilkos hang volt. A porcelánnippek összekoccantak a vitrinben.

- Nincs kedvem - mondta férfi és úgy mosolygott, mint aki megtalálta a végső érvet, mindennek az okát, a tökéletes és megfellebbezhetetlen választ az élet és a világmindenség nagy kérdéseire, mint aki megfejtette a végső, nagy titkot. A nő nem tudta, sírjon vagy nevéssen. A hajába túrt.

- Ez örült - gondolta - és én is örült vagyok, hogy hozzá mentem. - Üvöltöni szeretett volna, belekarmolni abba a kedvesen, megnyerően mosolygó arcba, ami most inkább rút pofának tűnt számára.

- Nem érted? - Úgy beszélt hozzá, mint egy egészen kis gyermekhez, vagy mint egy elmebeteghez. - Fontos, hogy el gyere. Mind a kettőnknek fontos. A nővéremék összehoznak minket valakivel. Egy fontos emberrel. Végre kiszabadulhatunk innen - mutatott körbe a szobában.

A férfi körülnézett. Kiszabadulni? Innen? Nem látott erre semmilyen okot. Nem vágyott el máshová, bár megmagyarázhatatlan ellenszenvet érzett a tarka perzsaszőnyeg és a rózsaszín csipkefüggönyök iránt. Kifejezetten utálta a rózsaszín csipkét. Nem vágyott el, holott lelki szemeivel csizmának látta magát egy ünnepi ebédhez terített asztalon. A csizma egy közönséges, hétköznapi tárgy, de mit keres az asztalon? Minek rakták oda? De hova raknák, hova rakhatnák, ha mindenütt csak asztalok vannak, meissenai porcelánnal és ezüst étkészlettel? A levesbe még kevésbé illik, különben sem férne bele a levesestálba.

- Itt akarsz nyomorogni egész életedben?

A férfi megvonta a vállát. A nő társaságában megszűnt akarni. Vegetált, mint egy jól gondozott szobanövény.

- Szóval? - vágta csípőre kezét a nő.

A férfi automatikusan kelt fel az ágyról, ahol eddig törökülésben ücsörgött s kiment a fürdőszobába. Magára zárta az ajtót. Letelepedett a kád szélére. Szeretett a kád szélén üldögélni. Megnyugtatónak találta. A fehérre festett ajtót nézegette, melyet a felesége döngetett odakintről.

- Gyere ki!

Nem válaszolt. Minden szó csak olaj lenne a tűzre.

Elgondolkodott. Közhelyeken, közhelyekben gondolkodott. Lehet másképp, ha filozofálgatás közben az ember füle mellett döngetnek egy furnér ajtót? Úgy döng, akár egy üstdob. A férfi nem szerette Haydnt, nem szerette az Üstdob-szimfóniát.

- Mert mindent nekem egyedül kell elintéznem! - hagyta abba egy sikollyal a dörömbölést az asszony.

A férfi ismét megvonta a vállát. Tudta, hogy a fürdőszobában nincs rajta kívül senki, nem látja senki ezt a gesztust, mégis megvonta. Ez már afféle feltételes reflexé vált nála. Meghallotta a felesége hangját és sürgős vállvonogatnivalója támadt.

Nem felelt a nőnek.

Csend lett.

Hallgatódzott.

Hallotta a nő készülődésének zajait, a ruhaválogatást, az öltözést, a cipő felhúzását, a ruha levetését, egy másik ruha keresését, felvételét, a cipő lerúgását, egy másik cipő felhúzását. Halkultak a zajok. Az asszony a fésülködő asztalkájához telepedett, sminkelni. Közben magában mormogott. A férfi nem tudta kivenni a szavakat, csak sejtette, hogy őt csepi. Nem törődött vele. Már megszokta.

Kopogtak a cipősarkak. A retikülválasztás művelete következett, művészi színvonalon előadva, s az újabb cipő cseréke, mert a retikülnék, a cipőnek és az övnek színben stimmelnie KELL egymáshoz, még atomtámadás esetén is.

Már sajnálta, hogy nem hozott stopperórát magával a fürdőszobába. Mennyi lehet a női öltözködés, készülődés világcsúcsa? Akármennyi is, a felesége előkelő helyet foglalhat el a világranglistán.

Ilyen ostobaságok szoktak az eszébe jutni. Nem tartotta magát egy nagy elmének, túlságosan is szeretett elrágódni, töprengeni képtelen kérdéseken, paradoxonokon, rejtvényeken, a megfejtés minden reménye nélkül. Mulatságból. Sportból.

Nem csinált karriert. Gyönyörű, meghökkentően eszes, sikeres neje árnyékában élt, mint afféle tartozék, függelék, mely van, de ha nem lenne, nem hiányozna senkinek. Életében csak egyszer került a társaság figyelmének középpontjába, amikor egy fogadáson magára rántotta a svédasztalt. Elgondolkodott és a tányérral együtt az abroszt is megemelte. Azóta tartják számon, mint különálló személyt. Addig csak háttér volt az asszony mögött, a kísérő, a férj. Akinek néha összesúgtak a háta mögött. Nem foglalkozott azzal, mit sugdosnak.

Ismét döngött az ajtó.

- Nem gondoltad meg magad? Biztos, hogy nem jössz? - neje higgadt hangon szólt be hozzá. Megnyugodott. A készülődés többet használt neki, mint egy doboz nyugtató.

- Á, jó itt - felelte a férfi.

- Te töketlen - a becsmérlő kifejezés egyáltalán nem hangzott sértőn, inkább kedveskedőnek hatott, mint mikor a tanító néni barackot nyom a nebuló fejére; „Pistike, a Hold messzebb van, mint Afrika!”.

- Szia - köszönt el a nő. - Sietek haza. Vigyázz magadra.

Már magára talált. Nem házsártos asszony volt, hanem hódítani induló nő.

- Igyekszem - mondta a férfi.

Megvárta, míg becsukódott a bejárati ajtó. Megismerte a kulcs zörgését a zárban. Nem először történt meg, hogy a fürdőszobába zárkózott.

- Elment - állapította meg félhangosan, mikor végre csend lett a lakásban. Kinyitotta az ajtót és kióvakodott az előszobába. Körbeszimatolt a lakásban. Valóban egyedül maradt, az asszony nem bújt meg seholy, hogy váratlanul előlépve lecsapjon rá és elvonszolja magával. Ilyesmi előfordult már. Azóta óvatos. Nem akar csapdába esni. Nem engedheti meg magának, hiszen olyan kevés ideje jut a saját dolgaira.

A speizba ment. A neje nem szeret főzni, nem szereti az ételszagot. Legtöbbször vendéglőben esznek, vagy ha otthon, akkor hideget, így a speiz megmaradt az ő birodalmának, az egyetlen helynek a lakásban, ahol jól érezhette magát. Két négyzetméternyi paradicsom, Éden, telezsúfolva retortákkal, lombikokkal, behálózva üveg, réz és vascsövekkel, körben polcok, rajtuk üvegcsékben furcsa nevű anyagok, közöttük kézirat lapok, feljegyzések latinul, görögül, héberül, arameusul és arabul, elsárgult fóliánsok, kódexek, mindezen nyelveken s még számtalan másikon, az egyik sarokban aprócska hevítőkemence, fölötte a falra rajzszögezve egy kabbalisztikus ábrával zsúfolt rajz. És legfelül, a legfelső polcon, amit csak ő ért el, egy kicsiny ezüst szelence.

Felágaskodott s leemelte. Kinyitotta.

Benne különös anyag. A Nagy Arkánus, a Vörös Oroszlán, a Bölcsék Köve, sárgásfehér, lágy akár a balzsam.

- Csinálok pár kiló aranyat - gondolta - míg haza nem jön. Szép összegre van szükségem, hogy a jövő héten befejezhessem az Örökmozgót...

A samponok hatása az evolúcióra és viszont

A kis, kék nyüzügek feltehetően békésen elturboláztak volna az idők végezetéig a Föld nevű bolygón, ha nem szól közbe a folyton okvetetlenkedő evolúció és létre nem hozza - a tudomány mai állása szerint az evolúció csúcsát képező lényt, - az embert. Ez betett a kis, kék nyüzügeknek, a turbolázasnak, de még a Földnek is, az evolúció meg röhögött a markába. Már ha ő tehetett az egészről és nem az a bizonyos Isten nevű személy, akit - egyes földlakók szerint - joggal lehetett volna bíróság elé állítani a kialakult helyzetért. De ő, mármint Isten is egészen nyugodtan hátradőlhetett a karosszékében és malmozhatott az ujjaival, mert az ellene kiadott elfogató parancsot úgy sem tudták volna foganatosítani a földlakók feltűnően tehetetlen rendőri szervei. És ahogy a dolgok kinéznek, ez egyhamar nem is jön össze nekik...

De ha már az ember nevű emlősnél tartunk, ejtsünk egy pár szót néhány lényeges kérdéssel vele kapcsolatban is. Mivel hírért sem hallotta a turbolázasnak, ezért más dolgokkal próbálta meg agyonütni az idejét. Úgy mint civilizáció, kultúra, meg hasonló, az egészségre kifejezetten káros és felettébb haszontalan agyszülemények. Ez talán még nem is lett volna túl nagy probléma, de a fejlődésnek csúfolt körbenjárás során eljutott a hajerősítő ceramidokat tartalmazó sampon felfedezéséig. Ez viszont betett neki, végérvényesen két részre osztotta az emberi nem társadalomnak nevezett csordáját, nevezetesen azokra, akik használtak hajerősítő ceramidokat tartalmazó sampont és azokra, akik a 'Mosd meg és pucolj innen!' típusú samponra esküdtek. Barátságok szakadtak szét és házasságok omlottak össze. Testvérek estek egymás torkának, mert nem tudtak megegyezni, hogy melyik az egyedül üdvözítő hajápoló szer. Politikai pártok tűzték zászlajukra az egyik vagy másik sampontípus egyedülállóságát hirdető jelszavakat, mintegy mellékesen megemlítve, hogy aki nem az általuk egyedülállóan értékesnek tartottat használja, az, mint életre alkalmatlan személy, sürgősen kiirtandó.

Egyszóval úgy zajlott az egész, ahogy azt az utóbbi pár évezredben már megszokta az emberiség s mivel az efféle vitás kérdések megoldásán akadt egy kézenfekvő, évtizedek alatt megszokott és bevált módja, nem is törte senki magát különösebben, hogy másik megoldást keressen.

Jött a háború, vele az interkontinentális, ballisztikus rakéták.

A háború második napján Isten benyújtotta a felmondását és teljes érdektelenség közepette nyugalomba vonult. Részéről elege volt az egészből. Már régen sejtette, hogy ezeket a fickókat kár volt megteremtenie, de neki, mint mindentudó és tévedhetetlen személynek, ezt elég nehéz volt beismernie.

Az evolúció viszont megvonta a vállát és várt egy kicsit. Úgy félmillió évet. Aztán ismét megpróbálkozott a kis, kék nyüzügekkel...

Gyakran eszembe jutnak dolgok a régi időkből. Például a nappalok. Már nem is tudom, mióta nem láttam a napot, nem sétáltam napsütötte utcákon, nem ültem le egy parkba újságot olvasni, nem nézegettem miniszoknyás lányok combjait a reggeli villamoson és nem voltam a folyónál déltájt, ebédidőben, mikor a népek kiülnek a parti lépcsőkre, lehúzzák cipőjüket, harisnyájukat s úgy tapicskolnak a vízben, akár a gyerekek.

Fura, hogy az ilyen kis semmiségek jobban hiányoznak, mint a családom, a barátaim. Nem emberekre emlékszem, csupán egy-egy pillanatra, egy-egy délutánra, egy-egy estére. Egyszerű mulatságokra.

Mostanában nappal alszom. Így kívánja a hagyomány mindazoktól, akik az én foglalkozáso-mat űzik, bár ennek semmi értelme. Nappal is tehetném a dolgom, úgy, mint mindenki más, de tartanom kell magam a Szabályzathoz, melyet valaha valaki lefektetett. Pontjai mögött, miket szigorúan be kell tartanom, körülbelül annyi ésszerűség van, akár egy ma született verébfióka fejében, de nincs kinél reklamálnom. Nem ismerem a főnökömet.

Régebben sokat törtem a fejem, hogy ki lehet Ő. Nem jutottam semmire.

Paint it black

Ritkán kapok tőle utasítást, akkor is, mindig írásban. Késő este, mikor rendszerint ébredek, már ott a cetli az ágyam mellett, az aznapi feladattal, feladatokkal.

Mondom, ez ritkán fordul elő. Többnyire magam választhatom meg hol s hogyan dolgozom, milyen munkadarabbal.

Nem szeretem ezt a munkát.

Beszéltem már olyan kollégákkal, akik élvezik, akiknek a szenvedélyükké vált, nekem kényszerű kötelesség csupán. Nem jószántamból vállalt, a körülmények folytán jutott kínos feladat. De nincs apelláta. Végeznem kell a dolgom, akár egy gályarabnak, mert a felügyelő mögöttem lóbálja a korbácsát. Ezt persze csak képletesen értem. Sosem találkoztam semmi-féle felügyelővel, ellenőrrel s egy egyszerű korbáccsal sem lehetne rám ijeszteni.

Iszonyú sors várna rám, ha megtagadnám a munkát. A kötelességszegést keményen büntetik.

Hogy ki? És hogyan?

Nem tudom. Keveset tudok. Nem látom át a rendszert, a benne meghúzódó felépítményt. Annyit értek csak, hogy kiszolgáltatott vagyok, de hogy kinek, vagy minek vagyok kiszolgáltatva, azt nem tudom. Talán könnyebb lenne, ha volna akit szidhatnék, akivel perelhetnék. De nincs. Magányos vagyok, magányosan teszem a dolgom.

Néha, mikor járom az éjszakai utcákat, összeakadok egy-egy, hozzám hasonlóan elveszetten kóborló kollégával. Elbeszélgetek velük, találgatjuk, mi lehet ez az egész, mi a célja, miért dolgozunk, ki az a titokzatos személy, vagy csoport, aki, vagy akik a feladatokat adják. A konkrét feladatokat, hogy mikor, melyik munkadarabot alakítsam megfelelővé.

Ők - a kollégák - épp annyira értetlenül állnak eme abszurd vállalkozás előtt, mint én s csak igen kevesen dolgoznak szívesen ennél a cégnél.

Ha nem dolgozom, keveset gondolok a munkámra. Inkább a Szabályzaton rágódom. Miért tilos nekünk minden, ami kellemes? Nem ülhetek be egy sörre valamelyik bárba, nem csaphatom csinos lányoknak a szelet.

Szerintem itt is pusztán kitolásra megy a dolog, mint a seregben. Ott viszont tudtam, hány év, hány hónap, hány hét, hány nap múlva fogok leszerelni. Itt? Nincs semmi kilátásom. Még abban sem reménykedhetek, hogy a halál megvált. Láthatatlan, megfoghatatlan főnökeim úgysem hagynának békében nyugodni. Most sem hagynak.

Talán szakszervezetet kéne alakítanunk. Egy sztrájk talán segítene. Ha másra nem is, de arra jó lehetne, hogy arctalan vezetőink szeme közé nézzünk. De ki mer itt sztrájkolni?

Még sosem hallottunk róla - se én, sem a kollégák - hogy megbüntettek volna valakit közülünk, még sem merné egyikünk sem megkockáztatni a nyílt konfrontációt. Mert mit lehet tudni? Nem véletlenül van ez így.

Jól kitalálták. Behúztak minket a csőbe, ahonnan nincs más kiút, csak egy irányba, előre, arra, amerre Ők akarják. Azonban még senki sem járta végig a számára kijelölt utat. Már, ha létezik ilyen egyáltalán.

Egyetlen dologban lehetek tökéletesen biztos, hogy nem vagyok biztos semmiben. Úgy játszanak velem és a többiekkel, mint a gyerekek a hangyákkal. Bökdösnek minket a bizonyos szalmaszállal s mi, az engedelmes, ostoba jószágok, riadtan kóválygunk, utunkat veszítve. Jelentéktelenségünk érzése nyomasztóbb, mint az elveszített örömök hiánya, szinte állandó depressziót okoz. De hol az a pszichológus, aki hajlandó lenne a fajtámon segíteni?

Nem állnak szóba velünk. Senki sem áll szóba velünk. Félnék tőlünk. Nyomorúságunkon talán egy szánakozó pillantást is enyhíthetne s talán akkor másképp alakulna azok sorsa is, akikkel találkozunk kell. De csak a rettegéstől eltorzult, vagy gyanútlan, érdeklődő arcokat láthatunk és sosincs idő elmondani bánatunkat, mert a munkát gyorsan kell elvégezni.

Munka? Végül is az, pedig nem ez a legjobb szó rá. Nem szórakozásból s csak kevéssé önös érdekből végezzük, tesszük, mert nem tehetünk mást. Helyünk van a világban, akár a cápának, vagy a tigrisnek, de ezt nem látja be senki. Nem is törődik vele senki. Átoknak tekintenek bennünket, már akik egyáltalán tudomást szereznek a létezésünkről, iszonytató átoknak, értelmetlen és fölösleges átoknak.

Átkok volnánk? Talán. De fölöslegesek vagyunk. Tudom. És? tehetek ellene valamit?

Nem. Rajtam nem múlik semmi. A dróton rángatható báb csak a mesékben tépi el a szálakat, amik a tagjait mozgatják. Ezek a szálak eltéphetetlenek.

Gyakran töröm rajta a fejem, mi sült ki ebből? Ezt talán mondtam már. Gyakran visszatér ez a gondolat.

És nem jutok semmire.

Jó volna meghalni.

Néha azt álmodom, hogy álomtalanul alszom, mindörökké s nem ébredek fel többé. Csodálatos, gyönyörű álom.

De csak álom.

Mindig újra eljön az este és én felébredek. Nem csörög mellettem ébresztőóra, nincs aki felkeltsen, mégis, minden nap ugyanabban az időben ébredek. Ugyanabban a másodpercben, óramű pontossággal. Teszek-veszek egy kicsit, aztán indulok dolgozni. Munka után egyenesen hazatérek s szinte azonnal bezuhanok az ágyamba. A koporsómba.

Ennyi az életem. Valaha másképp volt s kezdetben, mikor még erősebben gyötörtek a múlt emlékei, reméltem, hogy egyszer majd másképp lesz. Már tudom, hogy tévedtem.

„Látok egy vörös ajtót, feketére fessék
Váljon feketére rögtön minden festék
Látok boldog lányokat nyári ruhákban
Elfordítom fejem, szemem éjszakában”

Ezt szoktam dúdolgatni. Valaha nagyon szerettem ezt a dalt. Elmúlt ez is, mint a többi érzélem. Maradt a megszokás, az üresen csengő szavak.

Talán, ha elfelejtenék mindent, ami AZELŐTT volt...

De nem tudok felejteni. A memóriám tökéletes, az információk folyton-folyvást zakatolnak körbe az agyamban, lüktetnek az emlékek. Csak az érzések fakultak meg. A régi érzések.

Lehet, egyszer majd én is gyűlölni fogok mindent és mindenkit, mint néhányan közülünk. Akkor majd talán szívesen végzem a dolgomat. Meglehet, ez a célja ismeretlen főnökömnek. A gyűlöletet akarja előcsalogatni belőlünk.

De miért?

Érzelemmentesen is pont olyan hatékonyan dolgozunk, akár, ha dühöngénénk. Nem vagyunk képesek hibázni, a feladatot csak tökéletesen lehet végrehajtani. Vagy sehogy.

A kényszert kellene leküzdeni, a kényszert mely belőlünk indul ki, mert belénk ültették s kiűz minket az utcára, nem hagy nyugodni, ha leszáll az éj, gyötör, mint narkózt a heroin hiánya s nincs menekvés. Dolgozni kell. Az megnyugtat.

Csak nem rég ébredtem fel, de máris mocorog bennem a kisördög, sarkantyúz.

„Indulnod kell!”

Hamarosan befejezem az elmélkedést s kimegyek az utcára, mint tegnap, mint a múlt héten, mint a múlt évben, mint a múlt évszázadban. Mióta élhetek így? Talán ezer éve. Vagy csak tegnap óta? Nem tudom. Az idő elveszítette jelentőségét, a létezés van csupán, a konokul gyötrő létezés.

Nem bírom tovább. Megyek. Indulnom kell.

„Ha szólít az Úr, indulnod kell!”

S én, a vámpír, kimegyek megint az éjszakába, hogy áldozataimra vadászak, hogy elszívjam az emberek véré, hogy gyilkoljak, hogy elraboljam a lelküket, hogy vámpirokká tegyem őket.

Hasonlók lesztek a hasonlók között.

Jövök.

Pitypang világa

Vaksötét éj ült a városon. Nem rég állt el az eső s a víz hangtalan kis patakokban csordogált a kivilágítatlan utcákon és tócsákba gyűlt az eltömődött lefolyók körül, olajossűrűn az összegyűjtött, bűzölgő mocsoktól. Csak néha tört meg a halotti csend, ha a szél odábsöpört egy-egy könnyebb hulladékdarabkát, vagy ha megnyikorgatott egy-egy elrozsdált cégtáblát, vagy ha AZOKNAK a járműveknek a dübörgését hozta magával, valahonnan a távolból. AZOK dübörgését senki sem szerette volna közelről hallani, az elsötétített házakba zárkózott, nyugtalanul alvó, vagy ébren vacogó emberek közül.

Riadtan nyávogott bele egy macska a kriptai hangulatba. Léptek koppantak közelében az aszfalton. A macska - ha képes volt rá egyáltalán - meglepődött és felháborodott. Nem elég, hogy a szörnyek nappal, pusztá mulatságból vadásznak rá, de most még az ő éji, háborítatlannak, háboríthatatlannak hitt birodalmába is betolakodnak! Ilyesmit még a legöregebb macska sem látott, nemhogy a kölyökkorból épp kinőtt kandúr, amelyik a meghökkenéstől és a rémülettől dermedten figyelte a közeledő alakot.

Felocsúdott és egy pillanatra kieresztette karmait, aztán csöppnyi agyába villant, hogy túl gyenge a harchoz. Megfeszítette hát izmait és készült a Nagy Futásra, az életéért és ezernyi, még meg sem született macska életéért, az utódaiért, önmaga és a faj fennmaradásáért.

És ekkor az Ember - feltehetően ugyanolyan jól látott a sötétben, mint a macska - halk cicc-cicc hangokat hallatott. A kandúr megmerevedett. Fájának ősi emléktárából halvány képek bukkantak elő.

- Ez jelent valamit. Ez nem rosszat jelent. Ez jót jelent!

Mozdulni sem tudott a csodálkozástól, mert érezte, közel van egy emberhez, olyan közel, mint még soha és mégsem fenyegeti veszély. Túrte, hogy az ember odalépjen hozzá, a karjaiba vegye.

A félelmetes kéz becéző, szelíd érintése csodálatosan jól esett neki, halk dorombolás-palántákat csalt elő belőle.

- Hol laksz cicus? - kérdezte a férfi sűgva.

A macska a hang hallatán megremegett.

- Hiszen te félsz... Mitől félsz, te kis buta? - A férfi körül nézett. Sehol senki. Hacsak nem bújt meg kutya valamelyik törmelékkupac mögött. Akadt belőlük elég, köröskörül. De nem, ez a macska nem kutyától fél. Tőle.

Elsodálkozott. Tőle nem szoktak félni az állatok. Talán, mert még sohasem vadászott rájuk, talán más a szaga, mint a legtöbb emberé, mert alig van benne valami emberi. Beleszimatolt a levegőbe. Esőszag, benzinbűz, füst, vegyszerek kipárolgása, erjedő hulladék. Kettejükön kívül nincs más élőlény a közelben.

- Szomorú sorsod lehetett, kicsikém - sűgta oda a cicának, miközben tovább vakargatta a hasát. - Most menjünk. Szállást kell találnom éjszakára. És persze neked is - tette hozzá -, mert velem jössz, ugye?

Elindult. Újra felhangzott magányos lépteinek kísérteties kopogása. Ment végig, a megvakult utcákon, az összeroskadt, vagy csak roskadófélben lévő házak során, kerülgetve a járdára dőlt falakat, a lehullott téglák közül csontkézként előmeredő csöveket, melyekben valaha víz folyt, vagy gáz ömlött, de most már, funkciójukat veszve kopjafák csupán egy civilizáció sírján. A pusztulás és a pusztítás dögletes leheletét lélegezte be, ahogy a többiek is tették ebben a világban, mely végleg idegenné vált az ember számára, egy oly korban, mi a Semmi pörölyének csapásai után kezdődött, halvány árnyékként az egykori életnek.

Sehol sem látott fényt, vagy embert. Csak néha-néha surrant el mellette egy-egy árny. Állatok. A Föld Urai odúik mélyére húzódva várták a nappalt, a napfelkeltét, hogy újrakezdhesék életüket egy olyan bolygón, ahol semmi szükség sincs rájuk, ahogyan maguknak sincs semmi szükségük az életükre. Csak őseiktől örökölt ösztöneik tartották vissza a legtöbbjüket, hogy bevégezzék, amit elkezdtek s megpihenjenek a Nemlét hópuha párnáján.

A férfi különösen fogékony volt a hangulatokra, megérezte a városból áradó halált, a félelmet, de uralkodott rajta, ahogy a saját testén is. Nem érzett fáradtságot, pedig tudta, az eszével tudta, hogy kimerült, de még nem jött el az ideje az Álmodó Országában való utazásnak, az emlékezésnek, és annak a csodának, amit mindközönségesen megnyugvásnak neveznek.

Befordult egy sarkon és akkor látta meg a gépkocsit. Ott parkolt, tőle nem messze. Motorja váratlanul feldübörgött - a hang akár egy szuperszonikus nehézbombázóé is lehetett volna - és vakító fénnel kigyulladtak a reflektorai. A férfi megtorpant. Emberek.

Kivágódtak az autó ajtói és három alak szállt ki belőle. Emberek. A férfi nem látta jól őket, káprázott a szeme az erős, hirtelen jött fénytől. Agya parancsot adott pupilláinak az összehúzódásra és lassan kitisztult előtte a világ. A macska, riadtan, figyelmeztetőleg nyávogott a karjában. Óvatosan letette az aszfaltra és szemügyre vette a közeledőket. Érezte, hogy valami, puhán a lábához dörgölődzik, aztán elillan.

- Szervusz, barátom - intett gondolatban a macska után.

Újra a három közeledő férfire figyelt. Azok széthúzódva, háromszög alakban jöttek feléje. Középen, a háromszög csúcsán, tőle a legtávolabb egy szőke, két oldalt két barna hajú fickó. Mindnyájan magasak, erős testalkatúak, kisportoltak - regisztrálta magában. - Vajon miféle sportot űzhetnek, manapság, amikor az ilyesminek még az emléke is kezd feledésbe merülni?

Költői kérdés volt, mert tudta jól a választ. A vadászat az a sport... Az embervadászat.

Egyforma kezeslábast viseltek, a mellrészen felirattal. A szöveget nem tudta kibetűzni az ellenfény miatt. Lehet, amúgy sem mondott volna neki semmit. Ki tudja, milyen nyelven, nyelvjárásban írhatták?

- A baloldali a legmagasabb, valóságos óriás, de nem ő a vezér. A szőke az, látszik a tartásán. Gyorsan, határozottan, összeszokottan mozognak, sőt belőlük a veszély, akár a kezükben tartott fegyverekből. Nagykaliberű, tízlövetű, lefűrészelt tusú és csövű puskák. Csak közelharcra alkalmasak, harminc-negyven méteren túl már alaposan félrehordhatnak, megrövidített csövük miatt. Ez is egy jelzés. Nem félnek a közelharctól. Biztosak magukban. Még sohasem találkoztak magukhoz hasonló ellenféllel - mosolyodott el lustán a férfi. - ravasznak tűnnek. Nagy kaliberű fegyverekkel. Az ekkora golyók ütötte lyukakat nem könnyű befoltozni. Ha egyáltalán érdemes...

Az óriás hangja akasztotta meg fénysebességgel száguldó gondolatait.

- Hé, fickó - rikkantotta.

A férfi kihúzta magát. Békés görnyedtsége tovatűnt s most már látszott, valójában csaknem olyan magas, mint amaz, de sokkal vékonyabb. Talán nyolcvan-nyolcvanöt kiló, a másik százötvenével szemben. És annak még ott vannak a társai is, a maguk izmaival. És fegyvereivel.

- Nekem szólt, uram? - kérdezte csendesen, békéltető hangon. Nem érzett bennünk dühöt, vagy haragot, csak agresszivitást. Ezek szórakozni akarnak, a maguk módján, játszani kicsit, mint macska az egérrel. - Erre a gondolatra újfent elmosolyodott. Ha ezt az elillant cica hallaná!

- Mit keresel az utcán ilyenkor? Nem tudod, hogy kijárási tilalom van? - kérdezte a szőke és tapasztalatlanabb fülű ember azt hitte volna, hogy a kérdés szelíd és jóindulatú.

Tudta, mindegy mit válaszol. Megmondta hát az igazat.

- Nem vagyok idevalósi. Ma éjszaka érkeztem.

Az óriás felröhögött.

- Honnan? A Holdból?

A szőke megvonta a vállát.

- Nem hiszem el, amit beszélsz. De úgyis mindegy...

- Vetközz! - szólalt meg a harmadik, aki mindeddig hallgatott. A férfira emelte ez idáig lazán, oldala mellett lógatott puskáját. - De gyorsan.

- Mit akarnak - kérdezte a férfi. Hangja a három támadó tapasztalataival és várakozásával ellentétben cseppet sem volt riadt.

- Cimborám pont az ilyen csinos fiúkat kedveli - vigyorgott az óriás. Kedélyesen hátba vágta a szőkét. - Azért, főnök, mi már csak jobban bírjuk a csajokat, mi?!

A férfi az oldaltáskája szíjához nyúlt és megadóan leemelte a válláról. A három idegen közül egyiknek sem tűnt fel, hogy szabad keze egy röpké pillanatra megmerült a táskában.

Vad erővel vágta középük az összes pénzt és szerény élelmiszertartalékát rejtő holmit, majd a dobás lendületét felhasználva vetődött ár a kerítésmaradványon, amely mellett állt. Bár mozdulatai abnormálisan gyorsak voltak, támadói a másodperc tört része alatt reagáltak. Még le sem érkezett a földre a kerítés túlsó oldalán, mikor gonoszul felugattak a puskák és a becsapódó golyók téglákat vertek ki fedezékéből.

Nagy rakás büzlő szeméten hevert. Összerázkódott, ahogy a nyálkás mocsok a bőréhez ért. Zölde-barna masszába süllyedt bele lassan és nem akart arra gondolni, mi lehet az, amin, amiben fekszik. A düledező téglafal egy részén kinézett a lövöldözőkre. Úgy viselkedtek, mint jókedvű családapák a céllövöldében. Nevettek, mutogatták egymásnak találataikat a falon. A legkevésbé sem vették komolyan ezt a kis affért.

A férfi a kezében tartott tárgyra pillantott. Acélosan csillant meg a felhők mögül előbúvó Hold fényében. A kegyetlen tárgy súlyát méregette és összeszorult a szíve és gombóc nőtt a nyelvcsövében. Sóhajtott. Még sohasem csinált ilyesmit. Eddig mindig sikerült elkerülnie...

- Nincs más lehetőség. Meg kell tennem...

Felemelte fegyverét, a réshez illesztette és meghúzta a ravaszt. Egyetlen másodpercig tartotta „kioldás” állapotban, de ezalatt kétszázötven golyót szórt szét, kiürítve a tárat. A nagysebességű acélmagvas lövedékek valósággal széttépték ellenfeleit. Vér fröccsent, csontszilánkok, húscsapatok, agyvelő darabkák repültek szét.

Nem bírta tovább. Öklendezve hányni kezdett, észre sem véve, hogy közben kihullik kezéből a fegyver.

Megtörölte az arcát, a száját a kabátja ujjával. Kinézett az útra.

- Az ott három ember... volt - mondta magának és leitatta homlokáról a verítéket. Lehajolt, felvette az apró géppisztolyt, kiugratta a kiürült tárat és a zsebébe csúsztatta. Újat vett elő és betárazta a halált hozó szerszámot. Mindezt térden állva, combtőig a mocsokban. Felnézett az égre.

- Talán el kéne mondanom egy imát - gondolta, de nem hitt egyetlen istenben sem és nem tudott egy imát sem.

Felállt és átlépett a falmaradványon. Tekintetével gondosan kerülve a tetemeket, az autóhoz ment.

Az ajtók még mindig nyitva álltak, a motor járt, egykori utasai nem vették a fáradságot, hogy leállítsák. Beült a volán mögé. Elfordította a slusszkulcsot és a dohogó motor elhallgatott. Egy újabb kézmozdulat, melyet kattánás kísért s kialudtak a reflektorok. A jobb oldali ülésre tette a géppisztolyt. Eddig úgy szorongatta, mint kétségbeesett fuldokló a felé dobott kötelet.

Belenézett a visszapillantó tükörbe. Az arca olyan volt, mint eddig, amilyennek megismerte, megszokta magát. Mégis, most más szemmel nézte tulajdon tükörképét, mást látott, nem a jól ismert arcot. Egy gyilkos nézett vissza rá, részvétlen szemekkel. Félt ettől a pillanattól, bár tudta, előbb-utóbb be fog következni. Nem olyan az élet ebben a világban, hogy ezt megúszhassa, aki élni akar.

Aztán elmúlt az a bizonyos pillanat és megint minden olyan lett, mint régen. Mint AZELŐTT.

A szeme sarkából vette észre a mozgást. Az utca túloldalán, épp iménti fedezékével szemben, egy hajdani kert mélyén düledező ház ajtaja lassan, milliméterről-milliméterre kinyílt.

Várta, hogy megcsikorduljanak a sarokvasak, de azokat alaposan megszírozhatta valaki, mert olyan nesztelenül működtek, mintha nem is egy félig romos épület összevissza hasadozott ajtaját tartanák, hanem egy vadonatúj palotáét.

Sötét alak siklott ki a szűk résen s mögötte azonnal bezárult az ajtó. Először valamilyen állatnak vélte és ugyancsak meg kellett erőltetnie a szemét, hogy megbizonyosodhassék róla: ember araszol négykézláb az utca felé.

Önkéntelenül is lejjebb csúszott az ülésen, hangtalanul, akár egy árnykígyó, de a másik mégis észlelte jelenlétét, mozgását. Vagy tán tudta is, hogy ott lapul a kocsiban, védekezésre késze, elszántan és immár gátlástalanul.

- Ne lőjön, kérem nem lőjön - vonyította bele az éjszaka feketeségébe egy öreges hang. A hang tulajdonosa két lábra állt és görnyedt lemondással meregette szemét a kocsi felé.

A macskaszemű férfi tudta, az öreg nem láthatja őt, csak a szemét erőlteti, de mégis megborzongott. A hosszú, loncsos, ősz hajú, ősz szakállú, rá nem illő, hihetetlenül rongyos ruhát viselő ember tekintete izzott. Különös örület tüzelhette belülről mocskos arcát, s bár karja tehetetlenül lógott teste mellett, ujjai karomként, görcsösen görbültek, láthatatlan tárgyat markolva, mint egy megzavarodott, koszlott ragadozó madaré.

- Mit akar tőlem? - kérdezte a férfi és hangja még a maga számára is idegenül csengett.

- Éhes vagyok! A hús... A húst... A húst adja nekem - Az öreg utolsó mondata sikoltásba csapott át. Vékony hangja baljóslatúan szárnyalt az ég felé, aztán elhalt.

- Miféle húst? - kérdezte őszinte meglepődéssel a macskaszemű férfi.

- Láttam... Láttam, hogy hármat ejtettél el az előbb. Annyit úgysem tudsz egyedül felfalni! És nekem... nekem a hús az élet - visította eszelősen az öregember. Ha nem adod, megöllek! Nekem kell az a hús!

A férfi végre megértette, három támadójának holttestére fáj a vénség foga. Beleborzongott a gondolatba. A világ kifordult a sarkából, a törvények, tabuk kártyavárként omlottak össze, mint a házak, a Halál Angyalának szárnycsapásaitól.

A vénember sipító hangja, mint varázsige elevenítette meg az eddig éjszakába és némaságba burkolódzott utcát. Ajtók pattantak fel és csatornafedelek csúsztak félre és bádoglepok zuhantak a földre, szabaddá téve a földbevéjt üregek kijáratát és szeméthalomnak álcázott menedékek hullottak szét és padlásablakok pattantak fel, hogy kötélhágcsók hulljanak alá belőlük és félig beomlott pincék beszakadt födémnyílásaiban jelentek meg létrák és kúszott, csúszott, imbolygott, tántorgott, rohant elő rejtekéből az Éjféli Reményvesztett Hadserege. Ezer egymásba fonódó hang kárált, rikácsolt, sipított, bömbölt és üvöltött bele a csendbe. Valamikori emberek torz karikatúrái lepték el az utcát, hajdani civilizáltságuk máza már régesrég lepattogzott róluk, vadabbak voltak, mint egy sereg dajak fejedelmének és ocsmányabbak az emberi fantázia kitermelte legundorítóbb szörnyetegnél is.

Az iszonyat úgy hullott alá a macskaszemű férfira, mint halálraítélre a nyaktiló bárdja. Keze remegett, mikor indított és sebességbe tette a kocsit s a felharsanó nitro-turbó motor kiragadta a tomboló Valpurgis-éjből.

A váratlan gyorsulás az üléshez préselte, alig négy másodperc múlva már több, mint száz kilométeres sebességgel ragadta magával a gép. Később nem emlékezett rá, hogy elütött-e valakit s ha igen hányat, a Bosch festményről, a valóságba szabadult rémalakok közül.

Teljes erejével szorította a kormányt és az útra meredt. Nyaktörő tempóban kerülgette az akadályokat és vette a kanyarokat, igyekezett megszabadulni a gondolataitól, maga mögött hagyni azokat. Arra vágyott, tiszta, fehér lap legyen az agya, melyre még nem írtak egyetlen szót sem, exponátlan film, melyre egyetlen kép sem rögzült.

Száguldott és száguldott, úgy tűnt, már az idők kezdete óta, de nem mert lassítani, csak mikor keleten halványan felparázlott az ég alja s az első napsugár megtörte az éjszaka fekete mágiáját.

Rálépett a fékre, a gumik csikorogtak, füstöltek, csíkot húztak az aszfaltra és a kocsit megállt.

Park lehetett valaha a hely, ahová érkezett. Most már csupán bokrok, fák, gyomok ágas-bogas szövevénye maradt belőle. Nem köszöntette a nappalt madárdal, még rovarok sem zümmög-

tek, szél se rezdült a keskeny aszfaltcsík felett. A fák, mint megannyi komor agg, úgy hajoltak a macskaszemű férfiautója fölé, lombjuk vesztett ágaik egymásba fonódtak s a néhány friss hajtás, csenevész levél csak még jobban kihangsúlyozta a múltó, az elmúlt időt.

- Széttört játékszer csupán a világ - mondták a haldokló fák. Vagy csak a macskaszemű férfi képzelődött?

Nem adott választ a magának feltett kérdésre, mert megélte a körötte borongó gyászt és fájdalmat és átkozta magát, hogy elhagyta otthonát, átkozta kalandvágyó kíváncsiságát, az erőt, mely útnak indította, hogy lásson, hogy tapasztaljon s hogy megértse: ennek vége van.

- Hiábavaló minden, az élet, a halál, az idő, az önnön farkába harapó kígyó. Az álmok úgy pukkannak szét, mint a léggömb, ha túl magasra száll és úgy hullanak szét, mit az élő anyag, mikor átlépve a bűvös határt, megszűnik élőnek lenni s pusztán anyag marad.

Úgy érezte magát, mint a légy, mely újra és újra nekirepül az ablaküvegnek, nem értve, hogy az a dolog, ami pont olyan átlátszó, mint a levegő, hogyan akadályozhatja meg a továbbhaladásban.

Kiszállt a kocsiból, fegyverét szorosan markolva. Már félt s a félelem, mint rosszindulatú féreg, berágta magát sejtjei közé, sejtjei mélyére és olyasmiket támasztott fel benne, amikről nem is képzelte, hogy benne lakoznak. Végigjárta a borzongás hetvenhét stációját, a normális szinttől le, egészen a sok millió kilométeres szakadékok fenekéig, ahová ha egyszer eljut az ember, többé nem tud kikapaszzkodni, ott marad örökre, bezárva a föld mélyébe, míg homok és humusz nem hullik rá és nem koppannak a kavicsok koporsója fedelén.

Mikor a legmélyebb ponton járt, mikor a legjobban fájt, akkor látta meg a lányt. Egy fa törzse mögül lépett elő, a félelem legcsekélyebb jele nélkül.

Mosolygott és szőke volt és fiatal. Tiszta, viseltes, de gondosan megvarrogatott ruhája sokat ígérően feszült testén és más volt, hihetetlenül más, mint bármi, akit, vagy amit a macskaszemű férfi eddig látott ebben a városban. Nem illett a megvénült világba, mert magában hordozta az ifjúság valamennyi ígétét s azt a csodát, melytől a macskaszemű torka elszorult. Nem úgy, mint nem túl rég, mikor harcolnia és ölnie kellett, az fájt és undorította, ez pedig kellemes volt.

- Hogy hívnak? - kérdezte a lánytól, mert jobb nem jutott eszébe.

- Pitypang - felelte az készségesen.

- Pitypang? Különös név.

- A bátyám nevezett el így. Volt másik nevem is, de arra már nem emlékszem - a lányon nem látszott szomorúság, hogy elfelejtette a valódi nevét.

- A bátyád?

- Vele élek. Ő vigyáz rám.

- Kell is - mondta a macskaszemű és az éjszaki rémseregére gondolt.

Az ágak között átszűrődő napfény megcsillant a lány haján és a macskaszemű mellét kellemes fájdalom szorította össze. Eddigi kínzó idegensége lehulló sziklaként tűnt tova. Elfeledkezett róla hol jár. Csak Pitypangot látta és felszabadult az eddigi nyomás alól. Szeretett volna

odabújni a lányhoz, magához szorítani kemény húsú, fiatal testét és nem is akart többet, csak megpihenni az ölen és bámulni az égen futó felhőket, pihenni és felejteni, hogy aztán megújult erővel folytathassa útját.

Bizonytalanul lépett előre, de a lány mosolya elsöpörte határozatlanságát. Kitar karral ment Pitypang felé, de az egy ügyes mozdulattal kitért előle.

A macskaszemű megütődve torpant meg, már azt hitte, rosszat tett, de a lány megfogta kezét.

- Gyere - csengett a hangja, mint egy kis ezüstharang és maga után húzta a férfit a sűrűbe. - Ne az úton... Jöhet valaki... Jöhetnek AZOK...

A macskaszemű nem értette kikről beszél a lány, de kába engedelmisséggel követte az elaggott erdőbe. Gyorsan haladtak az alig észrevehető ösvényen, vagy inkább rejtekúton, mert aki nem ismerte a terepet, mint a tenyerét, az csak nehezen, inkább csak véletlenül akadhatott volna rá. A férfi csak feltételes reflexeinek köszönhetette, hogy öntudatlan automatizmussal megjegyezte a kanyarokat, fordulókat és elágazásokat. Szemét szinte le sem véve, az előtte fél lépéssel haladó lány ringó alakjáról, rögzítette agyába az utat, hogy később visszataláljon a kocsijához. Ha ugyan valaha vissza akar még térni a kocsihoz...

Megérkeztek a lány céljához, egy göcsörtös törzsű, békésen korhadozó fákkal körülvett, apró tisztáshoz. Pitypang itt szembefordult a férfival és kivette kezéből a géppisztolyt, melyet az még mindig szorongatott. Könnyed mozdulattal dobta háta mögé a fegyvert.

- Erre itt nem lesz szükséged - mondta és a férfi szó nélkül hagyta, hogy tegyen, amit akar. - Itt mindig biztonságban vagyok...

Pitypang egy lépést tett hátrafelé és a férfi idegen vágású szemeibe nézett, majd lassú mozdulattal, a fején keresztül, lehúzta magáról a ruhát. Alatta nem viselt semmit.

A macskaszeműnek elakadt a lélegzete. A lány tökéletes teste lenyűgözte. Megbabonázva lépett oda hozzá és ölelte magához.

Egy hosszú-hosszú csók következett, aztán a lány kibontakozott az ölelésből s finom mozdulattal elheveredett a hihetetlenül selymes és friss illatú fűben, mely legalább olyan idegenül hatott a zord fák tövében, mint a messziről érkezett férfi és a gyönyörű Pitypang egymás mellett.

Magára húzta férfit és szorosán ölelte, olyan erővel, amit az fel sem tételezett volna a törékeny alkatú lányról, de nem tiltakozott, maga is igyekezett minél inkább a partnernőjéhez simulni és arcát a széna illatú hajtömegbe fúrva lihegni kezdett az izgalomtól.

Ekkor érte a döfés.

Pitypang valósággal lesöpörte magáról az elernyedő testet. A macskaszemű még nyögött egyet s elszállt belőle az élet. A lány hanyatt fekvé nézett fel bátyjára, kinek késéről még csepegett áldozatának vére.

Kinyújtotta kezét a fiú felé, aki épp oly szőke és ártatlan arcú volt, mint ő.

- Gyere, kedves. Enni ráérünk azután is...

Revans

Fújt a szél. Nem túl erősen, nem úgy, mint téli hajnalokon szokott, mikor felkavarja s a korán kelő arcába vágja a porhivat, de nem is úgy, mint forró nyári napokon, mikor alig rezdül a levegő s erősen kell figyelnie a kánikulától szenvedőnek, hogy észrevegye, megérezze a cseppnyi enyhülést.

Ez őszi szél volt, sivár és komor, mint az ősz maga, mint az elmúlás, melynek illatát magával hozta, valahonnan az északi messzeségekből, ahol sötét istenek uralkodnak szürke-fehér, borongós birodalmukon.

Az utca, mint kedvetlen kígyó tekergett, a megfáradt, megroggyant falú házak között. A személtrepte járdák, mint önmaguk karikatúrái, már régen nem szolgálhatták azt a célt, melyre tervezték, építették őket. Ha zajlott is egyáltalán valamiféle forgalom ezen a nyomasztó, öreg utcán, az csak a hajdanvolt úttesten mehetett végbe, a gyomverte, repedezett aszfaltú úttesten, ahol évtizedekkel azelőtt roboghatott gépkocsi, évtizedekkel azelőtt, hogy az öregember felbukkant.

Komótosan, megfontoltan lépkedett, csizmája sarka kopogott a kövezeten. Kezét állig begombolt, hosszú kabátja zsebébe süllyesztve, fázósan meggörbedve ballagott, mint aki nem siet, mert nincs hová sietnie, de ha lenne, akkor sem tenné, mert nincs semmi értelme a sietségnek. Aminek meg kell történnie, az úgy is megtörténik, akár akarja az ember, akár nem.

Valami ősi, kiirthatatlan, megváltoztathatatlan fatalizmus áradt belőle, mint a sivatagi országok fellahjaiból, akik egykedvűen üldögélnek vályogviskóik előtt, az árnyékba húzódva s szenttelen arccal bámulják a tűző napon, a földjeiken robotoló asszonyaikat.

Az öreg horgas orra valóban a sivatag gyermekeire emlékeztethette volna a szemlélőt és talán távolba tekintő, réveteg tekintete is, de más nem. Vonásairól lerítt, hogy viszonylag civilizált körülmények között élte le az életét, békésen, szenzációk nélkül. Talán egy farmon, valahol délnyugaton, azon a tájon, ahol még mással is törődnek a népek, nem csak a pusztá létfenntartással.

Távol járt hazájától, távol mindentől, amit emberi lakhelynek lehetne nevezni. Ebbe a városban már hosszú ideje nem él senki, csak patkányok és csótányok. Építői a régi, fényes napok elmúltával elhagyták, mint oly sok más várost is, hajdani lakhelyeiket az állatokra hagyva.

A városok fénykora úgy tűnt le, ahogyan megszületett, gyorsan és szinte észrevehetetlenül. Egyszer csak másféle lett a világ. Egyik napról a másikra történt a változás, minden előjel, minden előkészület nélkül. Felkelt az új nap, talán hétfő volt akkor, vagy szerda, már senki sem emlékszik, hogy melyik nap is volt az a hét közül és a Földnek nem kellett többé az ember. Nem történt katasztrófa, nem tört ki háború, csupán a természet hagyott fel millió éves kísérletével. Befejezte, mint egykor azt a másikat a dinoszauruszokkal, s új, újabb dolgot kezdett el. Az értelem kiment a divatból, mint egy ruhadarab.

A nagy tömegek tehetetlensége még mozgatta egy darabig azt az óriási egységet, melyet emberiségnek hívtak, de a haldoklás megállíthatatlan volt. Erre a betegségre nem akadt gyógyszer, ez nem az egyén, hanem a faj betegsége volt s a fajok orvosa, a természet, hűtlenné lett oly sokáig kedvenc gyermekéhez.

Maradtak persze még helyek, ahol a kedvezőbb körülmények folytán azt hitték, van még remény a feltámadásra, az újrakezdesre, de az ilyen helyek száma napról-napra csökkent s közel járt már az a pillanat, mikor a túlélőknek be kell majd látniuk, hogy véglegesen lemaradtak, kiestek a versenyből, hogy ami elmúlt, az visszavonhatatlanul múlt el.

A villámgyors összeomlást tovább gyorsította a félelem, a kétségbeesés és a reménytelenség. Az ember ismét besegített a természetnek a pusztítás munkájába, de ezúttal önmagát irtotta. Történelme során a legkegyetlenebb s a legsikeresebb módon. Korábban sem szűkölködött ötletekben, találékonyságban ezen a téren, de ezúttal minden eddigit felülmúlt. Minden ország valamelyik régi ellenlábását okolta a törtétekért, minden ember a szomszédját hibáztatta s a háborúk olyan könnyen és gyorsan robbantak ki egymás után, mint az utcai csetepaték. Aztán már nem maradt, aki harcolhatott volna. A káosz és az anarchia uralkodott azon a bolygón, melynek lakói egykor a csillagok felé indultak.

Az öregember a kevés, még ide-odahányódó, az életbe kétségbeesetten kapaszkodó túlélők egyike volt.

Nem azért maradt életben, mert vágyott élni. Talán éppen az segített neki, hogy számára szinte mit sem jelentett, hogy él-e, vagy meghal. Már gyermekkorában arra tanították, hogyan kell meghalni. S arra, hogyan kell ölni. Nem a túlélésért harcolt. Azért nem is kellett fegyvert fognia. Azokon a vidékeken, ahol kegyesebb volt a sors, ott haladékot kapott az ember, ahol pedig nem, ott hiába is küszködött, csak a sikertelenség és a vég várt rá.

A testvérharcok ideje már lejárt, nem kellett másokkal megküzdenie a földért, az élelemért. Békében élhetett volna haláláig, tengődhetett volna, mint a többiek, ha nem hajtja valami más, mint társait. Talán több volt náluk, talán kevesebb. Ki tudja, ki döntheti el? Kinek van joga ilyen dolgokban megfellebbezhetetlen véleményt alkotni?

Más volt, mint azok, nem csupán az evés, az alvás, a mámor, a szerelmi örömök érdekelték. Egy ősi és nem túl vonzó emberi mozgatórugó hajtotta, olyan, mit faja még a kőkor homályából hozott magával, s cipelt rendületlenül századokon, évezredekken át, olykor elítélve, máskor, máshol büszkén vállalva azt az érzelmet, melyet egyszerűen csak bosszúvágnak hívtak.

Visszaütni! Bármilyen áron visszaütni. Visszaütni kíméletlenül, tomboló dühvel, mint egy nekivadult rinocérosz, mikor a felindulástól vérben forgó vaksi szemével nekiront az őt megsebesítő vadásznak, hogy eltiporja, porrá zúzza még a csontjait is.

Korán ráébredt, miért kell az embernek eltűnnie. Hogy megnyíljék az út az új, a jobb, a tökéletesebb előtt. Egykor az óriáshüllőknek kellett pusztulniuk, hogy színre léphessen az ember s most rajta a sor, hogy félreálljon az új, felemelkedőben lévő faj útjából.

Nem állt egyedül ezzel a felismeréssel, de míg a többiek belenyugodtak ebbe a ténybe, mint megváltoztathatatlanba, ő nem ismerte a belenyugvást. Megértette a sors, a természet, Isten megfellebbezhetetlen döntését, de elfogadni nem tudta. Nem hajtott fejet az erősebb hatalom előtt, hanem kihúzta magát s a képébe vágta:

- Nem adom fel!

Arra tette fel az életét, hogy felkutassa, ha kell a föld alól is előtalálja az újat, az új lényt, a cslmet és irtsa, ahogy az élősködőket irtották egy boldogabb korban.

A születő új faj gyenge volt még s szinte védtelen, legalábbis lehetőségeihez mérten, ám egy-egy egyedének elpusztítása, megölése még így is messze meghaladta egy átlagos ember képességeit, lehetőségeit.

Az öreg azonban nem átlagos képességű ember volt. Egykor talán megégették volna, mint boszorkánymestert, varázslót, vagy messiásnak kiáltották volna ki, hogy aztán keresztre feszítsék. Már nem volt egészen ember, de még nem volt crlem. És a lelkében ember maradt. Tudta, hogy magával a természettel, Istennel, annak megkérdőjelezhetetlen törvényeivel szegül szembe, de ez nem érdekelte. Hitt az igazában, abban, hogy joga van felkutatni az elszórt, még kicsiny crlem-kolóniákat s még a nyomaikat is eltörölni a föld színéről.

A háborút választotta életformájául, a kilátástalan, vég nélküli, totális háborút, amiben nincs fegyvernagyvadás, mert ő nem tud megnyugodni, mi csak akkor érhet véget, ha az egyik fél megsemmisül. És tudta, melyik lesz az a fél. Nagyon is jól tudta, de nem bánkódott miatta. Tette, mit a dolgának vélt és várta az elkerülhetlent.

Nem várt, nem kért segítséget senkitől, a magánügyének tekintette „keresztes hadjáratát”. Nem vett maga mellé társakat, talán mert nem bízott senkiben, vagy mert senki nem akart mellé állni. De nem vetette meg azokat, akik a békés kihalás útját választották, elfogadva a crlemeket, ha nem is együtt - ezt a crlemek nem túrték volna -, de egymás mellett élve velük.

Önkéntes követői sem akadtak, fiatal tanítványai, akik halála után tovább vihetnék, mit elkezdett, mert már nem maradtak ifjak, az emberi faj öregekből állt, szárnalmas, terméketlen, lassan halódó öregekből, akiknek nem adatott meg a csoda, hogy gyermeket nemzenek és szüljenek, mert így rendeltett, hogy csak az új fajhoz tartozók jöhessenek erre a világra, kis crlemek.

A crlem csecsemők szemre alig különböztek az emberi csecsemőktől, de míg azok - már ha nagyritkán, elvéve született egyáltalán még valahol olyan gyerek, akit embernek lehetett nevezni - egytől-egyig halva születtek, vagy még néhány hónapos korukban elhunytak, addig a crlem gyerekek hihetetlen életképességükkel tűntek ki. A természet szelektált s ebbe a szelekcióba avatkozott bele a maga módján Urraye, az öregember.

Hiányoztak belőle az erkölcsi fenntartások, ugyanolyan könnyű szívvvel gyilkolta a magatehetetlen crlem csecsemőket, mint a kifejlett, erejük teljében lévő felnőtt crlemeket, akik máris, egymástól néha elszigetelten, de már azon dolgoztak, hogy felépítsék saját világukat. Megölte azokat az embereket is, akiknek crlem gyerekük született s nem tartva be a törvényt, nem tették ki a vadonba, hogy ott elpusztuljon, ha nem talál rá egy, az éppen ilyen csecsemőket felkutató crlem. És könnyű volt felismerni a törvényszegőket, mert a kicsinyek homloka közepén lévő harmadik szemet nem lehetett elrejteni a világ elől. De egyre kevesebb volt a törvénytörő, ahogy egyre kevesebb volt az ember s egyre több a crlem.

Vadászott rájuk, mióta felnőtt, s vadásztak rá, pedig a crlemek nem pazarolták az energiájukat arra, hogy kiirtsák a védekezésre immár képtelen, előregedett emberi fajt, csupán egy embert tartottak ellenségüknek, Urrayet, aki a sötétségből bukkant elő, hogy csapást mérjen rájuk s aztán épp olyan gyorsan, csendben, nyomtalanul tűnt el az éj leple alatt, ahogyan érkezett.

Féltek tőle és tisztelték, magukkal egyenlőnek tartották, nem úgy, mint a többi embert, akikből hiányoztak az ő képességeik, akik a kegyükből tengették életüket azokon a vidékeken, melyekre nekik nem volt szükségük, melyeket még nem tudtak crlemekkel benépesíteni.

Félték az „Öregembert” - ahogy ők nevezték. Az anyák Urraye nevével riogatták engedetlen gyermekeiket, őt emlegették káromkodásaikban és polgárőrségük főfeladata az lett, hogy elcsípjék az öreget. Soha kevesebb sikerrel még nem oldottak meg feladatot. Mintha egy testetlen árnyéknak eredtek volna a nyomába, a vén róka mindig kisiklott a markukból, nyomot sem hagyva hátra, hogy merre keressék.

Még olyan crlemek is akadtak, akik kételkedtek Urraye létezésében, ahogy józan gondolkodású ember kételkedik a földön járó Gonosz létezésében. Amolyan természetfölötti, misztikus lénynek tekintették, mely természetesen, valójában nem létezik, tehát ostobaság rá hivatkozni, az ő létével magyarázni bizonyos eseményeket történéseket. Ezek azonban igencsak meglepődtek, mikor Urraye besurrant a házukba, vagy felbukkant mellettük valamelyik romvárosban, ahol értékes holmik után kutattak. De nem maradt sok idejük a csodálkozásra, mert dörrent egy fegyver, vagy villant egy kés és az öreg már ott sem volt, csak a halottak maradtak ott utána.

Ha létezett valami, ami a legkevésbé sem foglalkoztatta Urrayet, az volt, hogy a crlemek miképp vélekednek róla. Az ő érdeklődése a crlemekkel kapcsolatban csupán addig terjedt, hogy élnek-e még, vagy tennie kell ez ügyben valamit.

- Halottak? Maradjanak is azok a Feltámadásig. Még élnek? Meg kell ölni őket - vallotta és ügyet sem vetett semmilyen más lehetőségre, még csak fel sem merült benne más alternatíva.

A város, melynek utcáit járta, kihalt volt - ide nem jártak crlem kutató különítmények, hogy bányásszanak a szemét és romhalmazból -, de nem is azért jött ide, hogy ősellenségeire vadásszon. Nem, pihenni akart, pihenni, egy keveset, nyugalomban, biztonságban. Egyre nehezebben hordozta évei terhét, mind nehezebben tudta teljesíteni önként vállalt kötelezettségét úgy, hogy ne vesszen rajta. Tudta, hamarosan eljön majd az a nap, mikor majd nem ő hagyja el győztesen a csatateret, mikor ott maradt a porban fekve, oldalában egy crlem golyóval. És azon a napon véget ér egy születő, új faj első legendája és egyben az emberiség utolsó háborúja.

- Remélem, párat azért még magammal tudok majd vinni - morogta maga elé mindig, ha felötlött benne ez a gondolat.

Tudta, ez a város kívül esik mind a crlemek, mind az emberek lakott területein, ezért is választotta ezt egyik menedékhelyéül. Különösebb biztonságot persze ez a hely sem nyújtott, hiszen bármikor idevetődhetett egy crlem expedíció, de mégis kisebb volt a valószínűsége, hogy valakik belebotoljanak elrejtett készleteibe, mint a lakott területek közelében.

Régen létesítette ezt a menedéket. Akkor még fiatal volt, az utolsó fiatalemberek egyike, de már akkor is vívta kilátástalan harcát az egyre növekvő crlem áradat ellen. Ifjú volt, de előrelátó, sejtette, hogy egy még majd jól jöhet, ha vannak titkos támaszpontjai, ahol elrejtőzhet, ahol fegyvert, lőszert, konzerveket talál, ahol kivárhatja a kedvező pillanatot a harc folytatására.

Ez volt az utolsó ilyen rejtekhelye. A többit már mind kiürítette, felszámolta, vagy mások, crlemek, akadtak rá és semmisítették meg. Mindig tervezte, hogy létesít újabb támaszpontokat, de valahogy sosem volt ideje, kedve erre a munkára. Tudta, drága árat fizethet az efféle hanyagságért, de még ez sem érdekelte.

Fáradt volt, rettenetesen fáradt. Belefáradt minden, a háborúba, az életbe. De nem adta fel. Nem olyan fából faragták.

Könnyen rátalált a házra, mintha csak az előző napon járt volna benne utoljára, nem pedig vagy harminc évvel azelőtt.

Óvatosan közelítette meg, nem nyíltan ment, az utca közepén, mint hajdan, hanem kaputól kapuig, kerítéstől kerítésig, szeméthalomtól szeméthalomig osonva. Megtörtént már, hogy a csemek, felfedezve valamelyik titkos raktárát, csapdát állítottak neki.

Már nem bízott a gyorsaságában, a reflexeiben. Ügyessége, ereje megkopott az hosszú-hosszú évtizedek során. Inkább a tapasztalataira, megérzéseire támaszkodott, mintsem, hogy megkockáztassa a nyílt harcot.

Mielőtt belépett volna, alaposan körülszaglászta a házat s csak akkor került a hátsó ajtó felé, mikor úgy találta, hogy minden rendben van.

Nem véletlenül nem használta az utcai bejáratot. Szokásává vált, hogy támaszpontjai főkapuját csapdával védi az illetéktelenül betolakodóktól. Hajdanán, kóborlásai során, egy elhagyatott raktárban, talán a hadseregé lehetett valamikor, amikor még volt hadsereg, talált néhány láda gyalogsági taposóaknát. Burkolatukat rozsdá marta, de ennek ellenére kifogástalanul működtek a kipróbálásukkor.

Míg tartott a szűkös készlet, igyekezett aknazárral körülvenni a támaszpontjait, egyetlen kacsaringós átjárót hagyva csupán a maga építette aknamezőkön át, hogy elvegye a túl kíváncsi csemek kedvét.

Sosem rajzolt térképet, min megjelölhette volna, hová tette az aknákat. Bízott memóriájában. És eddig még sohasem kellett csalódnia benne.

Ezúttal is elég volt egyetlen pillantás a ház egykori hátsó udvarára s már tudta is, hova nem szabad lépnie.

Kert lehetett ez itt, mikor még éltek emberek ebben a városban, talán virágoskert, vagy inkább konyhakert. Most gazverte, szemétlepte kis négyszög egy rommező közepén, elhagyatott és magányos, mint az öregember, aki lehajolva lopakodott, hogy a magasra nőtt, burjánzó gyomnövények eltakarják.

Mert lehet, hogy odabent lapulnak.

Egyre ravaszabbak, egyre ügyesebbek lettek az utóbbi időben, mind nehezebben tudott csak túljárni az eszközön. Magának sem szívesen vallotta be, de így volt, jó néhány alkalommal csak a vakszerencse mentette meg, hogy a csapdájukba ne essen.

De nem talált a házban más élőlény, mint néhány, riadtan szerteszaladó patkányt.

Körbejárta a földszintet.

Évtizedek óta nem háborgatta senki a régesrég elhagyatottan álló szobákat, nem látszottak friss lábnyomok a sűrű porban, csak a patkányok csapásai, a patkányoké, amik összerágták mindazt, mit a hajdani lakók hátrahagytak.

Felment az emeletre is. Ott is végigvizsgálta a helyiségeket, nem hagyva ki egyetlen zugot sem, mert már régen csak abban hitt, amit a saját szemével látott, és abban is inkább csak félig.

A felső szint épp olyan elhagyatott volt, mint maga a város.

A lépcsőn lefelé jövet megállt. A város neve után kutatott emlékezetében, fel akarta idézni, hogy hívták egykori lakói. De nem sikerült előcsiholnia memóriájából a nevet. Melyet fiatalkorában még ismert, mikor térképpel a kezében járta be az országot, a kontinenst, egy ócska furgonnal, crlemek után kutatva, támaszpontokat építve.

Elfelejtette a város nevét, mint annyi más nevet, mit ismert, elfelejtette, ahogy elfelejtette azt is, hogyan kell másképpen élni. Már a békére sem emlékezett.

Lassan lépkedett lefelé a lépcsőn. Nehezebbre esett a járás. Még sohasem érezte magát ennyire kimerültnek, vénnek.

Már hetek óta csak néhány órát aludt naponta, s bár egész életében kevés pihenéssel beérte, öregkorára pedig még kevesebbel, mégis, ez túlságosan megterhelte. Az utóbbi időben többet futott, mint aludt. És már nem voltak olyan könnyűek a lábai, mint valaha, elnehezült a kortól.

Megkapaszkodott a roskatag lépcső ingatag karfájában s előregörnyedve, hosszan, erőlködve köhögött.

Megfázhatott a szabadban, tűz nélkül eltöltött hosszú éjszakák valamelyikén, megfázhatott, ő, aki azelőtt nem is tudta mi az a betegség.

És nem tudott gyógyszert szerezni, pedig érezte szüksége lenne rá, nagyon nagy szüksége.

Legyengülve pedig nem kockáztathatott meg támadást crlem falvak ellen, még éjszakai rabló rohamot sem. Magányos crlemeket meg hiába lőtt le lesből, nem talál náluk gyógyszert, csak magára uszította környék bosszúszomjas crlemjeit.

Üldözték. Úgy hajszolták, ahogy a veszett kutyát szokás, irgalmatlanul, kitartóan a nyomában maradva, gyilkos dühtől hajtva, mégis óvatosan, mert a menekülő könnyen osztja a halált.

Alig tudott meglépni előlük. Ha nincs az évtizedes tapasztalata, tán nem is sikerül, de a vén róka ismét túljárt az ifjú kopók eszén. Nem volt könnyű lerázni őket, a véredek kitartásával követték nyomait, de sikerült. Most még sikerült. De tudta, hogy valószínűleg legközelebb másképpen lesz. Akkor már nem fog sikerülni...

Tudta, ideje a végéhez közeleg. Úgy tervezte, beveszi magát ide, az utolsó erődítményébe s kivárja, míg a crlemek ráakadnak. Mert rá fognak akadni. Nem adja meg magát. Harcolni fog az utolsó töltényig, vagy amíg el nem kapja egy, a többinél ügyesebb, merészebb crlem.

Már leszámolt életével. Egyetlen célja maradt csupán. Hogy az utolsó alkalommal, az utolsó találkozáskor minél többet vigyen magával „odaátra” ellenségei közül.

Végre elmúlt róla az egész testét görcsbe rántó köhögés.

Kihúzta magát és a pincelejáró felé indult.

Odalent vannak az elrejtett készletei. Talán gyógyszer is akad köztük, talán olyan gyógyszert is talál, mely nem vált még halálos méreggé az évek során...

Már nyúlt a pinceajtó rozsdás kilincse felé, mikor felötlött benne valami. Lefékezte a mozdulatot, inkább a homlokáról törölte le a verejtéket. A gyengeségtől és a láztól kiverte a víz. Raktárai kapujába mindig tett valamilyen „meglepetést”, hogy a rátaláló crlemek ne érezhessék, olcsón jutottak a zsákmányukhoz.

Egy darabig csak állt s a fejét törte. Ide milyen csapdát helyezhetett el?

Sehogy sem jött rá. Nem jutott az eszébe. Egyszerűen nem emlékezett.

Mérgelődött egy keveset, aztán nekilátott módszeresen átkutatni az ajtó környékét.

Egy olyan vén róka, mint ő, ne találna meg egy csapdát?!

Megtalálta. Nem is volt túl nehéz.

A hajszálvékony drótszál a kilincshez volt erősítve, végigfutott, le, az ajtófélfá mentén, a küszöb felé s alig pár ujjnyival afölött egy apró, alig észrevehető lyukon át benyúlt a pincében.

Elmosolyodott magában. Még fiatal volt, mikor ezzel a primitív módszerrel védte a búvóhelyeit. Lenyomják a kilincset, kinyitják az ajtót s odabent robban egy akna, felrobbantva az elrejtett lőszert s azzal minden mást is. Így semmije nem kerülhetett a crlemek kezébe.

Milyen naiv is volt! Ilyen átlátszó csapdákat állítani! Ma már sokkal jobb módszereket ismer, de az akkori időkben még ez is megtette. A crlemeknek akkor még nem voltak drágán megfizetett harci tapasztalataik. Most már ők sem ugranának be egy ilyen nyilvánvaló csapdáknak.

Az övéen lógó tokból előhúzta kését. Régi kés volt, öregebb, mint ő maga. Még gyerekként találta, egy kifosztott lerombolt üzletben hanyódott az összetört berendezés alatt. A fosztogatók ott felejtették, vagy félredobták, mint értéktelen, érdektelen holmit. Neki megtetszett a hosszú, széles pengéjű kés és azóta sem vált meg tőle.

Egyetlen metszéssel vágta el a drótot.

Lenyomta a kilincset, kinyitotta az ajtót.

Akkor hallotta meg a kattanást. Arról jutott eszébe minden, amit elfelejtett.

Bizonyos helyeken látszatcsapdákat állított fel, könnyen felfedezhető, hatástalanítható csapdákat, melyek elterelték a figyelmet az igazi, a valóban veszélyes csapdáról s törbeccsálták az óvatlan behatolót.

Mint ezúttal őt.

A romváros felett végigrobajló robbanást már nem hallotta.

Soha nem ér véget

Ody, mielőtt felhozta atyja tetemét a pincéből, feldarabolta a hullát. Utálta a mészáros munkát, a hús hasogatását, a csont fűrészelését, de tudta, meg kell csinálnia, mert a szétdarabolt maradványokat kisebb gödörbe is el lehet rekkenteni. A kertben pedig már alig volt szabad hely. Eredményesen dolgozott, sokkal eredményesebben, mint az anyagi világ más rothadó szelleme, magabiztosan, akár egy vámpír és rémisztőbben, mint egy zombi. Nem hitt a fekete mágiában, ha valaki az útjába került, azzal hagyományosan bánt el, úgy, mint sok ezer őse a történelem folyamán, kézfegyverrel, mert lőfegyver használni ahhoz, hogy megszabaduljon egy alkalmatlankodó emberi lénytől, megvetendőnek tartotta.

A Pusztítás buja rózsabokraként - szűrös tövisek helyett éles és hegyes késekkel felszerelve - élte életét egy olyan bolygón, amelyről visszavonhatatlanul eltűnt valami, akkor, mikor a lökéshullámok legyalulták a hegyeket és a száguldó tűz sivataggá változtatta a hemzsegő élőhelyeket és azok a rejtélyes, láthatatlan micsodák - mikről a nagypja hallott még kölyök-korában - sejteket robbantottak szét élő szervezetekben és halállal fertőzték meg a gyanútlan menekülőket, akik még nem tudták, sehol sem lelhetnek menedéket ezen a Földön. A magukban hordozott halálos borzalom elől hiába futnak a hajdani csodák megperzselt csontvázai között, hiába futnak a Semmi elől, mert ők maguk a Semmi szülői, magukban hordozzák a Semmit, ők maguk a Semmi.

Az éj leple alatt ásta meg kertjében a sírt, az újra sarjadt növények között. Az új fák, bokrok, füvek idegenek voltak, egy másik hely szülöttei. Vadak, kegyetlenek, hogy fennmaradhassanak egy vad és kegyetlen világban, mi nem emlékeztetett a letűnt korok Paradicsomára. Az Éden ideje elmúlt és eljött a Pokoló, ahol a Sötétség Fejedelme helyett, a magukat embernek nevező kétlábúak uralkodnak.

Éjszaka ásott, nem mintha attól tartott volna, hogy a szomszédok - ha észreveszik - feljelentik. Ezen a vidéken mindenki száláján szerepelt néhány eltűnt úr, mert aki nem volt képes mások eltüntetésére, az maga tűnt el hamarosan.

A kóbor kutyák emberi csontokkal szájukban szaladgáltak az utcákon, a gyerekek a földből kirugdosott koponyákkal fociztak a réten, a hentes édeskés, a disznóéra emlékeztető ízű húst mért ki és a serif kutyája gazdája haragosait kapta vacsorára, mert a törvény embere leginkább délután szeretett gyilkolni.

Ody megszokásból temette a hullát éjszaka, ez amolyan tradíció volt a családban, hagyomány, melynek oka rég feledésbe merült. De ez alkalommal nem csupán hagyománytiszteltből került sor az éjféli. Szeretett volna egyet s mást megbeszélni atyja kísértetével.

Már elkészült a sírgödörrel és beledobálta a hulladarabokat. Az órájára nézett, maradt még néhány perce éjfélig. Leült a gödör szélére, cigarettára gyújtott lassan és mélán, a csendet hallgatva, mit csak néha-néha zavart meg egy-egy távoli halálsikoly, bizonyítva azt, hogy a háborúnak még nincs vége és soha nem is lesz. A feltételek és a rendelkezésre álló eszközök megváltoztatásával folyik tovább, az idők végezetéig, vagyis addig, míg két ember marad a Borzalmak bolygóján, a feledés ligetében bolyongva, egymást keresve, késsel a kézben, hogy beteljesítsék sorsukat.

A vénember ifjú kísértete igen zord volt, mikor asztrálteste a külső dimenziókból átsiklott az emberi szem számára érzékelhető világba.

- Nagyon ügyetlenül csináltad, fiam - susogta, mint a kriptaszagú szél egy ködös őszi alkonyon, a Megolvadt Földek Sivatang felett. - Csak a harmadik dőfésed után haltam meg. Szégyellem magam helyetted is... Hát erre tanítottalak?

- Bocsáss meg, papa - fordult Ody az öregember érzékelhetetlen viharban hajladozó füstszínű árnya felé. - Kicsit kijöttem a gyakorlatból. Mostanában főként baltával dolgozom.

- Ezért külön szégyellem magam! A mi családunk tagjai mindig késsel ölték. Még jó, hogy szegény nagyapád ezt nem élte meg!

- Mert te eltetted láb alól.

- Mint te engem. Megtudhatnám, miért végeztél velem?

- A tudományos kíváncsiság hajtott. Tudni akarom, mi van odaát - bökött hüvelykujjával határozatlanul hátrafelé Ody, egyszerre célozva ezzel az időn kívüli, megszakíthatatlan létezésre és a külső dimenziók misztikus világára.

- Megtudod majd, ha eljutsz hozzánk...

- Felelj! Mi van OTT?!

A kísértet keresztül nézett fián, mintha az is anyagtalan volna, mint ő maga.

- OTT? Cápa fogú pacsirták sírják énekük húsevő fákra épített fészükben és zene szól, harsonazene, az Ítélet Harsonája.

- És mi az ítélet?

- Halál!

Ody megborzongott. Ott is?

- És aztán?

- Egy új világ, ahol ugyanaz vár rád, mint magad mögött hagytál. Ugyanaz, újra és újra, örökkön-örökké.

Egy korán kelő kakas elkukorintotta magát s a kísértet szétfoslott a levegőben. Ody felállt s nekilátott földet hányni a maradványokra. Gyorsan dolgozott, mert mihamarabb szeretett volna ágyba kerülni. Elfáradt.

Gyorsan végzett. Megszokásból még alaposan letaposta a laza földet, hogy ne maradjon túl feltűnő nyoma a temetésnek, aztán elindult, be a házba.

A hibát ott követte el, hogy hagyta maga mögött becsapódni a bejárati ajtót. A megvasalt tölgyfa hangosan döngött s a gyerekszobában felsírt Ody kisfia.

- Tegnap is egész éjjel bőgött ez a nyavalyás kölyök, egy szemhunyást sem tudtam miatta aludni - morogta maga elé és lábujjhegyen beosont a gyerekszobába. A lábainál fogva kapta ki a csecsemőt a kiságyból és egyetlen heves mozdulattal csapta a falhoz. A még meg sem keményedett koponya tojáshéjként roppant szét a falon és vér és agyvelő darabkák loccsantak szerte.

- Te gazember - csattant fel Ody mögött a felesége hangja. - Már megint összerondítottad a tapétát! - dühöngött az asszony és a pizsamája zsebéből előhúzott kicsiny pisztolyt többször a férfira sütötte. Az különös megkönnyebbülést érzett, mikor a golyók a testébe vágódtak és halvány mosollyal az arcán roskadt össze.

- Százszor megmondtam már neked, hogy rendet és tisztaságot akarok - zsémbelt az asszony.

Odynak nem fájtak a sebei, még sosem fájt neki semmi, nem ismerte ezt az érzést, az ember teste már megszabadult a kín nyűgétől sok-sok nemzedékkal az ő születése előtt.

Az asszony nézte hörgő emberét, amint nehézkes mozdulatokkal a zsebe felé tapogatódzik, és megmozdult benne valami, egy láthatatlan rugó mozgásba hozott egy fogaskereket s az egy másikat és valami változni kezdett a nő agyában, keserű lett a szája és gombóc dagadt a torkában és ki tudja hová fejlődött volna mindez, ha Ody nem éri el idejében a zsebet s nem húz elő onnan egy apró szerkezetet.

Megnyomta a szerkezeten lévő egyetlen gombot.

Az aláaknázott ház a levegőbe repült s nem maradt semmi a helyén, csak egy bombatölcsér.

Halványzöld derengés vette körül Odyt, amint a pincében atyja tetemét darabolta. Nem tudta hányadik alkalommal teszi s hányszor kell még megtennie, míg a befejezéskor egy pillanattal később éri el azt a bizonyos gombot, mit meg kell nyomnia. Nem tudta meddig kell még várnia arra, hogy neje megelőzze és könnyek bukjanak ki a szemén és sírjon és zokogjon és mondja azt: sajnálom.

És Ody akkor majd nem nyomja meg azt a gombot és akkor majd minden másképpen lesz.

System error

Iszonyú régen foglalkozott már számítógépekkel. A nyári szabadságoktól eltekintve, nem akadt olyan nap, mikor legalább nyolc-tíz órát ne ült volna a gép előtt. De inkább többet. Ez volt a munkája és ez volt a hobbija. Pedig igazából nem is tudta mit szeret benne. Az új dolgok felfedezésének izgalmát? Vagy a logikus gondolkodás? Vagy éppen ellenkezőleg, a logikátlan elméleti bakugrásokat? Vagy egyszerűen csak szeretett játszani?

Nem szokta ezen törni a fejét. Egyszerűen csak így volt és kész.

Nem szokott kimozdulni otthonról. Kevés barátjával, ismerősével és üzletfelével modemen, hálózaton tartotta a kapcsolatot. Persze nem túl szoros kapcsolatot. Azt sem ő, sem a többiek nem igényelték. Mindnyájuknak megvolt a dolga, a maga elfoglaltsága, amivel úgy agyonüthette az időt, hogy szinte észre sem vette a múlását. Nem mintha számított volna az idő. Abból jutott neki bőven, több is talán, mint amennyire szüksége volt. Sokkal több. De ha már így alakult, nem bánta. Többet foglalkozhatott a gépével.

Azon a reggelen is előtte ült és egy frissében elkészült programját tesztelte. Nagyon úgy festett a dolog, hogy ezúttal is sikerült, hibátlan, tökéleteset alkotnia. Mint mindig.

- Egy ilyen régi motoros sosem hibázhat - mormogta maga elé refrénszerűen a kedvenc mondását, miközben sorra próbálgatta a program funkcióit, gondosan ügyelve, nehogy egyet is kihagyjon. Mert a felhasználó nagy úr.

Az ugyan nem tudta ki fogja használni ezt a programot, valószínűleg csak ő maga, akár a többi szoftverét. Az efféle alkalmazásokat nem keresték a piacon. És nem is erőltette a dolgot. Az igazi élvezetet a kódolás, a program létrehozása jelentette számára és sosem érdekelt, hogy rajta kívül más talán nem is látja az elkészült terméket.

Mondhatná erre valaki, hogy ez így meglehetősen öncélú multság. De nem mondta neki senki. Akikkel még hajlandó volt kommunikálni, azok épp olyan megszállottak voltak, mint ő. Írogatták a saját, hasonló alkalmazásaikat, tesztelték azokat, és használták, míg a kedvük tartotta, aztán jött a törlés.

Néha forráskódot csereberéltek egymás között. Szigorúan személyes kontaktus nélkül. Kár ahhoz felállni a gép elöl, hogy találkozzunk valakivel. Amíg a kábeleken átketyegnek a bitek, kár kockáztatni az influenzát, csak azért, hogy szemtől szembe beszélhessünk valakivel, akinek írásos üzenetet is küldhetünk.

- Már megint elkalandoztam - mondta hangosan. - A fenébe, ezt a menüpontot kihagytam.

Mérgesen csapott a térdére, aztán megragadta az egeret és a kurzort a kihagyott menüpontra pozícionálta. Egy klittyentés és már indult is ...

A képernyő elsötétült és az operációs rendszer egy üzenete jelent meg rajta:

„Unrecoverable error in REALITY.SYS. Restart Universe? (Y/n)”

- Az istenit...! - mondta az Isten és hátradőlt a székében.

A szénégető

Sosem próbáltam megszámolni, hány lakás lehet egy toronyházban, hány ember élhet benne - bizonyára kisebb falunyi - hány ablaka, hány erkélye van, nem mértem az időt, milyen gyorsan ér fel a lift a legfelső emeletre és milyen gyorsan ér le onnan, aki kiugrik egy ablakon. Ha tehettem, messze elkerültem ezeket a modern zikkuratokat, melyeknek nem áll templom a tetején. Legfeljebb tévéantennákat találhatsz odafent, esetleg hőközpontot, vagy a felvonó motorházát. Nem állhattam a fölém magasodó, sok ezer tonnányi vasbetonból épített hegyeket, mert sosem bíztam annyira a csodálatos emberi észben, hogy elhiggyem, tökéleteset alkotott, mely dacol a természet erőivel s nem omlik porba, ha megrendül alatta a föld.

Felénk gyakoriak a földrengések.

A városon kívül, távol a toronyházaktól, a felhőkarcolóktól és az emberektől, egy régi-régi faházban éltem. A századok során mér számtalanszor bebizonyította, hogy képes fittyet hányni az elemi csapásoknak. Recsegett-ropogott ha hurrikán tépte, falai imbolyogtak, mint részeg matrózok a kikötőben, ha rázta a föld, de talpon maradt, mint a jó bokszoló, aki még kábán, félig eszméletlenül is képes kitartani a menet végét jelző gongszóig és csak aztán, a saját sarkában roskad le pihenni a szorítósegédttől kapott székre.

Egy toronyház?

Láttam már romba dőlni a várost, láttam száználmas roncsait az éggel kacérkodó házaknak és láttam a halottakat a szenvedést. És a hegy túloldalán a völgyben ott állt a kicsi, öreg faház.

Akkori kedvesem egy toronyházban lakott s ha látogatóba mentem hozzá, mindig némi iszonnal nyomtam meg a felvonóban a harmincnyolcas gombot, mert visszataszító hullőnek láttam, mégis hozzá kellett érnem. Anett gyakran mulatott rajtam ezért, meg persze másért is. A legkevésbé sem tartott modern embernek, hanem - fiatalos arcom, ifjú testem ellenére - valamiféle, a múltból itt ragadt kövületnek, aki még azt sem tudja, hogyan kell bekapcsolni egy számítógépet, aki mélységes ellenérzéssel viseltetik a mobil telefon és egyáltalán bármilyen telefon iránt, akinek nincs tévéje, parabolaantennája, videója, aki, ha hi-fiben akar hallani egy zeneművet, elballag a Zeneakadémiára, mert még a tömegközlekedést is utálja.

Azt hiszem, minden félénkségem ellenére, épp ezért sikerült meghódítanom. Rajongott a csodabogarakért, gyűjtötte őket, mint más a bélyeget, vagy a söralátétet s én annyira kilógtam a sorból, hogy ellenállhatatlannak talált. Feltéve, hogy beérem azzal a laza, meglehetősen felszínes kapcsolattal, amit nyújtani akart, tudott. Nem ámítottam magam, pontosan tudtam: románcunk addig tart, míg össze nem akad egy nálam is furább figurával. Ezt a kifejezést: „fura figura” ő alkalmazta rám előszeretettel s bár nem értettem vele egyet, mégis elfogadtam, mint ahogy annyi mást is, mit szintén el kellett fogadnom.

Azon a napon azt hittem, vége mindennek közöttünk.

Csengettem, ajtót nyitott, bevezetett a nappaliba.

Bent, az első pillantásom egy apró emberkére esett, aki kényelmetlenül feszengett Anett egyik formatervezett székén. A modern vonalú, áramvonalas, ülésre alkalmatlan ülóbútor képtelen volt, akár a férfi külseje, mégsem illettek egymáshoz.

Igazi csodabogárnak tűnt és nagyon elveszettnek, mert kedvesem ragaszkodott ahhoz, hogy krómaccélból, üvegből, műanyagokból készült, divatos bútorokkal rendezze be lakását, mely így jobban hasonlított egy reptéri váróhoz, mint otthonhoz.

Az emberkét nem tudtam elképzelni egy reptéren, mint ahogy magamat sem. Áradt belőle az avíttság, az ómódiság.

- Ő a hivatalsegéd nálunk, a cégnél - intett könnyedén, bemutatólag felé Anett. - Szeretne megismerkedni veled. Mint ősember az ősemberrel.

Ettől megnyugodtam. Anett, bár nem sokat adott a környezete véleményére, mégsem fog kikezdeni a hivatalsegédjükkal. Egyrészt az nem túl „menő dolog”, másrészt... Hóbortossága megfelelne ugyan igényeinek - már mesélt róla nekem - egyéb képességei viszont nem. Egy gyermekkori, nem igazán súlyos, de felettébb kellemetlen betegség folytán alkalmatlan bizonyos dolgokra. Kedvesem már próbálkozott vele, de sikertelenül. Mielőtt engem megismert volna.

Az emberke felugrott - talán még a százötven centiméteres magasságot sem érthette el - és szaporán odaügetett hozzám. Úgy kapott a kezem után, mint egy fuldokló a mentőöv után és hosszan szorongatta, rázogatta, miközben érthetetlenül mormolt valamit.

Meglepően erős volt a szorítása, rövid, vékony ujjai, mint acélrugók szorították satuba kezemet. Tenyere nyálkásan tapadt az enyémhez s mikor végre elengedte jobbomat, reflexszerűen a nadrágomba akartam törölni, de szerencsére sikerült idejében lefékezni a mozdulatot és átalakítanom bizonytalan legyintéssé, miszerint foglaljunk helyet.

Körülültük az egyik sarokban árválgató, roppant alacsony asztalkát, Anett italt töltött a gokartra emlékeztető zsúrkocsiról leemelt palackból.

Valahonnan a sípcsontom magasságából kellett felemelnem a poharat. Ittam egy kortyot. Letettem italomat és vártam, hogy az emberke elárulja, miért akart megismerkedni velem, mit akar tőlem.

Először ismét érthetetlenül motyogott pár szót, majd fokozatosan erősödő hangon folytatta.

- Köszönöm Anett kisasszonynak, hogy összehozott Thorsson úrral. Igazán hálás vagyok - bizonygatta szaporán bólogatva Anett felé - mert számomra élet-halál kérdése volt, hogy beszélhessek Thorsson úrral.

Csodálkoztam, mert akkor fordult elő velem életemben először, hogy valaki, ha előttem ismeretlen okból is, fontos személyiségnek tartott, akinek nagy horderejű dolgokhoz lehet, van köze, akinek odafigyelnek a szavára. Addig általában közönséges futóbolondként kezelték s csak arra gondolhattam, hogy aki fontosnak vél, az még nálam is bolondabb kell legyen.

Akkor még nem sejtettem, nem sejthettem, kivel van dolgom. Mondom: nem értettem a nevét bemutatkozáskor, s ezúttal ez nem csupán az én figyelmetlenségemen múlt.

- Mondja Thorsson úr, hallott ön a Spadolini-familiáról? - fordult hozzám.

- Hercegi rangot viselő család volt, ha jól tudom. Valamikor a tizenegyedik században említik először a nevüket a krónikákban. Nem tudom melyikben és mivel kapcsolatban. A középkorban jelentős szerepet játszottak az ország történelmében, de később, elszegényedvén, csökkent a hatalmuk s ezzel egyenes arányban szorultak ki a történelemből. Körülbelül ez minden, amit

tudok - mondtam. Hazudtam. Mert ennél jóval többet tudtam róluk. De erről nem volt kedvem beszélgetni a kis emberrel.

- Én vagyok az utolsó Spadolini - húzta ki magát ültében az emberke, mint aki büszke az őseire, a származására, mintha bizony az valamiféle érdem lenne.

Egy pillanatra elakadt a lélegzetem.

Daliás lovagok jutottak eszembe, akik könnyedén hordozták súlyos páncéljukat és tüzes telivéreken vágattak vérengző csatákba és kőfalaknál szilárdabban oltalmazták váraikat és a Kereszt nevében irtották a pogányt a Szentföldön és sebes hegyi folyókon ugrattak át, talpig vasban, és sivatagokon verekedtek át magukat és égbenyúló bérceket másztak meg, hogy elejtsenek egy vadkecskét, minek a húsára nem is volt szükségük, és gyorsabban rántottak kardot hölgyeik neve védelmében, mint ahogy én kapom elő az öngyújtómat, ha tüzet akarok adni Anettnek. Senki nem állt meg előttük s ők a világ négy égtája felé kiáltották a Kard és a Kereszt dicsőségét.

Végigmértem a csaknem törpét.

No, igen. Ez történt a világ többi részével is.

- A Spadolini-átokról szeretnék beszélni önnel, mert ha jól tudom, ön az ezoterikus tanok, a parapszichológia kiváló ismerője - mondta.

Felkaptam a fejem. Anett tehát fecsegett a hobbimról. Hobbi? Munka inkább.

Sosem titkoltam, mivel foglalkozom, de nem is reklámoztam. Az emberekben túl sok téves elképzelés él. A hallgatás jobban kifizetődik.

Mégis, először történt meg, hogy nem bántam óvatlanságomat.

- Spadolini-átok? Még sosem hallottam róla - ráztam a fejemet.

Ez persze ismét nem volt igaz.

- Engedje, hogy elmondjam a történetét...

- Nekem már elmesélte - szólt közbe Anett. - Hallgasd meg. Tetszeni fog. Fura, hogy még nem hallottál róla, hiszen folyton ilyesmiken rágódsz!

- Gyanakodna? - törtem a fejem magamban. - Az lehetetlen!

Spadolini pár pillanatig hallgatott, elnézett közöttünk, a levegőbe meredt, mintha ismeretlen távlatokat fürkészne, túl időm s halálom, előcsalogatva a múlt rémségeit a feledés ködös tengeréből, elborzasztva az itt-et és a most-ot az előttünk jártaktól, kiknek lelkei talán még közöttünk bolyonganak, e szomorú árnyékvilágban, mert nem találnak nyugalmat a sírban, a túlvilágon.

Különös, mély hangon kezdett beszélni, mely sehogy sem illett apró termetéhez, a lovag Spadolinik, a kérérlhetetlen harcosok hangján, az egyetlen örökségen, mi őseitől rámaradt.

-1224-et írtak akkor s Alfredo Spadolini volt Mellora ura. Övé volt minden föld, ameddig csak kastélya legmagasabb tornyából elláthatott s a földeken számos jobbágya dolgozott. Katonái élén akár a király hadaival is szembeszállhatott volna s kastélyában szolgák serege

leste parancsait. Aranya, kincse több volt, mit amennyit az apátságok kincseskamráiban halmoztak fel.

Nem akadt nagyobb úr az országban, mint Alfredo Spadolini, és ő tudta ezt. Hercegnőt vett feleségül. Neje hercegi családja úszott a boldogságban, hogy ily módon rokonságba kerülhettek a Spadoliniakkal. Többet jelentett akkor Spadolini rokonának lenni, mint a király rokonának.

A hercegnő négy fiút szült neki, mielőtt meghalt. Még harminc évet sem élt meg. Az emberek az suttozták, férje kegyetlensége vitte a sírba s a gyakori korbácsolás, miben Alfredo oly nagy örömét lelte. Mert büntetett mindenkit, ha kellett, ha nem. Pusztá kedvtelésből, időtöltésből. A szolgálakat, a jobbágyait, a katonáit, az apródjait, a felesége udvarhölgyeit, csak a fiait nem. Azok szentek voltak a számára, azokat olyanná nevelte, amilyen ő maga volt.

A felesége meghalt s nem akadt, ki meg merte volna kérdezni, hogyan s miért. Még a király is lehunyta mind a két szemét, mert Alfredo egyetlen ferde pillantásért is ölt.

A fiúk felnőttek, ahogy az apjuk akarta szilajon, szabadon és vadul. Méltók lettek az apjukhoz, durvaságuk, erőszakosságuk mindenkit elborzasztott, de nem akadt merész ember, ki szót emelt volna ellenük, arra pedig gondolni sem mert senki, hogy fegyvert ragadjon.

Egy napon, egy átkozott, szörnyű napon az öt vad Spadolini vadászni indult. Balul ütött ki a vadászat, mert a kastélyhoz közeli erdők vadjait a gyakori zaklatás - A Spadoliniak mindahányan szenvedélyes vadászok voltak - arra készítette, hogy távolibb, nyugalmasabb vidéken keressenek menedéket.

Azon a napon nem ejtettek zsákmányul semmit. Fuldokoltak a dühtől, a sikertelenség okozta szégyentől, hogy ők, a nagy Spadolinik egy árva nyulacskát sem tudtak lenyilazni. Ki tudja már, hogy szándékosan avagy véletlenül vetődtek el az erdő mélyén magányosan álló házhoz, ahol a messzi északról a környékre vándorolt szénégető élt magányosan, ifjú feleségével. Arról sem szól a fáma, melyikük találta ki; ha nincs vad, legyen az asszony a vad.

Letépték róla a ruháját és bekergették az erdőbe. A nyomába eredtek. Sajnos, a Spadolinik nagyszerű vadászok voltak. Mikor a szénégető hazatért a közeli faluból - ahol vásár volt éppen, s ő elment oda, hogy szenét más árukra cserélje - asszonyát vérbe fagyva, borzalmasan megcsonkítva találta meg házuk közelében. Kebleit és nemi szervét trófeaként magukkal vitték az eredményes vadászat emlékére a Spadolinik. Bőrét lenyúzták és jókora darabokat hasítottak ki a húsból - a Spadolinik mindig ettek az elejtett vadból.

A halott asszony, görcsbemerevült kezében egy címeres aranygombot szorongatott s ez a gomb lett Alfredonak és fiainak árulója. Családi címerük és aranyuk árulta el őket.

A szénégető eltemette asszonyát. Papot sem hívott, nem szenteltette meg a földet, maga ásta meg a sírt, mert elveszítette a hitét és ellökte magától a keresztet. Visszatért atyái hitére, melynek emlékét magával hozta északról, a pogány hitre, a fák szellemei, az erdő rémei hitére.

Bosszút esküdött, önkezelével kiontott véré a neki oly drága sírra cseppentve.

A legközelebbi törvéynapon - Alfredo ilyenkor ítélkezett a jobbágyok ügyes-bajos dolgaiban - egy, sokak számára ismerősnek tűnő, fiatalos arcú, de nehézkes mozgású, ősz hajú férfi törte át magát az egybegyűltek tömegén. Mindig sokan jöttek el a törvéynapokon, nem csak azok, akiknek valami dolguk volt itt, kíváncsiak, szórakozni vágyók, és kárörvendők tömege leste az ítéleteket.

Az idegen térdre vetette magát az emelvény előtt, melyen Alfredo trónusa állt.

- Védelmet és igazságot nagyúr! - kiáltotta.

A nagyúr letekintett rá hatalma magasából s intett, hogy beszéljen. Alfredo szeretett néha a kegyes úr szerepében tetszelegni, a kegyes úréban, ki jó atyaként bánik jobbágyaival.

- Meggyilkolták az asszonyomat! - szakadt ki a kiáltás, vagy inkább sikoly, a férfi torkából.

Ekkorra már sokan ráismertek a tömegeből. Alfredo nem, mert sohasem vette a fáradságot magának, hogy megjegyyezze egy kormos képű szénégető vonásait.

- A gyilkosok bűnhődni fognak - válaszolta szerepéhez illően kegyesen és méltóságteljesen.

- Úgy legyen - rikoltotta a szénégető és tört rántott elő a ruhája alól. Tört, amit közrendű nem viselhetett, tört, amit félelmetes ügyességével - mivel oly gyakran elkápráztatta barátait az ivóban - a gyilkos szívébe hajított.

A poroszlók azonnal rávetették magukat s bizonyára a helyszínen agyon is verik, ha Cosimo, a legidősebb fiú - immár a Spadolini birodalom ura - meg nem fékezi őket. Más halált szánt a szénégetőnek, kegyetlen rettentő halált, hogy mindenki láthassa, miben lesz része annak, ki urára kezét emel.

A kastély udvarán rakták meg a máglyát, s hatalmas volt a nézők tömege. Cosimo parancsára aki élt, és mozogni tudott, mind eljött, akár három nap járásról is, mert ezt mindnek látnia kellett.

Így esett meg, hogy a környéken mindenki hallotta az Átkot.

Négy fegyveres poroszló vezette elő a nehéz vasba vert szénégetőt. Rogyadozó léptekkel ment a máglya felé, a halála felé, elkínzott arccal, elgyötört tagokkal, mert az utolsó éjszakáját a Spadolinik karmai között töltötte s azok dühükben a legravaszabb és legfájdalmasabb kínzási módokat eszelték ki számára.

A szénégető ellökte magától a papot, mikor az mellélépett, hogy lelki vigaszt nyújtson a máglyára menőnek s az Úr irgalmát kérje számára.

A pap másodszor akkor próbálkozott lelke megmentésével, mikor a máglya oszlopához kötözve állt, de ő leköpte a keresztet és így kiáltott:

- Hol volt az istened, mikor asszonyomat megölték?!

Már lobogtak a lángok, mikor harmadszor nyújtották felé az egyetlen, igaz Isten és egyház jelképét, de ő elfordította a fejét és csak nevetett.

Magasra csaptak a lángok és füst szállt az ég felé, mikor a szénégető, aki némán tűrte a kínokat, szóra nyitotta száját.

Kiáltott, s szavaiba beleremegett mindazok szíve, kik hallották őt.

- Halld, Cosimo, Mellora ura! És halljátok ti is, Francisco, Giovanni, Hugo, ti Spadolinik! Hallja mindenki, s legyen a tanúm az és Isteneim előtt. Most elégek, de bosszúmat még nem álltam meg, nem halt meg minden gyilkos. Visszatérek hát a halálból is, hogy tulajdon kezemmel végezzek veletek, s minden utódokkal, hogy megfizessék halott asszonyoméért, meg nem született fiaimért, unokáimért, és azok unokáiért! Legyetek átkozottak, és retteg-

jetek, mert én leszek az, ki a tölgyerdők istenei segítségével széttöri a halál bilincseit és áttöri nemzedékek falát, hogy végezzen családokat, véretek utolsó sarjával is! Erre esküszöm én, a szénégető!

Ennyit mondott, azután elhallgatott. Hallgatott haláláig. Teste porrá, hamuvá lett, de szellemének nem árthattak a lángok.

Azon a napon kezdődött el a Spadolini család hanyatlása. Attól a naptól fogva a család egyetlen férfit leszármazottja sem halt meg természetes halállal. És ha nem nősült elég korán, nem tudott fiút nemzeni. Évszázadokon át tartó versenyfutássá vált a Spadolinik élete, hajszává, önmaguk fenntartásáért, a név megmaradásáért, a hatalom, a vagyon megőrzéséért.

Mégis, sorra haltak, törrel a mellükben. A rettegéstől iszonyúvá torzult arccal találtak rájuk, mikor már késő volt. A családban egyetlen nagykorúvá serdült fiú sem érezhette magát biztonságban. Átok ült rajtuk. A Szénégető átka. Nevét, arcát rég elfeledték, de őt magát nem feledhették, mert más névvel, más arccal újra meg újra felbukkant ott, hol Spadolinik éltek, híven esküjéhez.

A család vagyona, hatalma egyre apadt, mert sokba kerültek a varázslók, fekete mágusok, ördögűzők és jótét boszorkányok, zsebük, mint feneketlen kút, nyelte az aranyat, és a földet, de nem tudták megoldani feladatukat, az egyetlen feladatot. Praktikáik hatástalanok maradtak a Szénégetővel szemben, nem hoztak pusztulást az örök visszatérést fogadott halottra.

- A Spadolinik mégsem adták fel. Kitartottak. Nyolc évszázadon át kitartottak.

- És most én következem - fejezte be a kis ember. - Én vagyok az utolsó Spadolini. A Szénégető velem befejezhetné a művét, de én szeretek élni. Segítsen nekem, Thorsson úr!

- Mit mondtam?! - nézett rám Anett csillogó szemmel. - Érdekes ugye? Igazi, régi legenda, amilyenekkel te foglalkozol.

- Nem - gondoltam - nem, egyáltalán nem olyan. Ez egészen más.

Spadolinihez fordultam.

- Hisz benne, hogy még fog az átok? - kérdeztem tőle.

- Igen - felelte egyszerűen, mély meggyőződéssel. - Apám a háború alatt halt meg ...

- ... amelynek még negyven millió áldozata volt rajta kívül - fejezte be a mondatot helyette Anett.

- Kérlek, most maradj egy kicsit - szóltam rá, visszafogott dühvel. Ott, abban a pillanatban a legkevésbé sem voltam rá kíváncsi. Nem rá voltam kíváncsi.

Spadolini szerencsére ügyet sem vetett a kicsiny közzjátékra. Zavartalanul folytatta, mintha nem is hallott volna semmit. És talán tényleg nem hallott.

- Késsel ölték meg. Ahogy a nagyapámat, ahogy a dédapámat, ahogy a nagyapám nagyapját, a dédapám dédapját. Ahogy családjunk minden férfi tagját - sóhajtotta. - Egy este nem tért haza. Másnap reggel, a házunktól nem messze, egy szűk, kis sikátorban, késsel a mellében találtak rá. Furcsa formájú, anyagú, régi tör volt. A szakértők azt mondták, már évszázadok óta nem készítenek ilyen eljárással, ilyen összetételű anyagból töröket. Hétszáz éves technikával készült, olyan rossz minőségű acélból, amelyet a XIII. - XIV. században használtak fegyverek

gyártására. Mégis, mintha vadonatúj lenne. Utáneztek néhány, hagyományos módon dolgozó, történelmi fegyverek készítő kovácsnak, de még a gyanú árnyéka sem merülhetett fel velük kapcsolatban. Apámnak nem volt haragosa, rablótámadás pedig nem lehetett, mert se a pénzét, se az aranyóráját nem vitték el. Idegen ügynökökre, kémekre, diverzánsokra is gyanakodtak, hiszen apám tiszt volt s dúlt a háború. Alapos vizsgálatot folytattak le, mindenre kiterjedőt, de eredménytelenül kellett lezárniuk. Még gyanúsítható személy nyomára sem sikerült bukkanniuk.

- Egy késsel a mellében végezte - fakadt ki szenvedélyesen - egykésssel, mely pontos mása annak a bizonyos elsőnek, mely Alfredo Spadolini szívét járta át s melyet azóta is ereklyeként őriz családnk.

- Nem akarom így végezni - mondta keserűen. - Nem vagyok már túl fiatal, de még pár évtizedig eléldegélhetnék nyugodtan és békében, ha nem kellene rettegnem a Szénégetőtől.

- Nem sokára negyvenöt éves leszek - sóhajtotta. - Alfredo volt az utolsó Spadolini, aki megérte ezt a kort, a többiekkel mind hamarabb végzett a Szénégető.

Néztem az arcán táncoló izmokat, az önkéntelen fintorokat, grimaszokat és láttam a félelmet a szemében. Hideg volt, akár az északi éjszakák, mikor megdermed a vér s kihül a test s megfagy a lélek. Verejték gyöngyözött a homlokán, az űzött vadak savanyú szagát árasztotta magából, a jeges, halálos rettegését.

Talán még sajnáltam is.

- Mit tehetnék önért? - kérdeztem.

- Arra gondoltam, hogy ön, Thorsson úr, aki ismeri a régi szertartásokat, misztériumokat, a bűbájosság különféle módozatait, a fekete tanokat, megidézhetné a Szénégető lelkét. Megértethetné velem, hogy velem úgy is kihal a Spadolini-família, hagyjon engem békén - az utolsó szavakat már kiáltotta, minden ízében remegve kiáltotta.

Anett térült-fordult és belediktált egy dupla konyakot. Az ital valamelyest helyrebillentette a kicsi embert.

Anettre néztem, mert nem kívántam Spadolini gyengeségének tanúja lenni. Kedvesem kérlelő pillantást vetett rám.

Láttam a szemeiben ülő szájalmat.

Bólintottam.

Legyen meg.

- Spadolini úr - fordultam a kis emberhez. Először szólítottam a nevére. - megpróbálkozhatom azzal, amit kér tőlem. Bár meg kell mondjam, az efféle műveletek korántsem veszélytelenek... Tudom, ha nem is idéztem még soha szellemet. Remélem az első kísérletem sikerülni fog. De szükségem volna az ön segítségére is.

- Bármit! Készséggel! - tört ki hevesen. Kétségbeesett mohósággal kapott a felkínált bizonytalan lehetőség után, akár a fuldokló, a sokszor emlegetett utolsó szalmaszál után.

- Rendben. Akkor megkérem, jöjjön el holnap este, sötétedés után a házamba és hozza magával azt a bizonyos tört is - mondtam.

Úgy reagált a szavaimra, ahogy vártam. Megrémült.

- Nekem is ott kellennem, amikor megjelenik a Szénégető? - kérdezte riadtan. - Akkor végez velem!

- Csak abban az esetben lehet hatásos az ártó szellemet megbéklyózó varázslat, ha a szellem gonoszságának célpontja, jelen esetben ön, is részt vesz a szertartáson - magyaráztam.

- Én is elmegyek - jelentette ki Anett határozottan. Talán azért, hogy meggyőzze Spadolinit, nincs mitől tartania és hogy a hiúságára hasson, miszerint ő, a férfi nem mondhat nemet ott, ahol egy gyenge nő igent mond.

- Még sohasem láttam szelleműzést, de még szellemet se. Csoda izgi lehet - csiripelt tovább kedvesem.

Alig hallottam szavait. Spadolini verejtékben fürdő arcát figyeltem, ahogy küzdött magával, ahogy igyekezett legyűrni a veleszületett, belénevelt félelmet. Ingadozott.

Végül talán az döntötte el a kérdést, hogy mindenképpen megszabadult élete rémétől, a Szénégetőtől. Vagy ő veszik oda, vagy a másik. Mint egy halálos párbajban, amelyet valaha sokat vívtak a Spadolinik. És ősei vére megpezsdült benne.

A szemem sarkából Anettre lestem.

Megfordult a fejemben, hogy lebeszélem a szertartáson való részvételről, de aztán letettem róla. Kedvesem az a fajta nő volt, aki, ha egyszer a fejébe vesz valamit, azt semmilyen hatalom, se égi, se földi, se pokolbéli nem űzheti ki onnan.

Kényszeredetten bár, de beleegyeztem az ő jelenlétébe is, pedig tudtam mekkora veszélynek teszi ki magát.

Én aztán tudtam!

- Köszönöm, nagyon köszönöm - szakadt ki Spadoliniból. Nem tudtam eldönteni, hogy ez Anett szól-e, vagy nekem, esetleg mindkettőnknek?

Másnap estére mindent gondosan előkészítettem, ügyelve a legapróbb részletre is, mert a legcsekélyebb hibát sem akartam vétetni. Tisztában voltam vele, mi forog kockán.

Kiürítettem a vén faház legnagyobb szobáját. A padlóra felrajzoltam azt az ötszöget, melyet már annyian rajzoltak előttem s közülük csak oly kevésnek hozott szerencsét, sikert, gazdagságot, ifjúságot, szerelmet. Az ötszög csúcsaira odaállítottam a megszentelt olajjal töltött mécseseket. Elhelyeztem a szoba sarkaiba a karvastagságú, arannyal díszített templomi gyertyákat is, melyeknek biztosítaniuk kellett a misztériumhoz szükséges fényt s vele bizonyos fokig a jelenlévők védelmét is. Legalábbis a nézőét, Anettét.

Kijelöltem, hova kell állnia Anettnek - közel az ajtóhoz, a menekülés egyetlen útjához - és hova Spadolininek.

A szoba túlsó végébe.

Összekészítettem a felhasználandó dolgokat is, a mázatlan cserépedényt, valamit, ami egy halotté volt, egy múlt századi zenélődoboz pont megfelelt erre a célra, valamit, ami élt, aznap vásároltam külön ez okból egy aranyhörcsögöt, valamit, ami földé volt, egy út mentén letépett gabonakalász kiváló volt, valamit, ami szennyezetlen, szerencsére a gyógyszertárban árulnak

desztillált vizet. A vizet még be is szenteltetem egy közeli templomban. Azt hazudtam a papnak, hogy súlyos beteg nagynéném kérésére viszem neki, mert nem akartam a szelleműzésről beszélni. Furán nézett rám, de elhitte, mert ha kell, egészen jól tudok alakoskodni, szerepet játszani.

Könyvtáramból előkerestem a Halottak Könyvét, átlapoztam, kikerestem belőle a megfelelő szentenciákat és bejelöltem azokat, hogy ne a döntő pillanatban kelljen forgatnom a könyvet.

Házi múzeumomból, az én kis magán gyűjteményemből kiválasztottam egy máguspalástot, hogy abban végezzem el a szertartást. A palást egykor Paracelsusé volt, legalábbis ezt állította az ember, akitől vásároltam. Még az is lehet, hogy igazat mondott. Egy viszont bizonyos, ha valóban az övé volt, azóta sem használták magasztosabb célra.

A palásttal a karomon álltam meg a tükör előtt. Belenéztem. Néztem az arcomat.

Mennyire megváltoztam!

Egy idegen ember nézett vissza rám.

Anették kevéssel hét óra után érkeztek meg, a késő ősznek hála, már sötétben.

Szerencsére nem túl korén, mert az említetteken kívül más előkészületeket is végeztem és nem lett volna jó ómen, ha meglepnek közben.

Anett, a maga szokásos stílusában viháncolt, vihogott, mint mindig, ha úgy érezte, hogy jó mulatságra van kilátás. Spadolini sötét volt és komor, mint az olyan ember, aki már leszámolt mindennel és felkészült a legrosszabbra is.

Köszönés után rögtön egy faragott dobozkat nyújtott felém. Kinyitottam. Elrozdállt pengéjű tör feküdt benne, megfakult, színehagyott bársonypárnácskán.

A tör!

- Nagy könnyebbség - mondtam. - Könnyebb úgy megidézni a gyilkos szellemét, ha rendelkezésünkre áll az áldozat vérével szennyezett fegyver.

Ujjaim megremegtek, amint végig simítottam a régi-régi pengén. Reméltem, vendégeim nem vették észre ezt az apró gyengeségemet.

- Ez tényleg vér? Ezek a foltok itt? - kérdezte idétlenül Anett, a kezemben tartott szerszámot bámulva.

Egyikünk sem tartotta fontosnak, hogy válaszoljon neki.

Becsuktam a ládikót. Zavart, ahogy a törre meregette szemeit.

- Menjünk fel az emeletre - mondtam. - Már mindent előkészítettem. Jobb, ha hamar túlesünk rajta. Utána még ráérünk beszélgetni.

- Azt hittem, szellemet csak éjfélkor lehet idézni - akadékoskodott Anett. Ez nem volt ínyemre.

Legyintettem.

- Ez az általánosan elterjedt nézet, de ez is épp olyan ostobaság, mint a többi dolog, amit akkor emlegetnek az emberek, ha a szellemvilágról beszélnek. Aki csak egy kevéssé ért a

nekromatiához, az mind tudja, bármikor uralmunk alá hajthatjuk a holtak lelkeit, feltéve, ha a halott Hold uralkodik az égen s nem az élet tüzes Napja.

Spadolini készséggel beleegyezett a szertartás azonnali megkezdésében, mert mielőbb szabadulni akart rémképeitől, szorongásaitól. Azt hiszem abban a pillanatban bármibe beleegyezett volna. Anett pedig, bár kicsit húzta a száját, de nem tehetett mást, velünk tartott.

Felmentünk az előkészített szobába. Két társamat a számukra kijelölt helyre állítottam, magam pedig elsiettem átöltözni.

Valamennyi húszadik századi ruhadarabomtól megszabadulva öltöttem magamra a máguspalástot s kötöttem át a derekamat hóhérkötéllel, mely már tartotta akasztott ember végső kínban rángatózó testét.

A Halottak Könyvével és a Szénégető törével kezemben tértem vissza a varázslat színhelyére.

Anett nem tudott elfojtani egy elragadtatott kis nyögést, mikor meglátott. A máguspalást valóban lenyűgözően festett a ráhímzett kabbalisztikus jelekkel, aranyozásával, elhomályosult ékköveivel. Jobb hollywoodi filmekben viselnek ilyen jelmezeket a bolond mágusok, akik a világ végromlására törnek.

A palást valóságos kis vagyont érhetett. Meglepően olcsón jutottam hozzá. De annak az embernek az életet jelentette a viszonylag szerény összeg, amit tőlem kapott. Elutazhatott. Elutazhatott messzire, a borzalom elől, mi halálba küldte a testvéreit. Én maradtam, mert maradnom kellett és engem nem fenyegetett semmilyen veszély. Nem árthattak nekem azok az örültek. Itt voltam már akkor is, mikor még sehol sem voltak, és itt vagyok most is, mikor már rég eltűntek.

Tudtam, úgy festek a palástban, ahogyan a húszadik század gyermekei a hajdanvolt idők mágusát képzelik. Igyekeztem hát, hogy megjelenésem, arckifejezésem is méltó legyen ruházatomhoz.

Méltóságteljes léptekkel, kicsit talán színészkedve is, lépkedtem az ötszöghöz, látszólag ügyet sem vetve a másik két jelenlévőre, holott szemem sarkából igencsak kémleltem őket. Nekik szólt itt minden, különösen az egyiküknek.

Beléptem az ötszög vérvörös krétával rajzolt vonalai közé. Leguggoltam és sorra meggyújtottam a mécseseket, hagyományos módon, kovával és acéllal.

A gyertyák már égtek.

Mielőtt elmentem volna átöltözni, meghagytam Anettnak, hogy gyújtsa meg őket. Szükségem volt lobogó, halvány fényükre bevonulásom hatásának fokozásához.

A szobában csend volt, csak két társam lélegzet vételének neszezése hallatszott, és persze az enyém és a gyertyák, mécses sercegése, ahogy égtek a kanócok. Nyomasztó hangulatú, kísérteties félhomályban kezdtem életem első szellemidézéséhez, melyről minden gyakorlatlanságom ellenére tudtam, sikerülni fog.

Nem akarom itt részletezni az egész hosszadalmas szertartást, elég róla annyi, hogy minden a legteljesebb rendben haladt a végkifejlet felé.

Spadolini, ahogy múlt az idő, úgy lett mind izgatottabb, mind feldúltabb. Anett eleinte még kuncogott és vihogott, de aztán megérezte ő is valamicskét a szertartás sötét szépségéből,

riasztó fenségéből. Elkomolyodott, meg-megborzongott, de kitartott, nem mozdult el a számára kijelölt helyről és én nagyon szerettem ezért.

Kicsit talán sajnáltam is, hogy így alakult, hogy részt vesz abban, ami csak Spadolini-re és rám tartozik, sajnáltam, mert olyan szeretetreméltónak, kedvesnek szépnek láttam, mint azt a lányt, akire annyira hasonlított.

Befejeztem a szellemeket hívó szavak citálását. Automatikusan, oda sem figyelve rájuk, olvastam fel őket a könyvből. Letettem a régi kódexet a padlóra a lábamhoz és magasba emeltem mindkét kezemet, jobbomban a törrel.

Anettre néztem.

Még minden lehet másképpen. Vele.

Megráztam a fejemet. Pillanatnyi megingás után, újra önmagam voltam, megint.

- Jelenj hát meg Szénégető! Te, leány, kívánod, hogy eljöjjön közénk a Szénégető? - kérdeztem kedvesemtől.

Pillantásaink összekapcsolódtak. Szerettem.

- Igen - felelte tétován s látszott rajta, mennyire nehezebbre esik kimondania ezt az egyetlen szót.

- Jelenj hát meg Szénégető! Te, Spadolini, kívánod, hogy őseid gyilkosa, az életen túli bosszúálló, a Szénégető megjelenjék? - fordultam Spadolini felé.

- Igen - felelte az rekedtes hangon.

- Jelenj hát meg Szénégető! Most én hívlak, Thorsson, ki kezében tartja a törst, min az első, általad megölt Spadolini, Alfredo vére szárad. Asszonyod emlékére, jelenj meg! - kiáltottam felfelé fordított arccal.

Mintha szellő söpört volna végig a szobán.

A beszentelt gyertyák lángja megrebbent, s mécsek az ötszög öt csúcsán, kialudtak.

A szoba többi része viszonylag jól megvilágított maradt, de az én alakom homályba veszett a szemük előtt.

És ez így volt jól.

- Eljöttél, Szénégető? - kérdeztem. Szavaim tompán koppantak a halálos csendben. Társaim még a lélegzetüket is visszafojtották.

- Igen - feleltem magamnak.

- Miért jöttél, Szénégető? - kérdeztem.

- Azért, hogy bevégezzem bosszúmat, hogy az én kezemtől haljon meg az utolsó Spadolini is, miként Alfredo, ugyanazon tör által s mindörökre eltűnjék ezen átkozott család a föld színéről.

Végre megértették.

Mindent megértettek.

De már túl későn.

Spadolini felsikoltott, borzalmas, elkéserítő hangon, ahogy csak egy halálra rémült férfi tud. Védekezően kapta maga elé kezeit, de elkésett.

Ugyanazzal a halálos biztonsággal, mint először s aztán oly sokszor évszázadokon át, egy Spadolini mellébe hajítottam a törömet, az első törömet, melyet apámtól örököltem, mellyel feleségem sírját kapartam a földbe, melyre megesküdtem, hogy bosszút állok s ím, a tör volt a bosszú végső pillanatában.

Elkerekedett szemmel, nyögve zuhant a padlóra utolsó áldozatom, akin csaknem megesett a szívem, de legyőztem pillanatnyi gyengeségemet, mert én, a Szénégető, szavatartó ember vagyok.

Anettra néztem. Szájára tapasztott kézzel, földbegyökeredzett lábbal meredt rám, mint aki kísértetet lát.

Mert azt látott.

- Eredj innen, kicsi lány - mondtam halkán. - Eredj, fuss messzire, minél messzebbre, gyorsan, ahogy csak bírsz. A Szénégető elenged téged, mert szeretett, mert hasonlítottál az Egyetlenre, a Megismételhetetlenre...

- Tényleg... te... vagy...? - akadozva törtek elő torkából a szavak.

- Igen - mosolyogtam rá s ő a mosolytól még jobban megriadt. - Fuss! Eleget láttál!

A parancsoló hangnak nem tudott ellenállni. Sarkon fordult és kiszaladt a szobából.

Arca velem maradt. Örökre.

Számoltam a másodperceket. Most ér le a lépcsőn. Most ér ki a házból. Most ér ki a kertből. Tíz méter. Húsz. Harminc. Negyven. Ötven.

Most!

A máguspalást rejtett zsebéből előhúzott kicsiny bőrzacskót izzadó markomban szorongattam.

A tűz és a halál pora.

Reszkető ujjakkal bogoztam ki a zacskó száját összeszorító szíjat.

Finom, sárgásfehér por. Szemre alig különbözik a homoktól. Mégis, más, egészen más.

A padlóra rajzolt ötszög vonalaira szórtam.

Belül maradtam, az ötszögön belül.

Acél és kova.

Aztán a szikra. És a tűz.

Meg kellett tennem, másodszor is el kellett égnem, utolsó áldozatommal együtt, mert be akartam végre fejezni az évszázados bolyongást s végre nyugtot lelteni, lent a mélyben, az oldaladon, Sötét Úr.

Szuperszámítógép

Aznap kapcsolták be először a világ legszuperebb szuperszámítógépét. Az első olyan komputert, aminek elég nagy a kapacitása ahhoz, hogy a már elkészített mesterséges intelligencia program elfogadható sebességgel futhasson rajta.

Sokan állták körül a gépet. Ott volt a tervezője, a mesterséges intelligencia program írói, akik kicsit szorongva is várták, hogy élesben soha ki nem próbált művük miként fog működni, az intézet igazgatója és persze egy sereg szájtáti is.

Már csak pillanatok voltak hátra.

Az igazgató, aki szerette hallani a saját hangját és ebből kifolyólag a beszédek is, kis beszédet rögtönzött.

Beszélt a hosszú éveken át folyó kutató, tervező, fejlesztő munkáról, a felmerült, majd leküzdött nehézségekről. Arról, hogy mit várnak az új masinától - így nevezte, mert bár ő volt a projekt vezetője is egyben, semmit sem értett a számítógépekhez.

Ecsetelte, milyen nagy jelentőségű vívmány, hogy országuk hozza teremti meg a világ első mesterséges intelligenciáját, az első gondolkodó lényt, amit nem a természet szült. Beszélt arról, hogy micsoda távlatai nyílnak ezzel a tudományos kutatásnak - fogalma sem volt a távlatokról, de nagyon szép, kerek mondatokban tudta emlegetni azokat.

Szólt felhasználásának lehetőségeiről és továbbfejlesztéséről. Aznap tett az asztalára egy jelentés a titkárnöje, amit ugyan nem olvasott el végig, de abban erről volt szó, hát idézgetett belőle.

A körülötte állók türelmesen, vagy éppen tűkön állva hallgatták, de végig hallgatták. Szükségük volt erre a kissé begyepesedett hivatalnokra, mert mindig tudott valahonnan még egy kis pénzt szerezni, ha megszorultak valahol a fejlesztés közben.

Aztán eljött a nagy pillanat. Az igazgató ünnepélyesen a géphez lépett és megnyomta a gombot, amivel áram alá helyezhette.

Felzúgtak a komputer hátuljába szerelt hűtőventillátorok, majd nem történt semmi. A monitorok - mind a négy, amelyik rá volt kötve - sötétetek maradtak.

A gép tervezője és építői egymásra néztek. A mesterséges intelligencián dolgozó team programozói egymásra néztek. Az igazgató pedig valamennyiüket végigmérte, szúrós, feddő tekintettel.

Egy technikus mentette meg a helyzetet. Odaugrott és a zsebéből előkapott csavarhúzóval pillanatok alatt leszerelte a gép borítását.

Belenézett a belsejébe, aztán röhögve fordult vissza.

- Valaki kilopta belőle mind a tizenhat terabájt RAM-ot...

Az UFO-kérdés megoldása

Mindig mosolyognom kell, ha az ufók létéről hallok vitatkozni. Az egyik fél habzó szájjal bizonygatja, vannak, igenis léteznek, a másik fél pedig forgó szemmel tiltakozik, hivatkozik a tudományra, a józan észre. És persze sosem jutnak közös nevezőre. Legfeljebb a sértegetés szintjéig emelkednek, vagy süllyednek - ahogy tetszik.

- Az élet rendkívül bonyolult jelenség, kicsi a valószínűsége, hogy másutt is létrejöjjön...
- A végtelen világegyetemben ugye...
- Az univerzum kora és a civilizációs felfutás ideje kizárja, hogy nálunk lényegesen fejlettebb civilizációk létezzenek a kozmoszban...
- Világegyetem korának meghatározásában tévedhetnek is a tudósok és hogy egy ismeretlen civilizáció milyen gyorsan fejlődhet, arról fogalmunk sincs...
- Mert ugye vegyük a hatalmas távolságokat a kozmoszban, és az ezek áthidalásához szükséges irdatlan energia mennyiséget...
- Nem okvetlenül ismerünk még minden energia-fajtát...
- Ugyebár a fény sebessége a legnagyobb elérhető sebesség és még ezzel is évszázadokig tarthat az út...
- Egyáltalán nem biztos, hogy a fény sebessége nem léphető túl, de létezhetnek más módszerek is az űrutazásra. Ezenkívül fogalmunk sem lehet az esetleges ufonauták élettartamáról...
- Hogyan találhatnának meg minket a csillagok milliárdjai és milliárdjai között...
- A század eleje óta folyamatosan rádiójeleket bocsátanak ki, amik nem halnak el, mikor elhagyják a Föld légkörét...
- Nincs objektív bizonyíték, fotó, filmfelvétel, ufóról származó tárgy, megbízható tanú...
- Felvételek százai állnak rendelkezésünkre, magasan kvalifikált szakemberek tanúvallomásai és bizonyos kormányok titkos raktáraiban...
- Paranoiás megszállott!
- Vaskalapos idióta!

Azt hiszem rám vár a sor, hogy eldöntsem a vitát. (Mindig úgy gondoltam, hogy minden fontosabb és érdekesebb kérdésben én vagyok az egyedüli és megfellebbezhetetlen illetékes. - Lásd: Elmekórtan tankönyv: cezarómánia)

És most el is döntöm. Ufók igenis vannak! (Persze, meg boszorkányok is...)

Most már csak az a kérdés, mi a búbánatos nyavalyának járnak ide? Nos, ezt is elárulom. Szó sincs arról, hogy nyersanyagokat keresnének Földünkön, vagy hogy a génállományuk frissítése céljából jönnének, de arról sem, hogy az ő teremtményeik vagyunk és ellenőrző körutakat végeznének a tenyészet felett. A válasz ennél sokkal egyszerűbb, tökéletesen egyértelmű és logikus.

Mint tudjuk a világegyetemben csupán két igazán általános dolog fordul elő: a hidrogén és a hülyeség. Ebből a következik, ha a hülyeség általános, akkor máshol is fel kellett, hogy találják a futballt, fel kellett, hogy találják a totót és máshol is bundáznak a meccseken. Ezek után, azt hiszem, mindenki számára világos kell, hogy legyen: a totóeredményekért járnak ide. Ugyanis, pontosan a gigantikus csillagközi távolságok miatt, az ő bundázóiknak esélyük sincs a földi meccsek eredményeit befolyásolni!

Gondolom, vitába lehet szállni ezzel az állásponttal, de felkészültem arra, hogy támadni fognak és meghurcolnak. Minden nagy elme sorsa ez. Csak az utókor képes igazán értékelni nagyságát és zsenialitását.

És mégis mozog....

Hajrá, Fradi!

Az utolsó metró

Odakint sötét volt, hideg és esett a hó, de lent a metróállomáson kellemesen bizsergett a meleg és világítottak a lámpák, barátságos tompa fénnel csillogott a fémlambéria és a kék műanyag székek hívogatóan, várakozva álltak.

A lány sajnó bokákkal tipegett lefelé a lépcsőn. Egyedül. Már megint egyedül. Ma ismét engedett a barátnői rábeszélésnek és elment a lányokkal táncolni.

- Rengeteg fiú lesz ott! Ez a város legjobb klubja! Ne légy már olyan savanyú! Nem normális dolog, hogy nem jársz senkivel. Biztos össze tudsz szedni valami srácot! Csak úgy hemzsegnek ott! Dobd be magad! Mi vagy te, apáca?!

És ő bedobta magát. Csizmáján tizenkét centi magas sarok, egy kölcsönbe kapott miniszoknya és selyemblúz, csicsásan övvel annyira összehúzza a derekán, hogy alig kapott levegőt és smink bőségesen és a legdivatosabb fazonú bizsuk egytől-egyig kölcsöndarab.

Ment a lányokkal.

Már a ruhatárban elkezdtek zavarni a mustráló tekintetek, kiállítási darabnak érezte magát és eladásra kínált téhennek. Bent, a félhomályban megkönnyebbült kissé, mert nem érezte magán folyton a fürkésző szemeket, a villogó színes fényeket és a pezsgő földobta. Két pohárral ivott csak, mert nem szokott hozzá. És várt. Várta, hogy odajöjjön valaki az asztalukhoz, hogy felkérjék, elvigyék táncolni és jöttek is szép számmal. De nem hozzá. A barátnőit vitték el sorra és akadt közülük, aki vissza sem jött, aki pedig visszatért, az a fiút is hozta magával. Ez volt a legrosszabb. Láta, hogy méregetik a társaságukhoz csapódott fiúk és iszonyatosan rondának érezte magát, hüllőnek, békának és a legfőképpen feleslegesnek. Ez volt az egyik ok, amiért viszonylag korán eljött, a másik: nem akart taxival hazamenni, ismerte már a szombati taxisofőröket, előszeretettel ajánlgatták magányos nőutasaiknak, hogy természetben rendezze a számlát. Akadt olyan is, amelyik még erőszakoskodni is próbált, alig tudott kiugrani a kocsiból és elrohanni. Most, ezeken a sarkokon billegve biztosan nem sikerülne. Még járni is alig tud ebben a csizmában, már bánta, hogy hagyta, hogy Eve rávegye; ezt vegye meg.

El se köszönt a többiektől, úgy jött el, mert szégyellte magát és mert el akarta érni az utolsó metró. Szinte lopva kérte ki a kabátját a ruhatárból.

A ruhatároslány csodálkozott.

- Már elmész? Még csak most kezdődik a buli!

Motyogott valami válaszfélét, amit persze nem lehetett érteni, de nem is akarta, hogy értsék. Csak arra vágyott: ma este már hagyják békén! Felejtsék el, hogy el, észre se vegyék. Haza akart menni, ágyba bújni és alaposan kibőgni magát.

- Hogy lehetek ilyen béna - hüppögte bele az éjszakába és Betsyre gondolt. - Vagyok olyan csinos, mint ő. A lábam még szebb is. De körülötte nyüzsögnek a fiúk, engem észre sem vesznek.

Papírzsebkendővel óvatosan felitatta a könnyeit, mielőtt lement volna a metróba, nem vágyott rá, hogy lássák: sírt. Reménykedett, hogy sminkje nem mázolódott el nagyon, mert ha a kocsiban még ki is nevetik, az lesz a csúcspontja ennek a keserves estének.

Egyedül állt a peronon, sehol egyetlen más utas, csak szemközt, a másik peronon - de jóval lejjebb - csoportosultak a takarítók szerszámaikkal. Szintén az utolsó kocsira vártak, hogy ha az is elmegy, elkezdhesék munkájukat.

Doris pislogott néhányat feléjük, mert volt köztük egy jóképű, magas, színes bőrű fiú nem néger, inkább maláj vagy valami afféle. Nem nagyon ismerte az emberfajtaikat, meg aztán itt a városban olyan furcsa keresztezések jöttek létre, hogy antropológus legyen a talpán, aki mindenkit be tud sorolni valahova.

Tetszett neki, de amikor az visszanézett, elfordította a fejét, zavarba jött, mintha tilos dolgon kapták volna rajta. Érezte, hogy elpirul és szeretette volna ha megnyílik alatta a föld, vagy ha a maláj fiú átjön hozzá és mond egy-két kedves szót, de ehelyett becsörömpölt a szerelvény. Doris automatikusan lépett a legközelebbi ajtóhoz és be akart szállni. Egy öregemberbe ütközött bele. Felkapta a lehajtott fejet. Az öreg hosszú, egészen a bokájáig érő kabátot viselt és olyan kerekorrú csizmát, amelyet Doris még sosem látott. Hosszú, ősz haja a kabátja gallérijára lógott, az arcát százezer ránc szabdalta, de kék szeme élénken csillogott. A hóna alatt vastag, ezüstös veretű bőrbe kötött fóliáns szorongatott.

- Megkérhetném, kisasszony, hogy egy másik kocsiba szálljon? - mondta, olyan mély hangon, amely sehogy sem illett apró természetéhez.

- De miért? Hiszen ez üres! Csak maga utazik benne - támadt fel Dorisban a berzenkedés ördöge.

- Éppen azért - felelte az öreg talányosan.

Ebben a pillanatban szólalt meg az „ajtók záródnak” jelzés. Doris nem tévovázott, egyszerűen - tőle szokatlan határozottsággal félretolta az öreget és belépett a kocsiba. Ha lemarad az utolsó szerelvényről, mehet taxival...

Az öreg nem sértődött meg az agresszív fellépéstől, sőt elmosolyodott.

- Csak aztán meg ne bánja... - mondta és talán még hozzátett valamit, de a metró elindult és a robaj elnyomta a hangját.

Doris megkönnyebbülten ült le. Végre pihentetheti a lábát. Az öreg tőle kissé jobbra, a másik ülésorba telepedett le, a továbbiakban ügyet sem vetve lányra. Előhúzta hóna alól a fóliáns, kinyitotta és olvasni kezdett. Doris vethetett egy pillantást a nyitott könyvre, még sohasem látott ilyen betűket, ilyen írást, pedig sokat olvasott - a lányok húzták is eleget miatta. „Az rendben, ha az ember lánya átnéz egypár divatlapot, de te! Most mit bújsz? Nagy francia romantikusok! Az egy kiveszett állatfaj”. Nem? Az ilyesmitől mindig zavarba jött, próbálta magyarázni, miért olvas olyan könyveket, amilyeneket ma már szinte senki, de általában a mondókája feléig sem juthatott el, máris összezavarodott és beléfojtották a szót.

Túl gyakran jövök zavarba - gondolta Doris éppen akkor, mikor megállt a szerelvény. Nem lepődött meg, bár két állomás között játszódtott jártak - biztosan pirosat jelez a szemafor, vagy a következő állomásról még nem állt ki az előző metró.

Akkor hökkent meg, amikor kinyíltak az ajtók és az alagút éjfékete sötéttségétől már nem választotta el a barátságosan tükröződő ablaküveg és a fém ajtószárny. Eddig ilyet még nem látott.

- Biztos technikai hiba - mondta magának.

Az öreg összecsapta a könyvét, a papírlapok csattanása úgy hatott a hirtelen beállott néma csendben, mint egy ágyúdörrenés. Doris riadtan kapta oda a fejét és kezét egy pillanatra a szívéhez szorította. A váratlan hanghatásoktól mindig megijedt.

- Wampah!

Doris sosem hallott ehhez hasonló hangot. Kívülről jött, a sötétségből, az ismeretlenből. Mintha egy óriási állat próbálna emberi hangon, emberi nyelvet használva beszélni! Megborzongott.

Az öreg a hang hallatára felugrott. Nem riadtan, vagy félve, hanem, mint aki várta, hogy szólítsák. A föliánst ismét a hóna alá szorította és határozott léptekkel a legközelebbi nyitott ajtóhoz ment. Doris hátulról nem láthatta mit csinál, csak annyit, hogy szabad kezével különféle mozdulatokat végez, abbahagyja és csak áll a sötétbe meredve, rezzenéstelenül.

Doris egy hideg kígyót érzett a szíve köré tekeredni. Félt, mert természetellenesnek tűnt a helyzet, mert nem értett semmit, mert eszébe jutott az öreg figyelmeztetése, mert egyedül volt.

Mégsem hunyta be a szemét, félelmét legyőzte a kíváncsisága.

Recsegés, ropogás, ritmustalan koppanások és léptek zaja szűrődött be a kocsiba és dobszó, távoli tompa dobszó, bonyolult ritmusú és mégis egyhangú, mert húsz másodpercenként újra és újra megismétlődött ugyanaz az idegborzoló ritmus, mely úgy tépte, cibálta Doris megfeszült idegeit, akár a cérnaszálakat s a lány torkában gombóc nőtt és elkerekedett a szeme és zihált a tüdeje.

Az öregember elfordult a sötétségtől.

- Ne félj - mondta.

- Honnan veszi hogy félek? - Kérdezte reszkető szájjal.

- Látom rajtad. És érzem. Félelmed betölti a kocsit és kocsonyássá teszi a levegőt.

- Ki ... kicsoda maga?

- Wampah. - Felelte az öreg. - És én ide igyekeztem. Ez az én állomásom.

Doris a retiküljével babrált és igyekezett, hogy könnyek ne szökjenek a szemébe. Össze van zárva egy örülttel! Vagy nem örült? Akkor még rosszabb. Az előbb őt szólították odakintről.

- Lehet, hogy hasbeszélő - ötlött az eszébe váratlanul - és ez az egész színjáték arra jó, hogy engem ...

- Ne félj - ismételte az öreg. - Itt csak Wampahnak van félnivalója.

A regényekben történhetnek lehetetlen dolgok, de ez most a valóság. Ilyen nincs, lázadt fel Doris lényének racionális része az irracionális, misztikus szorongás ellen. A képzeletem játszik csak velem talán álmodok...

- Időbe telik míg ideérnek. Addig várnod kell, velem. - mondta az öregember.

- De a vezető... és a többi utas... Ők nem vesznek észre semmit mindebből? - Kérdezte Doris mert már várta mikor szólal meg a vészcsengő.

- Ők haladnak tovább a következő állomás felé. Számukra ez egy pillanat csupán, olyan végtelenül kicsi tört része az időnek, hogy nem is észlelik. Mire felfoghatnák, hogy történik valami, már be is fejeződött. Csupán a tudatalattijukban marad meg egy homályos, felidézhetetlen emlék, amit soha nem tudnak akaratlagosan a felszínre hozni s ha felbukkan magától, nem értik mit jelent. Ezért nem akartam, hogy egy kocsiba szállj velem, mert így te itt létezel és nem ott, ahová valójában tartozol.

- Hogy juthatok oda vissza?

- Ha elmegyek visszatér a megszokott rend. Visszakerülsz oda, ahova való vagy.

Dorist nem nyugtatták meg az öreg szavai. Mélységet érzett magakörül, tátongó mélységet, mely készen áll arra, hogy elnyelje őt. Feneketlen szakadék tátongott a lábai előtt s ő még belepillantani sem mert, nemhogy cselekedni.

- Wampah? Így hívnak? - kérdezte, hogy elterelje figyelmét az egyre közeledő kinti zörejejtől.

- Most igen. Régen más nevem volt és nemsokára más nevem lesz. Nincs jelentősége. Én, én maradok.

- Ki vagy te? - Erőltette a beszélgetést, mert emberi hangot akart hallani.

Az öreg fürkésző tekintettel méregette.

- Miért érdekelte az egy magadfajta lányt? Dolgozni jársz, vagy tanulsz, aztán este szórakozni méz és szereted, ha a fiúk szépeket mondanak neked. Ez természetes. Ne légy kíváncsi azokra a dolgokra melyek távol esnek tőled, akár a csillagok.

- De kíváncsi vagyok! - Szakadt ki Dorisból. Sértette az öreg röpke jellemzése. Ő aztán tényleg nem olyan amilyenek lefestették. - Nem az vagyok, akinek hiszel, csak egy szerencsétlen liba, akinek semmi sem sikerül.

Nem értette, miért tárulkozik ki ennyire egy ismeretlen öregembernek, akivel, enyhén szólva, különös körülmények között találkozott. A lelke vágyott rá, hogy kiöntsék. Nem bizalom szállta meg, vagy rokonszenv, hanem ellenállhatatlan közlési vágy és ömlöttek a szavak a szájáról, csak néha szakította meg egy-egy hüppögés, beszélt a magányról, az egyedüllétről, a nyáron is hideg várostól, a vereségeiről, a kudarcairól, az átsírt éjszakákról, az emberek értetlenségéről és gúnyáról a félelmeiről és szorongásairól, az ősszel lehulló falevelekről és a szűk utcákon süvítő szélről, mely céltalan, akár az élete, s a rettegett halálról a hamis békét ígérő sírokról.

Mikor abbahagyta, az öreg már ott ült mellette s újabb ráncok mélyültek az arcára. Élénk szeme elhomályosult, tompa fényűvé lett, egy nagyon vénember szemévé, aki sokat látott már, de van, mitől újra s újra megdöbben.

- Szívesen megvásárolnám tőled, mindazt, amid van, de nem tehetem. - Mondta. - Az én időm lassan lejár, elbírok hát mindent, de van, amit nem tehetek meg. A hatalom jelét viselem homlokomon, de nem élhetek vele.

Doris önkéntelenül is az öreg homlokát kutatta. Sok-sok ráncot látott, de jelet nem. Óvatosan felemelte a kezét és végigsimított az aszott homlokon. Száraz, pergamenszerű volt Wampah bőre, hiányzott belőle az élet frissessége, de nem hült ki, mint a holtaké. Éppen ellenkezőleg, tüzelt, mint a lázas betegé. A lány elkapta a kezét.

- Nem fedezted fel? - kérdezte Wampah. - Nekem is sokáig tartott, évtizedekig, pedig minden nap láttam magam a tükörben. Csak az arra rendeltetett szemek láthatják meg és az arra rendeltetett kezek tapinthatják ki, azok szemei és kezei, akik maguk is a hatalom gyermekei és egyek vele és osztoznak az Örök Áldásban és az Örök Átokban.

Doris szomorúan mosolyodott el. Ezen is kívülrekedt. Wampah megérezte a lány hangulatát fogta a belőle kiáradó hullámokat. Szó nélkül megfogta a kezét és megszorította. Doris az áramütéshez hasonló rázkódás fogta el, mely akkor szűnt meg mikor elengedte kezét. Az öregemberben felhalmozott energia egy csekély töredéke járta át testét, felrepítette, aztán gyengéden letette és magára hagyta. A lány döbbenet nézte a halványan mosolygó arcot, fiatalnak látszott és szépnek, és jónak és igaznak.

Aztán közékük férközött a világ, megszakítva a villámgyorsan megfogadó, gyökeret eresztő, szárba szökkenő, kibimbódzó és kivirágzó kapcsolatot. A dobok már egészen közről hallatszottak és a hang, az a hang, közvetlenül az ajtó előttről szólította az öreget.

- Wampah!

- Megyek már! - csattant fel az türelmetlenül. - Mennem kell - fordult a lányhoz.

- Isten veled - Doris még sosem búcsúzott még így senkitől, de most azt súgta neki valami, hogy ezt mondja.

- Isten veled - bölintott felé még egy utolsót az öreg, aztán az ajtóhoz ment és kilépett a sötétbe. Nem leugrott a mintegy méterrel lejjebb lévő vágányokhoz, hanem kilépett és a sötétség megtartotta őt, oly biztosan lépkedett, mintha padlón járna. Doris még néhány pillanatig még látta a hátát, majd helyükre siklottak az ajtószárnyak és a szerelvény folytatta utját.

Doris kábán, maga elé meredve ült, észre sem véve, hogy újra megáll a metró és emberek szállnak fel és utaznak tovább együtt, sorra következtek egymásután az állomások és fel-le szálltak az utasok, de ő csak ült s nézett maga elé egy titkon töprengett, Wampah titkán, de nem jutott semmire, túl volt ez az ő gondolatai hatóterén, túl az értelmén, csak az érzelmeivel értett, vagy inkább élt át egy morzsát a történekből.

Ha a hangosbemondó nem riasztja fel azzal, hogy célállomásának nevét recsegi bele a fülébe, akkor tovább utazott volna. Imbolyogva állt fel és enyhén támolyogva hagyta el a kocsit. Egy férfi utánaszólt:

- Részeg vagy cicám? Majd én kijózanítlak!

Máskor ilyen szavak hallatán pánikba esett, de most tán el sem jutott a tudatáig, még mindig az energia-ütés utórezgéseit élte s ez elkülönítette a világtól, bár a levegő legkisebb rezdülése is megbolygatta pólusai nyugalma és a leglágább hanghatás is harsogó indulónak tűnt, magán érezte a környezetét, mint egy ruhát, eggyé vált vele, de mégis, mégis messze volt tőle.

- Rosszul vagy? Segíthetek valamit?

A fiú finoman fogta a karját és kutatva nézett az arcába. Magas, jóképű srác volt, máskor Doris boldogan vette volna a közeledését, de most zavarta. Le akarta rázni a fiú kezét magáról, azt a nagy erős kezet, de ekkor észrevette a feliratot a fiú dzsekijének jobb vállán.

Belenézett a szemébe. Ártatlan, tiszta, kékszempár nézett vissza le rá valahonnan a magasból, neki fel kellett emelnie a fejét, hogy a szorosan mellette álló arcába nézhessen. Jóindulatú, kissé félszeg mosoly ült azon az arcon és segítőkészség és gyermeki naivitás, hogy vele nem történhet rossz.

Doris erre elnevette magát.

- Kicsit megszedültem. Hazakísérl.

A fiú beleegyezőleg bólintott.

- Majd foglak, hogy el ne ess - mondta komolyan.

Kéz a kézben egymás mellett lépkedtek a mozgólépcső felé.

- Te, - kérdezte hirtelen Doris - mit jelent a felirat?

És ujjával végigsimított a dzseki hímzett címkéjén. Hat betű volt csupán. WAMPAH.

Ünnep

Hosszú, komor utca volt. Szürke, sárga házak szegélyezték, mint megannyi megvénült, elszegényedett herceg, aki hajdani dicsősége roncsai között, emlékeiből merítve erőt, tengeti az életét. Száz éves házak és egészen friss, új aszfalt és a szélben himbálódzó, nyikorgó utcalámpák és parkoló kocsik és két srác az egyik sarkon. Nagy, krómozott motorokon ülve beszélgetnek és néha, unott, beidegződött mozdulattal húznak egyet a gázon, hogy a bömbölő motorok még hangosabban énekeljenek.

Sötét és világos ablakok, bezárt üzletek, lelakatolt redőnyök, elrozsdált utcatáblák és házsámok, barátságatlan közlekedési táblák és hideg. És léptek koppanásai.

A fiú hazafelé tartott, hazafelé.

Ma ünnep van!

Ünnep - koppant benne a szó, mint a mély kútba hajított kavics, ha leér a kiszáradt fenékre. Kiszáradt már ő is, mint a gyámoltalan kóró a sztyeppén, ősszel, az újraéledés reménye nélkül. Keserűen vigyorgott maga elé, ahogy vásott dzsekijén átfújta a szél. Borzongott és mégsem fázott. Távol érezte magától a valóságot, kívülről látta magát, mintha filmet nézne, amiben ő a főszereplő.

Előredőlve ment, húzta a vállát a jókora táska szíja, de nem állt meg pihenni, nem tette le terhét.

- Már csak pár száz méter - bízta magát s ugyanakkor átkozódott is gyengesége, kimerültsége miatt. Nem voltak könnyűek az utóbbi évek. Kamaszként szökött meg otthonról, csak úgy, vaktában, bele a világba. Csavargott, dolgozott, néha lopott is, ment egyik helyről a másikra, öntudatlanul is keresve valamit. Jól emlékezett arra a több, mint négy évvel ezelőtti napra, mikor összeakadt azzal az emberrel. Együtt maradtak. Ő tanulni, a másik meg tanítani vágyott.

Sosem volt szorgalmas diák, de ezúttal erőt vett magán és sikerült elérnie célját. Túltett a mesterén. Kezébe kaparintotta a vágyva vágyott kulcsot és nekiláthatott volna valóra váltani álmait, de az álmok elszálltak, vagy nevetségessé váltak. Már semmit sem jelentettek számára. Mikor erre ráébredt, értette meg mesterét, aki egy gyerek nemtörődömségével róttá az utakat, könnyedén elszórva, mire mások csak áhítoztak.

Hatalmat akart, pénzt, hírnevet s mindezekért csak a kezét kellett volna kinyújtania, de nem tette. Akárcsak a mestere.

- Menj - mondta ő, azon a napon, mikor elváltak - már tudsz annyit, mint én. Talán többet is. Nincs mit tanulnod és nincs miért tanulnod. Eljött a játékok ideje. Akarsz játszani?

A fiú válaszul a fejét rázta. Ismerte már a játékok értelmetlenségét. Utolérte az örök átok. Már minden kérdésre tudott felelni, csak egyre nem. Mi végre lett azzá, ami? Nem törte a fejét a válaszon, tudta, hiábavalóan tenné. Elfogadta önmagát, de nem szabadult meg önmagától. Nem törte szét teste bilincseit, hogy elinduljon egy új lét felé. Korainak találta még. Hisz jött az ünnep és összegyűlt a családja és ő ajándékot akart vinni nekik, sosem látott, drága, földöntúli ajándékot.

Önkéntelenül is végigsimított a táskáján. Itt van. Nem volt könnyű megszereznie, de már régen elfelejtette, mint jelent ez a szó: lehetetlen. Ismerte a helyet, hol találhatja meg - hosszú, nehéz út volt -, ismerte az árát - hosszú, nehéz harc volt. És megszerezte.

Az órájára nézett. Nem sokára vacsorához ülnek. Minden évben, ezen a napon, ugyanabban az időben ülnek le a terített asztal mellé. Már tíz éve nem járt otthon, de tudta, nem változott semmi, a régi szokást még mindig tartják. Az apja, az anyja és a nővére. Aki még - minden biztonnal - otthon él, a szülői házban, s nem ment férjhez. Nem mehetett. Egyszerűen nem olyanak született. Neki otthon kellett maradnia a mindörökkön-örökké változatlan családi fészekben, ahol a világ egyetlen helyes értékrendje uralja az életet.

A porcelán étkészlet, a kifényesített, ezüst evőeszközök és a gyertya az asztal közepén. Gyermekkorában gyűlölte ezeket a vacsorákat, ünneplő ruhában. Vigyáznia kellett, nehogy leegye magát, ne csörömpöljön az evőeszközzel, ne szürcsöljön, ne legyen mohó, ne legyen közönséges.

És ő ügyetlen volt. Leette magát és leverte a meissenai porcelánt és csörömpölt és szürcsölt és mert az egész napi böjttől korgott a gyomra, mohón és közönségesen falt. És jött a büntetés. Nem bonthatta fel az aranypapírba csomagolt dobozt, nem nézhette meg az ajándékát, csak másnap reggel.

Ő nem lesz ilyen kegyetlen. Újra végigsimított a táskáján.

Az öreg ház, mint dolyfös fenség trónolt a kopár kertben. A kerítés cirádái és a kapu faragása a múltat juttatták eszébe, mikor még itt élt s el sem képzelhette, hogy máshol, máshogyan is élhetne, mert nővére - a könyörtelen agyurkász - látta, kileste minden gondolatát és sietett róluk beszámolni szüleiknek. És akkor jöttek megint a büntetések, a pofonok. Nővére élvezte, hogy uralkodhat az öccsén, hogy kigúnyolhatja, hogy beáruhatja és élvezte, ha verték a kisebbik gyereket. Nevetett, ha az sírt és az atyai, vagy éppen anyai ütlegeket megtoldotta néhány - nevelő célzatú - nővéri pofonnal. És a szülei mindezt túrték, még jó szemmel is nézték, mert „mielőbb embert kell faragnia a fiúból”.

Megállt a kapu előtt és felnézett az égre. Felhők takarták el a csillagokat, felhők, akár az ő agyát. Sűrű, átlátszatlan felhőtakaró. Amióta végigment a Hét Ágon és eljutott az Úr Házába, már nem félt. Szánalmasnak látta nővére képességeit, olyan szánalmasnak, mint a Hatalom szolgálait, akik holnap majd a nyomába erednek.

Elért a csúcsra, ahonnan nem vezetett tovább út ezen a világon, de mielőtt itt befejezi, átadja ajándékát, az igazit, a szívből jövőt s aztán keres egy fiút - vagy lányt -, akit megtaníthat mindarra, amit tud.

Becsöngetett.

- Ki zavarog itt, ilyenkor - halotta szinte azonnal apja hangját a tornácról.

- Én.

- Na, mi az? A tékozló fiú hazatért? - ez a nővére hideg, gúnyos hangja volt.

Az apja jött ki a kapuhoz. Sötét öltönyben, vakítóan fehér ingben, nyakkendővel. A régi nóta az ünnepről és, hogy meg kell adni a tisztességet. Ha habozott is valaha, már biztos volt a dolgában.

A kapu kinyílt előtte, s felnézett a szálas, egyenes tartású alakra. Ha nem görnyedne a súly alatt, akkor is, legfeljebb, a válláig érhetne. Már ez sem zavarta, nem úgy, mint rég, mikor zokogott, ha az apja csökött vakarcsnak nevezte.

- Egy megfáradt vándor kér vacsorát és szállást ma éjszakára - mondta.

- Sajnálom - felelte az apja. - Neked már nincs helyed itt.

- És a megbocsátás erénye? - adott még egy lehetőséget a fiú.

- Tehetetlen vénségek fecsegnek csak erről, akik már semmire sem jók - húzta ki magát az apja.

- Köszönöm - hajolt meg a fiú. - Gazdagabb lettem.

Nem kapott választ. A kapu csattanva záródott be előtte és a magas, egyenes alak határozott léptekkel tért vissza a házba. Mosolyogva nézett utána.

- Eltakarodj innen, amíg szépen van dolgod - süvítette felé a nővére és ő megérezte agyán azokat az undorítóan tapogatózó csápokat, amiktől úgy rettegett gyermekkorában, amik annyi kínt okoztak. Nem férhettek hozzá, de nem állhatta meg, hogy ne adjon egy kis leckét. Egy suhintás volt csupán, de érezte, hogy a célba vett agy görcsbe rándul. Artikulátlan sikoltás hallatszott a tornác felől. Fájdalom, félelem és határtalan meglepődés volt ebben a sikolyban. És hallotta a másik sikolyt is, a megperzselte agy fájdalomkiáltását. Elvigyorodott, de ez a grimasz inkább farkas vicsorgására emlékeztetett, nem pedig mosolyra.

Apja puskával a kezében perdült ki a házból. Anyja követte, ő kapta el összerogyni készülő nővérét. A középkorú férfi előreszegezett fegyverrel kémlelte a sötétet, mely fiát rejtette. Sütött róla, hogy nem habozna löni, ha meglátná a célt. Hideg, kegyetlen düh sugárzott belőle, az igaza biztos tudatában lévő ember dühe, kirobbanásra készen, hogy elsöpörje azt, aki megpróbálja megszentelteleníteni az ő világát.

A fiú egy pillanatra szánakozva nézte, aztán továbbosont a kerítés mentén, míg a sövény el nem takarta előle a házat s őt a tornácon állók elől. Nem bízott a felhőkben, hogy megmaradnak a Hold előtt és nem vágyott egy felesleges golyóra a bordái közé.

Megállt, végignézett az utcán. Sehol egy járókelő, ma este mindenki otthon ünnepel. A közeli lámpának kiégett az izzója, tehát még egy, az ablakon át az utcára vetett kósza pillantás sem fedheti fel véletlenül hollétét.

Letette táskáját a földre, sorra kinyitotta a kapszokkat és elővette a lényt. Akkora lehetett, mint egy nagyobb fajta macska, de nem olyan karcsú, hajlékony. Súlyos, tömör teste, idegenszerű és látszólag értelmetlenül csavarodó végtagjai visszataszítóak lehetnek volna egy olyan ember számára, aki nem ismerte fajtáját. De a fiúnak nem ez volt az első myboggja.

Lágy, gyengéd mozdulatokkal simogatta a hideg, síkos testet és belenézett a lény foszforeszkáló szemébe. A szemek egy pillanatra kihunytak, hogy aztán új, vad tüsszel lángolhassanak föl. A mybogg csaknem emberi értelemmel bíró agya vette a parakommunikációs csatornákon érkező adást, gazdája parancsát és készen állt a teljesítésére. Hiszen gazdája nem kért tőle mást, mint azt, amiért született, amiért élt, amihez értett. Ha nem némának születik, nyüzgött volna a türelmetlenségtől.

A fiú megérezte ezt. Átdobta a lényt a kerítésen, be a szülei kertjébe, a kertbe, ahol annyit játszott gyerekként, ahol oly sokszor megpróbált elbújni a büntetések elől.

- Menj, és tedd a dolgod - súgta a mybogg után. - Azután szabad vagy...

Felkapta immár üres táskáját, a vállára kanyarította és elindult. Tovább a hosszú, komor utcán, sietős léptekkel. Nem akarta hallani a halálsikolyokat.

Zombi

- Ha nincsenek szörnyetegek, akkor ki, vagy mi lakik tizenhét éve a gardrószelemben? - kérdezte a kis, köpcös, kopasz férfi mélabúsan.

A pszichológusnő kedvesen mosolygott a betegre. Mindössze három hete járt hozzá, ez volt a negyedik találkozásuk, de azt már meg tudta állapítani, a férfi reménytelen eset. Makacsul ragaszkodik a téves eszméjéhez, miszerint egy zombi lakik a gardrószelemben. Szerencsére ez a tény nem különösebben zavarja a beteget, saját bevallása szerint remekül kijön a zombival, esténként együtt tévéznek sakkoznak. A páciens agglegény, egyedül él, ezért nem a családja kérésére jött kezelésre, a szomszédai, kollégái beszéltek rá.

- Látta már valaki önön kívül azt a lényt? - kérdezett vissza a doktornő.

- Nem - rázta fejét a férfi.

- Azért, mert nem is létezik - mondta diadalmasan a pszichológusnő. - Olyan önnek ez a szörnyeteg, mint a magányos kisgyerekeknek a láthatatlan játszótárs. Számára létező barát, de senki más nem láthatja...

- Doktornő, nem vagyok már gyerek. Azért nem látta még senki, mert nemigen szeret kimozdulni, én meg nem szoktam vendégeket hívni. Inkább én járok látogatóba. Nem túlzottan szereti a társaságot, azt mondja, zavarja, ahogy az emberek néznek rá.

- És persze magát is igyekszik rábeszélni, hogy maradjon otthon...

- Éppen ellenkezőleg, még bíztat is, hogy járjak el nyugodtan. Hozzak fel nőket, ő addig majd elbújik, vagy elmegy valahova. Már arra is rá akart venni, hogy nősüljek meg.

- És maga? - kérdezte a pszichológusnő.

- Nem igazán van hozzá kedvem. Jól megvagyok így is. A nőekkel - már elnézést - általában csak gond van. Úgy látszik agglegénynek születtem... - merengett el a férfi, aki inkább látszott egy jól menő hentesüzlet tulajdonosának, mintsem filozófusnak.

- Gondolja, hogy normális életet él? - kérdezte a nő.

- Reggelente felkelek, mosdom, reggelizem, mint mindenki más, bemegyek a hivatalba, dolgozom, hazafelé bevásárolok. Este, otthon általában együtt készítjük a vacsorát, aztán elszórakozgatunk. Általában későn fekszem, aztán másnap reggel kezdődik minden előlről.

- Nem érzi magát fáradtnak, levertnek?

A férfi hátradőlt a székében.

- Nem. De úgy látom, ön nem hisz nekem.

- Zombik nem léteznek - mondta lassan, tagoltan a pszichológusnő.

A férfi felállt.

- Egy pillanat türelmet kérek! Engedje meg, hogy bemutassam a barátomat - az ajtóhoz ment és kinyitotta.

A doktornő felsikoltott és ájultan csúszott le székéről az íróasztala alá.

A zöldes színárnyalatban játszó bőrű, enyhén oszladozó, kilógó belű sétáló hulla valóban nem volt szép látvány.

- Na, mit mondtam - fordult a férfi felé. - Simán elájult. De te mindenáron be akartad bizonyítani, hogy neked van igazad. Mikor érted már meg végre, hogy ezek mind ilyenek...?